

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Període intermedi

Sèrie P - Número 87

Dimarts, 4 d'agost de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 60, primera reunió

Í N D E X

Debat

sobre la política general del Govern en relació amb la prevenció i l'extinció d'incendis a Catalunya,
arran dels incendis forestals produïts els dies 18, 19, 20 i 21 de juliol

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts.

1. Debat sobre la política general del Govern en relació amb la prevenció i l'extinció d'incendis a Catalunya, arran dels incendis forestals produïts els dies 18, 19, 20 i 21 de juliol (tram. 255-00012/05) (Punt únic de l'ordre del dia.) (10:08)

Exposició: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

6043

Exposició: conseller de Governació.

6054

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i vuit minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts.

Intervenció del G. Socialista: Sr. Joaquim Nadal i Farreras.

6062

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

6065

Resposta: conseller de Governació.

6068

Rèplica del G. Socialista: Sr. Joaquim Nadal i Farreras.

6068

Intervenció del G. P. Popular: Sr. Curto i Casadó.

6070

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

6074

Resposta: conseller de Governació.

6077

Rèplica del G. P. Popular: Sr. Curto i Casadó.

6077

Contrarèplica: conseller de Governació.

6079

Contrarèplica: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

6080

Segona rèplica del G. P. Popular: Sr. Curto i Casadó.

6080

Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Ribó i Massó.

6080

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

6085

Resposta: conseller de Governació.

6088

Rèplica del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Ribó i Massó.

6089

Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Carod-Rovira.

6090

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

6096

Resposta: conseller de Governació.

6097

Rèplica del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Carod-Rovira.

6098

Intervenció del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

6099

Intervenció del G. Mixt: Sr. Lora i Lillo.

6103

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

6104

Resposta: conseller de Governació.

6105

Rèplica del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

6106

Rèplica del G. Mixt: Sr. Lora i Lillo.

6107

Intervenció del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camp i Batalla.

6108

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i sis minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 60.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major en funcions i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Justícia i els consellers d'Indústria, Comerç i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

Punt únic: debat sobre la política general del Govern en relació amb la prevenció i l'extinció d'incendis a Catalunya, arran dels incendis forestals produïts els dies 18, 19, 20 i 21 de juliol. Tram. 255-00012/05. Diputació Permanent. Substanciació.

El president

Comença la sessió.

Debat sobre la política general del Govern en relació amb la prevenció i l'extinció d'incendis a Catalunya, arran dels incendis forestals produïts els dies 18, 19, 20 i 21 de juliol

D'acord amb l'article 123 del Reglament, aquesta sessió té un únic punt de l'ordre del dia, que és: debat sobre la política general del Govern en relació amb la prevenció i l'extinció d'incendis a Catalunya, arran dels incendis forestals produïts els dies 18, 19, 20 i 21 de juliol. Aquest debat es regirà per la normativa establerta als articles 123 i 124 del Reglament i els acords presos en la Junta de Portaveus del passat dia 28 de juliol.

Té, en primer lloc, la paraula el conseller d'Agricultura, l'honorable senyor Francesc Xavier Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca
(Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, senyores i senyors diputats, donant compliment a la realització d'aquest Ple, donaria inici a la meva intervenció basant-me en uns documents que jo esperava que estiguessin distribuïts per tota la cambra, i, en tot cas, em sembla que n'hi ha una part. Voldria, si és possible, que els meus col·laboradors..., perquè veig que els senyors consellers i alguns diputats el tenen, però em sembla que la majoria no el tenen, i seria important per fer el seguiment, que es tingués el document.

Començaria la meva intervenció basant-me en l'esquema que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca porta en el tema de mesures de prevenció d'incendis forestals. Primer explicaria les

mesures actives i amb posterioritat les passives. Ho faria amb un caràcter genèric de totes les actuacions portades a terme, però centrant-me d'una manera especial en el foc que ha motivat aquest Ple.

Començaria la meva intervenció, començo la meva intervenció amb les mesures actives, amb les primeres, que és amb l'anàlisi de risc. El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca fa tres actuacions en l'àmbit de l'anàlisi de risc. La primera és un pla de caràcter setmanal; aquest pla de caràcter setmanal es basa en la informació que ens donen l'Institut Nacional de Meteorologia, el Servei de Previsions i Anàlisis de la Universitat de Barcelona, el Servei Meteorològic de Catalunya, el Centre Europeu de Predicció del Temps, la Meteorological Office i la Universitat de Purdue.

Exactament, en aquesta setmana que es produeix el foc, l'anàlisi o el mapa de risc que s'elabora és el que vostès tenen reflectit en aquest quadre. (*Vegeu núm. 1 de l'annex.*) Aquest mapa es realitza i s'analitza..., es realitza el dilluns al matí i en una posterior reunió de la Direcció General de Medi Natural s'analitza el risc. Com vostès veuran, a partir del divendres dia 17 hi ha massa d'aire calent que va envaint la superfície de Catalunya. Aquest quadre significa, marca que a 1.500 metres d'altitud la temperatura és superior als 20 graus de temperatura, que és l'indicador que ens indica normalment el màxim risc per a Catalunya. Amb posterioritat a conèixer aquest mapa, dimarts al matí el director general de Medi Natural, senyor Peix, comunica al senyor Prior, el director general encarregat del Servei de Bombers, aquest risc, i el dijous a la tarda el mateix director general, en una compareixença en la Comissió de Protecció Civil, explica la situació que es dona, especialment greu, aquest cap de setmana.

A part d'aquest mapa de risc setmanal, es fa un mapa de risc diari. Aquest mapa de risc diari es realitza tenint en compte les informacions que ens aporta el mapa de risc setmanal i, a la vegada, les informacions que ens aporten les estacions meteorològiques automàtiques. En la plana següent (*vegeu núm. 2 de l'annex.*) veuran on estan situades a Catalunya. Cal dir que l'any 94 teníem 20 estacions meteorològiques i actualment, l'any 98, en tenim 57 de pròpies. El Departament n'ha incrementat 37, però a més, s'ha fet un acord amb l'Institut Català de Meteorologia pel qual se n'incorporen 38 més. Així mateix, hi ha un conjunt de 95 punts de Catalunya, que ens brinden la informació necessària per fer el mapa de risc diari.

A la plana següent vostès tenen un mapa, el mapa de risc (*vegeu núm. 3 de l'annex.*), exactament, un mapa de risc perquè serveixi com a exemple; puntualment és el mapa de risc del dia 19. Amb posterioritat, en el dossier observaran a qui es tramet aquest mapa de risc. (*Vegeu núm. 4 de l'annex.*) Veuran que el llistat és molt extens; evidentment, començant pels mateixos bombers, per la Direcció General de Mossos, pel Cecat, des del Patronat de Collserola, diputacions, governs civils, etcètera, els estalvio la lectura

d'aquesta llarguíssima relació; en tot cas, vostès en tenen constància, però veuran que s'envia a tots els organismes que tenen a veure amb el tema de prevenció, d'extinció. Evidentment s'envia a totes les agrupacions de defensa forestal de Catalunya i, a la vegada, s'envia als mitjans de comunicació perquè es facin els avisos oportuns. O s'envia, per exemple, a companyies elèctriques, concessionàries d'autopistes, etcètera.

Posteriorment a aquest mapa de risc diari, es fa un mapa de risc hora per hora. Aquest mapa de risc es fa basant-se no solament en aquestes informacions del mapa setmanal, del mapa diari, sinó en les informacions que ens envien hora a hora, i de forma automàtica, les nostres 57 estacions pròpies i la informació que ens tramet el cos d'agents rurals. Vol dir que a Catalunya hi ha un mapa, hi ha 57 mapes de risc hora per hora especificats. En aquest cas, el full que els presento és el full que correspon a l'incendi que hem sofert, exactament a la zona de Pinós. (Vegeu núm. 5 de l'annex.) Vostès veuran que aquestes estacions mesuren un conjunt molt ampli de paràmetres: la temperatura, la humitat relativa, la radiació global, la velocitat del vent, la direcció del vent, la pluviometria, la fracció de cel cobert, la humitat del combustible fi mort i la probabilitat d'ignició. Haig de dir que la humitat del combustible fi mort no s'analitza a través d'aquesta estació, sinó que s'analitza a través d'estudis realitzats pel Departament i que s'incorpora en aquest programa.

En funció d'això, vostès veuen, el dia 18, que és dissabte, el risc, i veuen, doncs, que l'horari que es reflecteix aquí és l'horari solar. Per això va amb dues hores diferenciades de l'horari que fem servir actualment. Veuran que a les onze del matí, en horari corrent, diguéssim, comença la situació d'alerta, a la una ja tenim alarma II, i a les dues—dues, tres, quatre—ja tenim alarma extrema. Quan es dona aquesta situació, en qualsevol d'aquests 57 punts de Catalunya, automàticament es tramet avís al Cos de Bombers.

Per part del Departament d'Agricultura, en aquest moment s'inicia..., en el moment que entrem en situació d'alarma, s'activa un pla que denominem Alfa 1. Aquest pla vol dir prioritat absoluta a la vigilància d'incendis, i es deixen totes les altres activitats. A qui va adreçat aquest pla Alfa 1? A la pàgina posterior vostès veuran les torres de guaita que tenim distribuïdes a Catalunya. (Vegeu núm. 6 de l'annex.) Aquestes són les torres de guaita pròpies. Cal afegir-hi que la Diputació de Barcelona, si no ho recordo malament, en té divuit i el Patronat de Collserola..., no recordo quantes en té, però em sembla que també en té una dotzena, i que en el cas de la Diputació de Barcelona hi ha un conveni signat que regula la relació entre les seves torres i les nostres, i estan, doncs, en la mateixa freqüència de ràdio. Pràcticament, doncs, el treball és absolutament en conjunt, igualment que amb l'estació de Collserola. Aquest és el sistema de vigilància per a detecció.

Un altre sistema emprat és els grups d'intervenció immediata: en la plana que vostès estan veient queden reflectits els grups d'intervenció immediata que cobrien aquesta zona. (Vegeu núm. 7 de l'annex.) També, a la vegada—i en la plana posterior ho veuran—, s'adequen a aquestes ordres els vols: el mapa que tenen vostès, on es veu la ruta de l'avió i de l'helicòpter de vigilància, correspon als vols del dia 18. (Vegeu núm. 8 de l'annex.)

El dia 18, que és quan es produeix el foc, correspon al mapa posterior. Veuran en aquest mapa la zona cremada i el punt d'inici de foc (vegeu núm. 9 de l'annex.): és precisament la torre E-221, que a les 16:27 hores, a les 16:27 hores, dona l'avís del foc. Com veuran, l'E-221 és una torre relativament allunyada del foc, però per condicions orogràfiques del terreny, doncs, li donava la visibilitat adequada, en contra de la 220, que, tot i ser més propera, l'orografia li dificultava la visió del foc.

En la plana... Fins ara els he explicat, doncs, com es fa la previsió i la detecció del foc. Per això mateix, doncs, el Departament, com han vist, fa un mapa setmanal, un mapa diari i un mapa horari, especificat en 57 punts, en concret, de Catalunya: alerta tots els sistemes de vigilància—com he dit abans, torres de guaita, grups d'intervenció immediata...; no he citat els agents rurals, però és obvi que aquests són els primers agents, o els primers actors, en aquesta vigilància—, i també s'avisava les agrupacions de defensa forestal. En el moment en què es produeix el foc, a través de com queda regulat en l'Infocat, tots els nostres dispositius humans queden a disposició i sota les ordres del comandament del foc—en aquest cas, dels bombers.

En el següent mapa, veuran vostès el mapa de les agrupacions de defensa forestal. (Vegeu núm. 10 de l'annex.) Veuran el creixement que hi ha hagut en aquests quatre anys: han passat de les 215 que hi havia l'any 94—amb 1.384.000 hectàrees cobertes—, a l'any 98, 259. Com vostès veuran al mapa, hi ha unes zones que no estan cobertes: si vostès fan una mica d'abstracció d'aquest mapa i el traslladen a un mapa de superfície forestal o de conreus de Catalunya, veuran que la majoria d'elles corresponen a zones on la presència del bosc és limitada, tot i que hi ha algun municipi, per exemple, a l'interior de Catalunya—hi poden veure una petita taca, que és Igualada: Igualada no té superfície forestal. Podríem explicar les casuístiques, però en tot cas en aquest moment el mapa de cobertura de les agrupacions de defensa forestal creiem que és força bo, tot i que seria desitjable..., en algunes d'aquestes zones encara seria convenient que se n'hi creés alguna de nova. En tot cas, ressaltar l'esforç que s'ha fet des del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per potenciar-les i l'efecte que s'ha tingut en aquest sentit. I recordar que les agrupacions de defensa forestal es creen amb caràcter voluntari: que no és per ordre ni per decret, sinó que és l'esperit de col·laboració i el sentit de defensa del medi natural el que

propicia que a la majoria de nuclis rurals de Catalunya hagin crescut aquestes associacions que defensen la natura.

Aquests dies he llegit i he sentit, doncs, força opinions respecte al material de què disposen les associacions de defensa forestal. Seria molt prolix enumerar-la: en tot cas, en el dossier que els hem entregat, vostès veuran l'inventari del material de les agrupacions de defensa forestal que es va elaborar amb motiu d'una trobada anyal que es fa conjuntament entre totes elles. (*Vegeu núm. 11 de l'annex.*) En tot cas, ressaltar que el material avui dia és força, força important: des de les mànegues –que signifiquen quasi dos-cents quilòmetres de mànega, que tenen–, o la gran quantitat de remolcs autònoms –131–, o de cisternes amb impulsió –317–, etcètera. Jo els cansaré amb el material de què disposen les ADF: crec que el millor document que els podria entregar és el que tenen vostès a les mans.

Veuran també que les agrupacions de defensa forestal no solament tenen material estrictament d'apagar foc, sinó altre material que pot contribuir a l'extinció, que pot anar des de desbrossadores, picadores de restes vegetals, bulldòzers o pales mecàniques o tragelladores o motoanivelladores. Hi ha agrupacions de defensa forestal que dintre de la seva tasca de prevenció, doncs, per exemple, porten l'arranjament de camins: jo mateix en sóc membre, d'una, en la qual hi ha un equip de maquinària que tot l'any treballa en l'arranjament de camins.

Cal dir que tot aquest material ha estat possible no sols gràcies a l'esforç del Govern de la Generalitat de Catalunya, sinó que les diputacions també hi han contribuït, a dotar les agrupacions de defensa forestal. En tot cas, sí que voldria ressaltar un aspecte que crec que és important, i és la gran quantitat de mitjans de transmissió que s'ha posat a la seva disposició. Ara, veient el quadre, que és complex..., no el recordo totalment, però em sembla que són vora tres mil emissores, de què disposen els membres de les ADF, per comunicar-se entre ells i per comunicar-se amb Torreferrussa, que és el centre neuràlgic des d'on es controla la presència de foc i es donen els avisos importants.

També, si llegeixen aquest informe, que jo crec que és força interessant, veuran les diferents característiques que tenen les agrupacions de defensa forestal a les diferents zones de Catalunya. I, en tot cas, a la Catalunya central, doncs, fa una explicació..., i vull recordar que aquest document està elaborat amb molts mesos d'antelació al foc, on s'informa que les ADF que hi ha en aquesta zona són les que tenen més capacitat de transport d'aigua de vehicles propis, i a la vegada que són de les més ben dotades de Catalunya, tant pel que fa a participació humana com pel que fa a mitjans.

Cal recordar, també, que les agrupacions de defensa forestal disposen d'una assegurança que cobreix tots els membres de l'agrupació de defensa forestal.

En el quadre següent vostès veuran el material del qual disposen les agrupacions de defensa forestal de la zona afectada. (*Vegeu núm. 12 de l'annex.*) Quan dic «de la zona afectada» em refereixo a les zones en les quals s'ha produït el foc. Evidentment, les agrupacions de defensa forestal que van participar en l'extinció d'aquest foc són molt més àmplies, donat que de molts llocs de Catalunya van acudir a ajudar en l'extinció. Però, en tot cas, sense fer referència a les xifres explícites, sí que veuran que la dotació en aquesta zona, doncs..., hi ha 30 dipòsits de tractor, 3 remolcs autònoms –vol dir remolcs que funcionen sense necessitat de cap màquina d'impulsió de l'aigua–, 60 cisternes amb impulsió, 3 camions, i, en definitiva, la capacitat d'aigua d'aquestes ADF suma una quantitat veritablement important, que és 254.000 litres –tenint en compte el material propi de les agrupacions de defensa forestal; si calculem el material que els agricultors posen a disposició de l'ADF, sobrepassem els 450.000 litres.

En la pàgina següent, vostès veuran altre material de què disposen. (*Vegeu núm. 13 de l'annex.*) En tot cas, ressaltar que en aquesta zona els socis d'aquestes ADF són 1.008 socis, la mànega que tenen per persona –ja sé que és una mesura que no condueix a res, però pot ser indicativa– és de pràcticament 33 metres de mànega per persona, o bé vostès veuran que les emissores superen de molt la ràtio de dues..., per cada dues persones una emissora.

Jo ara hauria de continuar dintre les línies actives. Però, en tot cas, per seguir el document que els he entregat, i referint-me explícitament a l'actuació d'aquest incendi, sí que em permetran que n'introdueixi algunes de passives, com a excepció, i en tot cas, com que vostès tenen la guia de la meua intervenció, jo crec que serà fàcil recuperar el fil del discurs.

El proper mapa que vostès tenen és la imatge dels camins que es donen en aquesta zona cremada. El primer (*vegeu núm. 14 de l'annex.*) és un mapa que senzillament és, per dir-ho d'alguna manera, una fotocòpia del mapa de camins, però el segon (*vegeu núm. 15 de l'annex.*) crec que és força interessant i mereix una petita explicació: és la metodologia... –«la metodologia»; exactament, m'estic referint a aquest on es veu el mapa amb quadrets–, aquest mapa és la metodologia que segueix el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per conèixer la densitat dels camins a les possibles zones afectades pel foc. Aquest mapa està realitzat amb una quadrícula de 5.000 a 5.000 metres a Catalunya –o sigui, traduït a mesures agrícoles són cada 2.500 hectàrees–, i en ell vostès veuen la densitat de camins que es donen en aquesta zona. La mitjana de camins a Catalunya –que s'expressa en metres lineals per hectàrea–, la mitjana a Catalunya és de 22 metres lineals/hectàrea. A partir de 30 metres lineals/hectàrea, considerem que una zona comença a tenir condicions bones per a l'accessibilitat; evidentment, tot el que superi aquests 30 metres lineals és en favor de

l'accessibilitat. Mostrar-los aquest mapa, en el qual vostès veuran que moltes d'aquestes zones es situen a 44, 40, 45, 44, 52, 47, 50, 43, etcètera, i que la més baixa es situa en 32,495; això vol dir que, de mitjana, està pràcticament als 45 metres lineals/hectàrea, que vol dir que en aquesta zona hi havia una bona disponibilitat de camins. Cal dir que nosaltres, per contemplar aquests camins, no contemplem en cap cas les pistes ni els camins de desembosc; exactament, aquests són els camins d'accés, són els camins de trànsit, no es contemplem els camins que s'utilitzen per a les feines de caràcter forestal.

En el quadre següent, que és el que correspon a aquest mapa, veuran els punts d'aigua de què es disposava. (*Vegeu núm. 16 de l'annex.*) En aquesta zona es disposa d'una capacitat d'aigua emmagatzemada, sense contemplar els embassaments naturals –estem parlant dels embassaments portats a terme bé pel mateix Departament d'Agricultura, bé en conveni amb els ajuntaments o consells comarcals, bé els que s'han fet a iniciativa d'algunes agrupacions de defensa forestal–, tenim una capacitat d'aigua de 789.000 metres cúbics. I citar, com un exemple puntual de l'acció que s'està portant a terme, que pocs dies abans de l'incendi s'havia acabat un punt d'aigua a la zona de Su, de 288 metres cúbics, i que havia estat omplert, pels nostres serveis, escassos dies abans.

Si vostès miren el mapa, si vostès miren el mapa següent, veuran el mapa dels hidrants amb què compta la xarxa de distribució d'aigua de la Mancomunitat d'Aigües del Solsonès. (*Vegeu núm. 17 de l'annex.*) I cal dir que la Mancomunitat ha complert perfectament el Decret de 7 de març del 95, que ordenava que les distribucions d'aigua tinguessin hidrants adequats per a la captació en els moments de necessitat de l'extinció. Si miren el quadre següent –són dues fotografies– (*vegeu núm. 18 de l'annex*), en aquesta zona l'aigua estava globalment..., no m'atreveixo a dir que fos absolutament en tots els punts, però sí que m'atreveixo a dir que majoritàriament –i, si vostès han visitat la zona, els hauran vist– l'aigua estava senyalitzada a peu dels vials mitjançant rètols on s'indica la distància i la direcció on es troba l'aigua.

Bé, ara, si em permeten, retornaria a les mesures de prevenció, acabant els temes de sensibilització, i després passariem a les passives. De fet, el que els acabo d'explicar de xarxa de camins i punts d'aigua corresponia a les passives, però donat que venien correlativament en aquest petit dossier que els hem fet arribat, per a millor comprensió de la tasca de prevenció, doncs, tornaria a la sensibilització.

En el camp de la sensibilització, jo no explicaré en aquest moment tot el material que subministren els centres de recursos pedagògics. Vostès –almenys, els membres de la corresponent Comissió– ja ho coneixen, perquè ha estat presentat, però, en tot cas, sí que vostès saben que hi ha tot un seguit de material

propi elaborat pel Departament, així com un material elaborat pel Centre de la Propietat Forestal, que es posa a la disposició de les escoles, així mateix com membres dels nostres agents rurals, que amb caràcter preventiu, doncs, fan les xerrades o exemples als nens i nenes quan se'ls demana des de l'escola. La campanya anyal s'ha basat en els espots de televisió, amb falques radiofòniques, anuncis i publicitatges. Dir-los que, aquest any, com que coneixíem el risc, s'ha fet un esforç i s'ha intensificat, cosa que crec que vostès hauran observat, però, a més a més, s'han portat altres mesures de prevenció. Per exemple, s'han editat cent mil fullets, cent mil díptics, on s'explica la conducta que s'ha de tenir al bosc i el risc que comporta, i aquests cent mil díptics s'han repartit a diferents punts; no puc dir-los tota la llista, però citar com a exemple, doncs, al túnel del Cadí, als túnels del Garraf o, per exemple, a la mateixa ciutat de Solsona, o a Tàrraga, o al peatge de Girona nord, o a l'autopista de Vallvidrera, etcètera, des de l'autopista de Maçanet, o a l'Alcover, etcètera, al llarg d'aquestes darreres setmanes, doncs, s'han anat repartint aquests fullets; bàsicament s'han repartit als automobilistes en punts en els quals, bé per peatge, bé per semàfors, doncs, és obligada la detenció.

També, a la vegada s'ha portat a terme una campanya específica atenent una idea, que en aquest cas no va ser pròpia del Departament, sinó que va ser suggeriment d'un diputat, encertat, s'ha portat una campanya, amb la qual s'han editat tres-cents mil, també, díptics, que s'han repartit a través de totes les botigues, les cansaladeries, xarcuteries, etcètera; tenint en compte que a Catalunya la tradició d'accedir al camp en lleure i, sobretot en el moment que s'hi accedeix, doncs, realitzar activitats vinculades amb la gastronomia..., doncs, vam creure..., en fi, ja dic que va ser un suggeriment que vam atendre, que era bo, i s'han repartit tres-cents mil fullets.

A la vegada, també s'ha fet un full específic per a les zones de PEIN, que es distribueix a les mateixes zones de PEIN a les nostres oficines comarcals. A la vegada, s'ha fet un conveni amb les autopistes de Catalunya, mitjançant el qual donen avís de temperatures altes i consells a través dels panells per evitar el foc.

Cal dir que totes aquestes mesures, aquest any, han estat pràcticament esponsoritzades per diferents empreses, la qual cosa ens ha permès desviar part dels recursos que hi havia en aquesta partida cap a altres partides. En tot cas, sense mencionar el nom, explícitament, de les empreses, sí agrair la sensibilitat de les mateixes respecte a la necessitat d'aprofundir en aquesta campanya de sensibilització.

Una altra eina que s'ha demostrat força important, si més no pel nivell de consultes que s'hi realitzen, és totes les pàgines d'Internet destinades al tema de prevenció. Haig de dir-los que, aquest any, es porten en aquest moment més de trenta mil consultes –més de trenta mil consultes– al respecte.

Segurament hi hauria altres temes a explicar-los dintre l'àmbit de la prevenció, però, en tot cas, aquestes són les que tenen característiques més genèriques i, en tot cas, en el transcurs del debat, si es volen més ampliacions, estic en disposició d'oferir-les.

Passaria, doncs, ara a les mesures de caràcter passiu que empra el Departament. Dintre les mesures de caràcter passiu, jo crec que n'hi ha una o una de les més importants és la normativa que al llarg d'aquest temps els diferents departaments de la Generalitat de Catalunya, en definitiva, el Govern de la Generalitat de Catalunya ha posat en marxa. Aquí hi ha hagut un seguit d'actuacions que vénen reflectides en l'índex, com són les línies elèctriques, carreteres, urbanitzacions, habitatges i abocadors. Cal dir que una bona part de la tasca dels nostres agents rurals se centra precisament en el seguiment del compliment d'aquesta normativa, i estadísticament el 29% de les denúncies que formula el cos d'agents rurals es corresponen amb aquests apartats que els acabo de mencionar.

Dintre les de major importància i rellevància, crec que el més important és el Decret de 7 de març del 95, que recull les mesures de prevenció que hi havia fins a aquell moment, i les amplia de forma important. Dintre aquesta normativa, cal ressaltar també el Decret del juliol del 94, amb posterioritat a les dissortades dates de l'any 94, en el qual s'aprova tot..., fixa les instruccions per a la redacció dels plans tècnics de gestió i millora forestal. Cal ressaltar, en aquest àmbit, la Llei d'accés —el reglament— motoritzat, Llei que vostès saben que no ha estat fàcil i que el Decret posterior de regulació..., doncs, han calgut molts esforços en el consens, però dir-los, perquè sé que després s'expressarà en el debat, i és una realitat, que em diran que hi ha hagut un llarg temps entre l'aprovació de la Llei i el Decret, que, de totes maneres, l'esperit de la Llei s'ha anat aplicant, i hi ha molts aspectes que no necessitaven, diguéssim, el desplegament a través de decret, i que l'any passat els nostres agents —cito, exactament, l'any 97— van cursar 832 denúncies per l'incompliment d'aquesta Llei.

En tot cas, dir que en aquest moment aquest procés d'aquesta Llei, que crec que és força important, ja que obliga a fer l'inventari de camins, prohibir circular en determinats camins, autoritza el Departament d'Agricultura i el de Governació a evitar el trànsit en determinades zones quan el risc d'incendi és elevat, i quan obliga que els camins i pistes de forests públiques han de contemplar requisits per a la seguretat contra els incendis forestals, jo crec que el fet que hàgim tancat aquest procés amb un ampli consens, que vostès saben que a l'inici no era pas així, és el que farà i el que ha fet que aquesta mesura sigui efectiva.

Un altre decret important en aquest sentit, que correspon a l'any 1996, és el Pla de neteja de línies elèctriques. En aquest moment, s'han aprovat cator-

ze plans triennals, que cobreixen exactament el 98% de la xarxa de distribució de Catalunya, l'import del qual s'atansa, per part de les companyies elèctriques, als 15.000 milions de pessetes.

També cal dir, en aquest sentit, que les línies elèctriques, propiciat des del mateix Departament, en aquest moment estan encarregant una part d'aquesta neteja a les mateixes agrupacions de defensa forestal, línia que creiem que s'hauria d'incentivar i és positiva.

Un altre aspecte de regulació ha estat la neteja de carreteres i autopistes, i un altre aspecte que creiem important és el tema d'habitatges rurals i urbanitzacions en zona forestal. El d'urbanitzacions correspon als plans d'autoprotecció del Decret de l'any 95, i el cas d'habitatges correspon a un decret del Departament de Governació publicat el setembre de l'any 94. Quant als abocadors, la línia que segueix el Departament és el compliment de la legislació establerta pel Departament de Medi Ambient —i els en vaig donar compte en la compareixença per a la presentació del Pla de prevenció—, que ha significat la clausura de, pràcticament —no voldria ara citar de memòria i cometre un error, crec que tinc la data per aquí—..., ha significat la clausura..., per exemple, l'any 90 hi havia 423 abocadors que significaven perill en massa forestal, i en aquest moment diria que en resten escassament una cinquantena, tenint en compte que els que resten no són els de més risc i, en tot cas, són situacions que cal anar contemplant en el conjunt d'actuacions que està portant el Departament de Medi Ambient en el tema d'abocadors de caràcter comarcal, que moltes vegades donen una solució al respecte.

Hi ha un altre aspecte que jo voldria citar, perquè ha sortit també aquests dies i crec que es bo que els senyors diputats el coneguim, que no és una mesura solament estricta de prevenció, però sí que hi té una alta incidència, i és el següent: des de l'any 94 fins a l'actual el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, amb la col·laboració d'altres departaments de la Generalitat, i d'una forma molt especial també de les diputacions provincials, ha instal·lat 14.000 telèfons en les zones rurals; 14.000 telèfons que han costat exactament el mateix preu que al consumidor urbà, i haig de dir-los, per coneixement de molts dels casos, que l'estalvi que s'ha produït en moltes d'aquestes cases no és un estalvi de cent, ni dues-centes, ni tres-centes mil pessetes, sinó que són estalvis considerablement molt superiors. I dir-los que, precisament, en la zona afectada, estrictament en la zona afectada, dintre aquest Pla, com he dit, del Govern de la Generalitat de Catalunya, amb el suport de les diputacions, s'han instal·lat 539 telèfons.

Voldria recordar també, dintre d'aquesta línia de comunicacions, el paper que han jugat les emissores mòbils de les agrupacions de defensa forestal, que complementen d'una manera força eficaç aquesta

possibilitat de posar-se en contacte entre elles mateixes i per a altres temes que siguin de l'interès de la mateixa explotació.

Seguidament, passaria a exposar-los un dels eixos bàsics de la política de prevenció emprada pel Govern de la Generalitat de Catalunya a través del Departament, i que a més m'hi estendré –i jo espero poder-ho fer amb prou claredat i sense ser pesat ni en les dades ni en l'exposició–, que és el Pla general de política forestal. Dir-los que el Pla de política forestal, que aquests dies, doncs, ha estat qüestionat en certa manera per la quantitat de recursos que s'hi havien destinat, recursos que ja hem acceptat que la contenció pressupostària havia obligat a una certa retallada, però també dir-los..., i a més aquest matí, doncs, he vist un full en el qual s'explicita que aquests recursos, doncs, no..., els forestalistes creuen que no són suficients, dir-los, primer, que l'esforç del Departament ha estat força important, i després els donaré les dades, i ha estat més important per una raó, i el mateix full ho deia, que el Departament, quan diu que els recursos que ha destinat al Pla de política forestal és el segon després de regs, diu «els recursos propis», en canvi, si contemplem els recursos que els vénen als altres sectors no és així, i és cert. Per què? Senzillament perquè, dissortadament, el sector forestal no té recursos provinents de la Unió Europea o, en tot cas, els té en una quantitat tan menor que aquests no són significatius. I, evidentment, quan expliques això, i la gent contempla els 12.000 milions que han rebut els forestalistes o els 8.000 milions que han rebut el sector del vacum de carn o els 6.000 milions de l'oli d'oliva, comparativament, els diners que ha rebut el sector forestal són diners que relativament són menors, però, en tot cas, sí que amb les dades que els donaré veuran que l'esforç que s'ha fet per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, prioritzant el sector forestal, ha estat força important.

De totes maneres, el Pla de política forestal, jo crec que l'hem de contemplar no solament des del punt de vista dels possibles ajuts que puguin emanar-ne, sinó que s'ha de contemplar des de quatre aspectes, que és el que jo els voldria mencionar: primer, el de modernització de l'Administració al respecte; el de conservació de les masses forestals; el foment de la producció, i la conservació i foment dels recursos forestals.

Començaria, de totes maneres, pel tema dels ajuts. Primer, dir-los que el Pla de política forestal és un pla que es va subscriure per tots els sindicats forestals, i és un pla que va ser consensuat en el seu moment pel sector. Dir també que Catalunya és una pionera en aquest sentit, fins fa molts pocs dies no hi havia cap pla de política forestal en la resta de l'Estat espanyol; recentment, hi ha dues comunitats autònomes que tenen aquest pla. Però dir també una cosa: que Catalunya és l'única comunitat autònoma que

contempla els ajuts, l'única que contempla els ajuts per a la recuperació de les zones cremades, dintre aquest Pla de política forestal.

Els recursos que hem destinat el Departament d'Agricultura a aquests, des de l'any 94 cap ençà, sumen al voltant de 4.000 milions de pessetes; jo ja sé..., sumen quelcom més. Vostès em diran que, si miren el pressupost inicial, no surten aquests recursos, i és cert. Però sí que jo els vull dir una cosa: igual que abans els deia que tot el programa de sensibilització s'ha aconseguit «esponsoritzar», i pel mateix d'aquí detraïem uns recursos que poden ser aplicats en aquest apartat, el Departament d'Agricultura on ha prioritzat fortament el sector forestal ha estat en els retorns comunitaris. Vostès saben que moltes de les obres que realitza el mateix Departament d'Agricultura tenen retorns comunitaris, podria posar com a exemple el rec de suport de les Garrigues, que de la inversió retorna al Govern de la Generalitat de Catalunya el 45%, o podria posar altres exemples, doncs, la recuperació de determinades activitats en les zones de muntanya, etcètera, i és aquí on el Departament ha fet un gran esforç posant aquests recursos.

Dir-los també que, dels recursos que han arribat al sector forestal –i va en la línia que jo abans els mencionava–, només el 10% correspon a la Unió Europea, el 15% correspon a l'Estat espanyol i el 75% correspon a la Generalitat de Catalunya. Cal dir que hi ha hagut un fet que moltes vegades ha estat posat a debat, que és la política comunitària quant a boscos, i sobretot el pla de reforestació. Jo vull explicar-los a vostès que el Pla de reforestació a Catalunya ha tingut una incidència pràcticament nul·la perquè la Comunitat Econòmica Europea, a través de la política que ha seguit fins aquest moment, no ha seguit una política de manteniment de boscos –i això els ho poden confirmar absolutament tots els forestalistes–, sinó que ha seguit una política d'aconseguir abandonament de terres de cultiu. Evidentment, a Catalunya, que tenim el 61% de la nostra geografia de caràcter forestal, el que no interessava en cap cas és augmentar aquesta superfície forestal. Nosaltres ens hem cansat de demanar, tant al Govern de l'Estat com a la Comunitat Econòmica Europea, canviar algun dels epígrafs que ens permetessin destinar recursos al sector forestal; això en cap cas ha estat possible; en tot cas sí que mencionar que en aquest moment, examinant el document de l'Agenda 2000, sembla que s'inverteixen aquests termes i que per primera vegada la Comunitat Europea, la Unió Europea es planteja contemplar els boscos. Dir-los que en aquest moment el Departament d'Agricultura ha elaborat ja un pla operatiu i que esperem que, si això es confirma, ens permeti poder fer venir més recursos cap a Catalunya.

Dintre aquests recursos que s'han esmerçat, voldria citar-los-en un, perquè a més és un recurs que ara necessitem tornar a obtenir. Als incendis de l'any 94 es va aconseguir per primera vegada a la història que es

realitzés el que es denomina contracte forestal. Aquest contracte forestal neix del fet que el director general de Medi Natural, doncs, observa en el passat, feia molts anys, contractes que havia realitzat el Ministeri en el seu temps amb un producte que és la *miera*, i ell, atenent, doncs, a aquest antic contracte... –la *miera*, traduït a llenguatge col·loquial, seria la reina–, o sigui, era: l'Estat, en moments determinats, suposo que perquè hi havia una crisi, havia utilitzat contractes en el passat d'ajuts per donar sortida a la reina. Aprofitant aquest contracte, es proposa al Ministeri que es faci un contracte forestal, i per primera vegada –per primera vegada, doncs– es realitza un contracte forestal que va permetre que es pactés un preu de la fusta cremada. Els cito puntualment aquesta actuació perquè crec que és una actuació important en política forestal; va assentar un precedent i en aquest moment estem treballant perquè es torni a produir. Immediatament després dels focs; jo ja he escrit a la ministra reclamant que es torni a posar en pràctica aquest contracte.

Abans ressaltava el que signifiquen els plans tècnics de gestió i millora forestal. Dir-los que l'any 94, a inicis de l'any 94, teníem 142 plans tècnics de gestió que cobrien 23.000 hectàrees. L'any 98 tenim 1.137 plans tècnics de gestió que cobreixen 211.000 hectàrees. Dir-los que aquests plans tècnics de gestió són íntegrament sufragats pel Govern de la Generalitat de Catalunya a través del Centre de la Propietat Forestal, i dir-los que el cost varia entre 3 i 7.000 pessetes per hectàrea, però que si poséssim un preu mitjà jo crec que ens atansaríem o sobrepassaríem les 4.000 pessetes per hectàrea; pel mateix, també voldria que vostès s'adonessin de l'esforç que s'ha fet en aquest sentit.

De totes maneres, el Pla tècnic de gestió, creiem que és important no solament pels avantatges estrictes que significa la redacció, sinó pel compromís que pren el propietari –i no solament el compromís, sinó per la indicació que se li dona per part dels tècnics– de què cal fer en el seu bosc. Però els plans tècnics de gestió tenen un seguit d'altres avantatges. Vull recordar en aquest moment que l'única comunitat autònoma, l'única de tot l'Estat espanyol que realitza plans tècnics de gestió és Catalunya, l'única; no hi ha cap altra comunitat autònoma que els realitzi. Té un seguit d'avantatges de caràcter administratiu; per exemple, no cal realitzar..., o sigui, no cal demanar permís per executar els treballs que s'han de portar a terme, gaudeixen d'un percentatge d'ajut superior i, a la vegada, a través dels plans tècnics de gestió es pot preveure canvis d'ús en el sòl; per exemple –i després els en parlaré–, les actuals rompudes, la recuperació de terreny agrícola que s'ha donat en les zones forestals sempre han vingut avalades a través d'un pla tècnic de gestió.

Però a la vegada tenen uns avantatges fiscals, i uns avantatges fiscals que jo crec que en l'exposició vostès clarament s'adonaran d'on provenen. En la

Llei de modernització de les explotacions agrícoles es preveu una reducció del 50% de l'impost de transmissions patrimonials per a tots els forestalistes, però en la mateixa Llei de modernització vostès veuran un apartat en el qual menciona que, si es té pla tècnic de gestió, aquesta bonificació és del 75%. Deixo a la seva consideració, doncs, que vegin que s'ha treballat en el sentit d'aconseguir. I també cal dir que tenen exempció dels imports rebuts per subvencions en el càlcul de l'IRPF.

A la vegada els plans tècnics de gestió han propiciat –i voldria ressaltar-ho perquè crec que en aquest moment és important– que a Catalunya en aquest moment es pugui assegurar el bosc. La companyia Lloyd's, a través de la demostració pràctica del que significava un pla tècnic de gestió, del compromís que assumia el propietari, doncs, garanteix la possibilitat d'assegurar, i he de dir-los que en la zona cremada hi havia algun propietari que tenia assegurat. L'assegurança en aquest moment té un cost que varien, a Catalunya, entre les 426 pessetes hectàrea/any, en el cas dels boscos més productius, a 1.331 pessetes; però si féssim una estimació mitjana, en aquest moment podríem dir que a Catalunya, amb 1.000 pessetes per hectàrea, es pot tenir assegurat el bosc. Dir-los també que nosaltres hem fet temptatives en el passat –i evidentment no fructuoses, perquè, si no, els ho exposaria d'una altra manera– que aquesta línia es contemplés dintre Agrosseguro, que crec que seria una solució bona per al futur per donar cobertura als propietaris forestals contemplant-los com les altres activitats de caràcter agrícola que en aquest moment entren dintre la política d'assegurances del Govern de l'Estat.

També dir-los que dintre de la política, dintre el pla de política general... Bé, hi ha un altre avantatge, que oblidava, hi ha un altre avantatge: tots els propietaris que tenen pla tècnic de gestió tenen en aquest moment, pagada íntegrament pel Govern de la Generalitat de Catalunya, una assegurança de responsabilitat civil. Vol dir que, si es produeixen en l'exercici de la seva activitat danys a tercers, aquests són assumits per aquesta assegurança, o bé que, si una persona transitant per aquests boscos, doncs, sofreix dany, que en certa manera pogués ser imputable a les activitats forestals del propietari; totes aquestes despeses vénen cobertes.

Dintre aquest àmbit de la política forestal, jo voldria fer una lleugera pinzellada als temes de la fiscalitat, i dir-los que aquests temes de la fiscalitat tots han nascut en el si del Departament d'Agricultura amb el consens de les organitzacions professionals, en aquest cas dels forestalistes, i dir també que la veritat és que, quan s'han presentat a l'Estat, hi ha hagut un notable consens per aplicar-les; però sí també fer ressaltar que, llevat que tinguin altres dades que jo desconec, crec que les úniques iniciatives que s'han plantejat de modificació de caràcter fiscal en el conjunt de l'Estat sempre han nascut des de l'àmbit català.

Primer diríem... Bé, n'hi ha una, de fiscalitat, que no correspon a l'àmbit de l'Estat, sinó presa per mi mateix en l'inici de la legislatura –en l'inici no de la legislatura, en l'inici del meu càrrec–, que és la supressió de les taxes forestals. Des del primer moment vam tenir clar que aquestes taxes que cobrava el Govern de la Generalitat a Catalunya era necessari deixar-les de cobrar per facilitar l'actuació dels forestalistes i silvicultors. Mesures que s'han pres: l'exempció de l'IRPF de boscos cremats del 94; crec que en aquest moment ens servirà de precedent i que no hi haurà dificultat per obtenir el mateix actualment. També hi ha una exempció de l'IRPF a la subvenció a béns afectats per l'incendi del 94; evidentment, aquesta no solament afecta forestalistes, sinó que afecta tots els béns particulars afectats pel bosc. N'hi ha una de molt important, que va ser l'exempció de l'impost sobre béns immobles: a través d'una proposta catalana es va suprimir l'IBI a tot el sector forestal de l'Estat espanyol. Hi ha la reducció, com els citava, de l'impost de successions i donacions de finques forestals a partir de l'any 95, amb una clara bonificació cap als silvicultors de Catalunya, un 25% més, pel fet que tenen pla tècnic de gestió. També hi ha la supressió de les jornades teòriques; i ja en el darrer any, a l'any 97, es van aprovar exempcions fiscals per als rendiments de finques forestals. N'hi ha una de pendent, que jo demanaria al Govern de l'Estat, doncs, que agilités, que és una proposta que també es va aprovar l'any passat, exactament ja fa uns quants dies, en la qual la llenya, que té un 16% d'IVA, cosa per a nosaltres incomprendible en el moment en què es va aplicar, doncs, a través d'una proposició no de llei es va acordar que passés al 7%, i en aquest moment falta publicar-ho. Jo espero, doncs, que això es realitzarà en breu.

També voldria citar-los, dins aquestes mesures de política forestal, una que crec que és força important. Vostès coneixen que a Catalunya l'estructura forestal es divideix de la següent manera: un 80% és de titularitat privada, un 17% és de titularitat comunal, majoritàriament municipal, i un 3% és de titularitat pública. Doncs, bé, l'any 96 el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, a través del Decret 377, va atorgar als ajuntaments un dret que venia exercint el Govern de la Generalitat a Catalunya, que és fruir del 15% dels recursos forestals. Pensin que no els estic parlant de taxes, que poden ser relativament menors; els estic parlant que el Govern de la Generalitat de Catalunya fins a l'any 96 venia cobrant el 15% del valor de la fusta; a partir de l'any 96 aquest 15% passa als ajuntaments perquè puguin planificar i executar millor la seva gestió forestal a través dels seus propis plans d'ordenació. I vull dir-los una altra cosa, també, que és que els plans d'ordenació, que corresponen als plans tècnics de gestió dels privats en l'àmbit comunal i municipal, els plans d'ordenació els subvenciona al cent per cent el Departament d'Agricultura; pel mateix, tots els ajuntaments de Catalunya que han volgut fer un pla d'ordenació dels seus boscos han obtingut una subven-

ció del cent per cent del seu cost. Podria estendre'm en algunes altres coses que s'han fet en l'àmbit municipal, però, en tot cas, al llarg del debat jo crec que ens quedarà temps per citar-ho.

En tot cas, abans d'acabar, hi ha dos temes que afecten..., un és el tema de la ramaderia, que s'ha mencionat, força important en el tema de prevenció d'incendis. Dir-los que l'any 96, a través d'una ordre ministerial, i aquí sí que, doncs, el Govern va estar amatent a les nostres demandes, Catalunya, donada la seva especial especificitat, necessitava una, diguéssim, exempció de determinades pràctiques comunitàries. Vostès saben que no és susceptible de prima comunitària la superfície forestal. Què vol dir? A Catalunya tenim el 61% de superfície forestal, la resta, o majoritàriament, és de caràcter agrícola, les superfícies forestals, excepte les zones estrictament de muntanya, es limitaven molt. Vam presentar al Ministeri una demanda, mitjançant la qual reconegués que, donada l'especificitat de Catalunya, que té, precisament, aquest 61% de superfície forestal, es pogués computar, a efectes de prima ramadera, part d'aquesta superfície forestal, fins a un tant per cent..., no ho recordo de memòria, em sembla que era fins a un 40% de la superfície global de l'explotació. I, en aquest moment, haig de dir-los que Catalunya disposa, com els he dit, per ordre ministerial, pot disposar de superfícies forestals, a efectes de computar-les en les primes al bosc.

També dir-los que una política que s'ha seguit, on els recursos no vénen, estrictament, de les línies –que, segurament, vostès analitzen– dels pressupostos, però sí que s'ha fet un esforç, és en el tema de la indústria forestal, que vostès saben que a Catalunya és relativament limitada; tot i ser relativament limitada, i atenent un concepte que és que hem d'aconseguir que el bosc sigui al més rendible possible per ell mateix, doncs, s'han fet ajuts a la indústria forestal per més de 450 milions de pessetes. Jo també voldria ressaltar que en aquest temps, doncs, s'ha creat la Taula Intersectorial de la Fusta, i que en el cas del Centre de la Propietat Forestal, i, ja per acabar, les línies d'actuació en el que és l'àmbit estrictament de política forestal, l'any passat ja se'l va dotar d'autonomia financera, i, en aquest moment, ja s'ha presentat la proposta de llei de creació de l'Agència de Boscos Privats, i em permeto dir..., i la vaig presentar així als forestalistes, tant al Centre de la Propietat Forestal com al Consorci Forestal de Catalunya, i, darrerament, ha estat presentada a la Taula de Concertació; em permeto manifestar que vostès veuran –i, en tot cas, hi podran fer-hi les aportacions necessàries a través de la tramitació de la llei– que té una voluntat clarament –clarament– de donar llibertat d'actuació i capacitat de decisió, en tots els seus àmbits, a aquesta Agència de Boscos Privats. Per altra banda, era una resolució del Parlament de Catalunya que havíem de contemplar.

Dir-los, al fil de la meva intervenció, que jo no hi faré referència explícita, perquè, si no, la meva inter-

venció seria..., crec que absorbiria la dels dos consellers, no faré referència explícita al compliment de les resolucions del passat debat, del debat de l'any 94, respecte a incendis, ni de les resolucions de la Comissió d'Estudi, explícitament. Vostès veuran, si van fent seguiment de la meua intervenció, que els dono contestes puntuals; en tot cas, en el transcurs del debat, els ho podré citar, o, si vostès ho desitgen, el Departament d'Agricultura ha elaborat un document on s'explicita punt per punt i el compliment que s'hi ha donat.

Seguidament, dintre de la política forestal..., ara parlava, estrictament, de la que afecta directament el sector, quant a rendes o quant a activitats que tenen a veure amb l'economia; jo abans els mencionava que la política forestal no solament es pot mesurar en aquest àmbit, sinó que també l'hem de valorar en altres aspectes. I ara parlaria de les actuacions de caràcter tecnològic. Al llarg d'aquests darrers anys nosaltres hem potenciat el Centre de Recerca Ecològica i Aplicacions Forestals. No els faré ara una relació de totes les realitzacions que ha estat portant a terme, però sí, en tot cas, ressaltar que al llarg d'aquests quatre anys s'ha portat a terme l'inventari forestal de Catalunya, que ens permet conèixer, exactament, zona per zona, la quantitat d'arbres que hi ha, l'espècie de la que són, l'estat vegetatiu, i ens permet conèixer, amb exactitud, el nombre de plantes o de metres cúbics que s'hi donen. També en aquest període, darrerament, doncs, s'ha donat suport decidit, a part d'aportació econòmica, a la creació del Centre Tecnològic Forestal de Catalunya, que, conjuntament amb la Universitat de Lleida, jo crec que serà una excel·lent eina, quant a recerca, divulgació tecnològica i forestal.

Un altre aspecte d'actuacions tecnològiques, i que jo aquests dies hi he fet referència, és la necessitat de crear perímetres prioritaris de protecció, a través de diferents fórmules. Jo vull recordar que ja fa més de dos anys –ja fa més de dos anys– vam presentar al Parlament aquesta proposta de creació de perímetres de protecció prioritària. Com vostès veuran, hi ha unes taques a Catalunya que és el lloc on creiem que hem d'actuar; aquestes taques estan dividides, no per unitats comarcals, sinó per unitats, diguéssim, de tipus de bosc, etcètera, i per a cada un d'aquests hi ha un programa portat a terme. Dir que, en aquest sentit, per exemple, ja fa dos anys que amb la Diputació de Barcelona vam signar un conveni en el qual, dintre la mútua col·laboració, doncs, precisament, es contemplava la necessitat d'aprofundir en aquest sentit. S'ha fet bastant..., s'ha fet insuficientment, jo els ho reconec, en aquest sentit. S'han recuperat 2.200 hectàrees, i a la vegada, doncs, s'han fet cremes controlades, també, en una superfície del voltant de mil hectàrees/any. Exactament, en la zona afectada per aquest incendi s'havien autoritzat rompudes per a 450 hectàrees. Però, en tot cas, no m'hi estenc massa, perquè després voldria fer-los unes consideracions al respecte.

També s'ha fet una promoció de cultius verds, i aquest és un camí que crec que hem de seguir aprofundint. En aquest moment, també dir-los que l'únic lloc d'Espanya on es conrea el cànem és Catalunya, i que totes les primes comunitàries que reben al respecte vénen a casa nostra. El cànem, en certa manera, va ser una introducció, doncs, en les zones que havien sofert focs l'any 94, i que creiem que hem d'anar estenent. A part, el cànem, per l'ajut comunitari de què disposa, creiem que és un cultiu que podria ser fàcilment incentivable entre els agricultors. En les mesures tecnològiques, nosaltres hem tramès als agricultors i a altres sectors mesures que venien emmarcades per l'anàlisi de les causes de foc, exactament, doncs, tot el tema de recollida i d'aixecament de rostoll, el tractament dels marges, la utilització de bufadors –«bufadors» vol dir màquines de soldar–, etcètera.

I, finalment, faria referència al tema d'àrees recreatives. Al passat debat jo vaig mencionar la necessitat que es potenciés aquesta línia, i, exactament, vaig fer servir una expressió californiana, que és «la política dels pots de mel», per evitar que la gent entri en el bosc i, a la vegada, en un doble sentit, evitar que corrin risc quan estan a dintre el bosc, però, a la vegada, doncs, que l'entrada tampoc signifiqui risc per al bosc.

Bé, l'actuació que s'ha fet, i em remeto a un full esponsoritzat per una empresa, doncs, veuran, i això s'ha anat repartint al llarg de l'any, a part que ha sortit publicat en algun mitjà de comunicació perquè els ciutadans de Catalunya en tinguin coneixement, veuran que les àrees de què es disposa, comarca per comarca, recreatives, doncs, comencen a ser importants. De totes maneres, reconec, que és una política que cal incentivar.

I, finalment, voldria mencionar les inversions que ha fet el mateix Departament en l'àmbit forestal. Senzillament, diré la xifra i, en tot cas, em limitaré, si després, doncs, cal explicitar cada una de les línies en què s'ha invertit també ho faria: han estat 4.363 milions de pessetes en el període 94-98.

Bé, fins aquí, fins aquí, jo els he explicat les mesures, les mesures que hem aplicat. Fent una anàlisi del que ha succeït aquests dies, jo els demanaria recuperar el dossier que tenien, perquè crec que és important que vegin els dos últims fulls. Veuran l'informe de l'afectació de l'incendi d'Aguilar de Segarra (*vegeu núm. 19 de l'annex.*); aquest..., sempre té una certa dosi de provisionalitat, però, en tot cas, dir que ja és força definitiu. Normalment, en el moment que es realitza el foc, ràpidament se'ns demana que delimitem la superfície cremada; nosaltres, bàsicament, el que fem és delimitar el perímetre, perquè en aquells moments difícilment es pot fer una altra cosa, i, amb posterioritat, dintre aquest perímetre, ja quan s'ha acabat el foc, i es pot volar i fer un ortofotomapa, nosaltres podem dir, concretament, l'afectació. En aquest cas, l'afectació és d'un perímetre de 27.000 hectàrees, amb una superfície fores-

tal cremada de 17.900 hectàrees, de les quals, corresponen 12.540 hectàrees arbrades, i 5.439 a no arbrades. Què entenem per no arbrades? No arbrades són les superfícies forestals que en observació des de l'aire no tenen coberta el 20% de la seva superfície. Exactament, aquest és un mètode que se'n diu el mètode Corine, i que s'utilitza arreu d'Europa, però, en tot cas, l'afectació real, ja amb dades pràcticament definitives, d'aquest incendi, correspondria, evidentment, al perímetre inicial, que no ha variat en absolut, les hectàrees forestals, que tampoc han variat sensiblement, però, en tot cas, el que sí ha variat és l'estimació de quines eren arbrades, quines eren no arbrades i, en tot cas, també es marca les que han estat de cultiu.

Arran d'aquestes valoracions han sortit força polèmiques. Jo voldria fer una brevíssima explicació al respecte. Quan al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca se'ns demana una valoració, la valoració que es fa no és de caràcter polític, és una valoració estrictament de caràcter tècnic, elaborada per les persones que hi tenen la responsabilitat. Nosaltres, en funció de les hectàrees, amb una estimació inicial, que en aquell moment era lleugerament superior a l'actual, però que no crec que variï massa, vam estimar el valor del bosc en uns 1.500 milions de pessetes, que és el valor actual de la fusta que en ells es dona. Jo vaig explicitar, clarament, que en cap cas es tenien en compte altres paràmetres, i, en tot cas, si apliquem fórmules que ja vénen perfectament especificades en llibres de text, de com s'ha de valorar, si apliquéssim aquest valor real en aquest moment, en una projecció de futur, doncs, ens donaria una afectació que s'atansa als 11.000 milions de pessetes, i que, evidentment, si després hi afegim altres aspectes, que, en aquest cas, les fórmules matemàtiques no contemplen, però sí que, doncs, són contemplables, doncs, com pot ser el tema paisatgístic o l'afectació turística o possibilitats de dèficit hídric, etcètera, la valoració, evidentment, pot ser superior. Pel mateix, tot i que han sortit diferents xifres, jo davant de la càmera manifesto que totes elles són reals, en tot cas, el que han fet és mesurar paràmetres diferents. En tot cas, el Departament d'Agricultura, en un primer moment, dona la xifra del valor real de la fusta en aquell moment; amb posterioritat, dona el valor aproximatiu del que significarà el lucre cessant en els propers, molts anys, cinquanta, seixanta anys d'aquesta producció fustera, i aquí, encara, s'hi poden afegir altres paràmetres.

Quant al tema de les valoracions dels danys dels afectats en béns de producció. Bé, nosaltres el que hem fet, amb la voluntat d'atendre tant humanament com econòmicament aquestes persones afectades, ràpidament, ràpidament, abans que s'acabés el foc, els tècnics del Departament d'Agricultura ja estaven visitant les zones afectades i omplint una fitxa, en la qual constava absolutament tota l'afectació que hi havia. Això s'ha acabat, en aquest moment es disposen, no solament de totes aquestes fitxes, sinó que s'ha posat en contacte amb tots els afectats, tenim un

nombre considerable de persones treballant en aquesta línia, i, en aquest moment, ja comença a haver-hi expedients en marxa. Dir-los que es va procurar fer amb el màxim de celeritat possible, donat que l'ordre d'ajuts es va aprovar el dia 21, dimarts, o sigui, el dia que s'extingia el foc, va ser publicada al *Diari Oficial de la Generalitat* el dia 28 i en el Ple del dia 30, fa escassament quatre dies, es va aprovar la línia pressupostària amb la qual s'havia de dotar. Dir-los que aquesta ordre és una actuació similar a la de l'any 94 –en tot cas, hem procurat simplificar-la–, i que l'import d'aquesta operació es faria a través de l'Institut Català de Crèdit Agrari; en aquest moment, no sembla que hi hagi necessitat de fer convenis amb altres entitats financeres, la qual cosa esperem que també ajudi a simplificar de forma especial, doncs, tots els tràmits.

També en aquest apartat voldria anunciar el compromís del Govern de la Generalitat d'arbitrar un sistema similar per als afectats del bosc. Fa escassament tres o quatre dies, a la Taula de Concertació, doncs, se'm va presentar una proposta de la plataforma en la qual es mencionava una quantitat..., però jo crec que no és tant contemplar la quantitat global, sinó la quantitat que ells estimaven per hectàrea: com a conseller, jo haig de dir-los que és una quantitat raonable, no és una quantitat, doncs, inversemblant, sinó que és una quantitat que la mitjana possiblement s'ajusta a la realitat. Doncs, bé, la voluntat del Govern és atendre aquesta demanda, i en aquest moment estem estudiant mecanismes financers, de tal manera que no ens succeeixi un retard com el de l'any 94, sinó que ho puguem pagar en els propers sis mesos.

De totes maneres, tot i admetent el retard de l'any 94, jo vull recordar-los a vostès que els incendis de l'any 94 van significar per al Govern de la Generalitat de Catalunya 5.200 milions de pessetes dels béns afectats de caràcter productiu –agrícola i ramader–, i van significar 3.200 milions de pessetes dels béns afectats de caràcter silvícola, o de caràcter forestal, i és cert que en aquest moment ens resta una quantitat per pagar, però també voldria que es reconegués l'esforç que hem fet, i més tenint en compte –i ho he dit abans– que no hi ha hagut cap altra comunitat autònoma que ho hagi assumit..., amb una excepció, potser, que és València, que València ha fet un préstec d'un any sense interès a la gent que es va veure afectada; en el cas de Catalunya, jo crec que la voluntat del Govern d'ajudar els afectats ha quedat explícita.

També citar, abans de finalitzar, que no solament el Departament d'Agricultura, i el Departament de Governació, a través de les mesures destinades als ajuntaments, han actuat, sinó que el conseller Subirà, o sigui la Conselleria de Comerç, Indústria i Turisme, s'ha posat en contacte amb les dotze masies afectades d'agroturisme i ja s'ha establert un pla d'actuació per ajudar-les en la mesura possible, sobretot –ja que no hi ha hagut danys sensibles d'afec-

tació, sinó que hi ha hagut danys a l'entorn— per ajudar-los a aconseguir recuperar aquest entorn.

I finalment, finalment, jo demanaria que vostès es fixessin en el full final. El full final és el que recull les estadístiques actualitzades del que ha succeït amb el foc els darrers, pràcticament, trenta anys a Catalunya. (*Vegeu núm. 20 de l'annex.*) Veient aquest full, i amb unes dades complementàries que voldria donar-los, vostès veuran l'actuació del foc a Catalunya.

Mirant un període similar, anterior a la creació, diguéssim, del programa Foc Verd, abans de l'any 86 i del 86 fins ara, veiem que els incendis que hectàrea abans de l'any 86 eren un 26% dels incendis i en aquest moment són un 69% dels incendis; els que cremaven d'una a deu hectàrees eren un 53% dels incendis i ara són un 25% dels incendis; els que cremaven de deu a cent hectàrees eren un 15% i ara és un 4%, i els que cremaven de cent a cinc-centes hectàrees eren un 2,9 i ara és un 0,92, i els que cremaven més de cinc-centes hectàrees eren un 1,14 i ara és un 0,41. Si féssim una suma global, amb les dades que els he donat, jo crec que podríem, sense cofoisme i des de, senzillament, una observació de les dades, dir que el programa Foc Verd ha donat uns resultats positius. O sigui, es demostra amb les xifres que els acabo de donar.

Ara, jo també haig de reconèixer des d'aquesta tribuna que, tot i que hagi donat un resultat positiu, i que crec que el sistema, globalment, es demostra eficaç, hi ha incendis que en unes determinades condicions, doncs, s'escapen d'aquests paràmetres i creen situacions com les que hem viscut aquests darrers dies. I des d'aquesta reflexió, i amb una voluntat... Aquests dies s'ha explicat que jo he tingut una actitud prepotent, etcètera: res més lluny de la meua voluntat; si la meua actitud ho ha pogut semblar en algun moment, la gent que em coneix sap que aquest no és ni el meu tarannà ni la meua forma d'actuació. Jo, davant de vostès—i crec poder parlar en boca dels dos consellers, perquè l'esperit és el mateix—, venim a escoltar, a aprendre i intentar trobar mesures que ens ajudin a superar aquest 0,41% d'incendis, que en aquest moment, veritablement, són els que ens generen els problemes.

Jo no m'excusaré amb el que passa en altres llocs, però en tot cas sí dir que aquest és un problema que no només és nostre i que tot el que siguem capaços de fer entre tots, doncs, seria bo. Per això, s'imposa—com els deia abans— una reflexió, una reflexió oberta, i cal cercar situacions... I des del meu àmbit d'actuació proposo crear—i ara els exposaré les idees bàsiques—, proposo crear un programa que complementi l'actual Foc Verd.

Bàsicament, les línies que jo els exposaria serien sis línies. La primera és una anàlisi de les causes del foc, i aprofundir a fi de trobar línies d'actuació que permetin reduir el nombre de focs. Això ja s'ha fet força: si vostès ho han vist, hi ha un decret de línies elèctriques, n'hi ha un de carreteres, n'hi ha d'habi-

tatges, n'hi ha d'abocadors, etcètera. En tot cas, sí que, veient les causes del foc, van sortint causes significatives: per exemple, aquest any hi ha hagut un seguit d'incendis provocats per maquinària agrícola; doncs caldrà... —jo crec que és una de les mesures—, o cal—no «caldrà»: «cal»—, analitzar-les i veure si en aquest àmbit podem fer quelcom més.

La segona línia seria una anàlisi aprofundida de les agrupacions de defensa forestal. Les agrupacions de defensa forestal en aquest moment és una gran quantitat, un exèrcit humà en la lluita contra el foc; tenen..., jo crec que és una eina bàsica de la prevenció—no solament per la tasca que fan directament, sinó pel canvi de mentalitat que ha significat en el món rural—, i el que proposo, doncs, és fer un estudi en profunditat, sobretot examinant el següent: és a dir, en aquest moment, el personal que integra cada agrupació de defensa forestal i el material de què disposa, si aquest material s'adequa al terreny i, el més important, estudiar una nova línia d'actuació en les agrupacions de defensa forestal mitjançant les quals poguessin portar endavant temes de caràcter forestal.

La tercera proposta aniria en una línia de fer un programa de trencament de la continuïtat de les grans masses forestals, a través d'un sistema reticular de tall de combustible, contemplant les diferents vessants que ens ajudin a aconseguir-ho, des de la recuperació de cultius agrícoles, acords amb els agricultors per fer cultius resistents al foc—i dic «acords amb els agricultors» perquè necessàriament la propietat és privada i necessitem aquest consens— i, en algun lloc concret, preveure tallafocs—tot i l'impacte visual que tenen— i potenciar, dintre del possible, un cert mosaic d'espècies forestals.

Per la meua explicació anterior, vostès veuran que segurament no hem fet prou..., però Déu n'hi do, del que hem treballat en aquest àmbit. Sí que vull manifestar davant del Parlament que, de totes maneres, per portar endavant aquest sistema reticular de tall de combustible, necessitem un cert consens entre les forces polítiques i la població. En un moment en què ens veiem afectats pel foc, tothom accepta aquestes mesures; quan el foc ja no és tan a prop, la persona que ha d'acceptar determinades d'aquestes mesures... —la persona, o l'entorn en el qual es produeix—, moltes vegades no l'accepta. I els ho puc dir perquè en l'autorització de rompudes tot sovint ens trobem amb oposicions importants, quan en realitat, doncs, estan totes fetes a través d'un pla tècnic de gestió, estan degudament fonamentades i es pot explicar clarament a la societat catalana la necessitat de portar-les a terme. Però, en definitiva, el que els proposo, o el que proposo fer en aquesta línia, és donar un nou impuls al programa de perímetres prioritaris de protecció, evidentment amb els coneixements acumulats per les actuacions portades a terme i les que poguéssim obtenir d'altres experts.

El quart punt seria regular, amb possible caràcter legislatiu—bé a través de decret, bé a través de llei—, les

condicions de seguretat exigibles als habitatges, equipaments turístics, agraris i ramaders que estiguin a menys de cent metres de la massa forestal. Ja hi ha un decret en aquest sentit, però veient l'actuació del foc, sobretot la virulència que ha obtingut en aquest cas, doncs, el tema d'habitatges creiem que està francament resolt, però en tot cas caldrà veure si l'aplicació és curosa, del que s'està fent, i incloure-hi en aquest apartat tots aquests altres elements.

La cinquena proposta seria la de crear un comitè d'experts, provinents del Centre de Recerques Ecològiques i Aplicacions Forestals, del Centre Tecnològic Forestal de Catalunya, universitats –podria anar citant entitats, però en tot cas l'esperit és de persones de reconegut prestigi en aquest àmbit–, perquè elaborin propostes de caràcter tècnic, i sobretot perquè intercanviïn experiències amb altres regions amb problemàtiques similars a la nostra, que ens ajudin a eliminar el risc dels grans incendis.

I sisena, i última, compromís per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de presentar en el si d'aquest Parlament les propostes assenyalades en un termini màxim de sis mesos, fixant com a data límit l'1 de febrer de l'any proper, a fi que els diferents grups parlamentaris en tinguin coneixement i hi puguin aportar propostes i indicacions, per ser considerades i incorporades abans de l'inici de la propera campanya.

En definitiva, la voluntat que jo voldria expressar en aquesta cambra, tant per part del Departament com per part del Govern de la Generalitat de Catalunya, és crear el consens i els acords necessaris perquè aquest programa, que jo denomino «Foc Verd 2», ens permeti avançar en la resolució d'aquests incendis, que han afligit moltes famílies de Catalunya i han motivat aquest Ple extraordinari.

Aquest és l'esperit i la voluntat d'aquest conseller que els acaba de parlar, voluntat absolutament sincera de treballar colze a colze per aconseguir quelcom que és molt difícil, que és minimitzar al màxim..., arribar al mínim possible d'hectàrees cremades al nostre país.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Té a continuació la paraula el conseller de Governació, honorable senyor Xavier Pomés.

(Pausa.)

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Senyor president, senyores i senyors diputats, com tots vostès saben, durant els dies del 18 al 21 de juliol Catalunya ha patit l'efecte dels focs forestals.

Abans, però, d'iniciar la meua intervenció en aquest Ple extraordinari, voldria des d'aquesta tribuna fer una manifestació expressa: el meu record i condol als familiars, companys, amics, dels dos bombers que, en exercici del seu servei a la comunitat, van patir un accident de conseqüències tràgiques i irreparables el dia 19 de juliol a Sant Pau de Segúries.

Estic segur que, d'aquest debat, en sortiran línies d'actuació que ens ajudaran a avançar en la lluita contra els incendis, a reparar en la mesura possible els danys materials soferts, a prevenir fins allà on l'home pot un nou revés de la natura. Malauradament, però, res no podrem fer per retornar la vida a aquests bombers; solament una cosa puc oferir a tots aquells que els estimaven: el reconeixement del Govern, evidentment el meu personal, i de tota la societat, pel servei a la comunitat que van realitzar durant tota la seva vida professional. El meu condol, també, per als familiars i amics del veí de Freixinet que, enmig d'un context tan dramàtic, han plorat la seva mort. I per a aquells bombers i per a l'agent de defensa forestal senyor Josep Duocastella, que han resultat ferits pel foc, els meus sincers desitjos d'una prompta recuperació.

En segon lloc, abans d'iniciar la meua exposició, voldria també adreçar-me a tots aquells que han sofert pèrdues materials, econòmiques i, per què no dir-ho?, sentimentals. Perquè les explotacions forestals i agrícoles no tenen solament un valor econòmic, sinó molt sovint també hi afegeixen el valor de la tradició de pares a fills i de l'arrelament a la terra. Per a tots, doncs, la solidaritat pels moments dramàtics que han viscut.

Finalment, voldria manifestar el meu agraïment a tots els qui han aplegat esforços en la lluita contra el foc, en la defensa de les vides humanes en primer lloc, i de la protecció dels béns particulars en segon: als bombers, a les agrupacions de defensa forestal, als mossos d'esquadra, a la Guàrdia Civil, a auxiliars i voluntaris forestals, a agents rurals, evidentment als alcaldes de tots i cada un dels municipis, presidents i membres de consells comarcals, i a tots aquells que voluntàriament s'han ofert per ajudar en el que convingués. Molt sincerament, a tots, moltes gràcies.

I també gràcies a tots els grups d'aquesta cambra, a tots i cadascun dels il·lustres senyores i senyors diputats, que amb una sola veu han posposat la seva situació personal i familiar davant, òbviament, de l'interès general per tal que avui ens trobéssim per intentar tots plegats analitzar què ha funcionat, què és el que encara no tenim prou resolt i com podem afrontar futurs reptes amb millors garanties.

Dit això, inicio, doncs, la meua exposició dels fets. Durant els dies del 18 al 21 de juliol, els serveis d'extinció d'incendis de la Generalitat han actuat en 382 incendis de vegetació arreu de Catalunya; 380 d'aquests incendis no han representat cap conseqüència greu quant a massa forestal, si bé un d'ells ha estat la causa –com deia al principi– d'un acci-

dent de conseqüències irreparables. Sí, però, que dos d'aquests focs, que després es van unir en un sol front, han revestit una gran transcendència, per la conseqüència indirecta també de la mort per infart d'una persona, la mort per crema de caps de bestiar i la pèrdua d'un important nombre d'hectàrees arbrades i de conreu.

Com es va actuar? Cronograma dels dies del 10 al 21 de juliol. Dia 18 de juliol. 14 hores, 35 minuts: es rep l'avís d'un incendi a Gavà que presenta característiques d'eventual gravetat; immediatament i per les dimensions i virulències potencials s'hi destinen set vehicles, dos helicòpters bombarders i un helicòpter de comandament. 14:46: onze minuts més tard es rep un avís d'un altre incendi molt virulent a Castellnou de Bassella, on són immediatament destinats tretze vehicles i sis mitjans aeris. 16:30: un dels camions de bombers que treballa a l'incendi de Gavà bolca i queden ferits quatre bombers; l'incendi, a més, continua amb virulència malgrat l'actuació dels mitjans d'extinció, per la qual cosa s'hi destinen fins a un total de vint-i-tres vehicles més, un AVA, dos helicòpters bombarders i un hidroavió del tipus Foca, que està estacionat a la base de Reus. 16:32: en aquest context de simultaneïtat d'incendis, Gavà i Castellnou de Bassella, es rep l'avís de l'incendi d'Aguilar de Segarra –foto número 1 del dossier de què disposen vostès. (*Vegeu núm. 21 de l'annex.*) 16:40: es realitza el primer atac a l'incendi d'Aguilar de Segarra mitjançant l'enviament per terra de deu vehicles, i setze minuts després ja és atacat des de l'aire amb un bombarder; quinze minuts més tard hi treballen, a més dels mitjans abans esmentats, un hidroavió, quatre bombarders, un AVA i l'helicòpter de comandament, així com reforços de l'actuació terrestre que van arribant en cadena i sense parar. 19 hores: es constitueix el centre de comandament avançat a Aguilar de Segarra. 19:44: atesa la simultaneïtat de focs que es propaguen amb virulència cap a zones poblades, s'activa el nivell 1 del pla Infocat.

Com tots vostès saben, l'Infocat és un pla de protecció civil per a emergències generades arran dels incendis forestals; res a veure, doncs, amb un pla d'extinció d'incendis; els serveis d'extinció d'incendis actuen sempre amb independència de si s'activa o no l'Infocat, amb la dotació que es considera necessària per sufocar un incendi. Ara bé, quan l'incendi pot provocar una situació d'emergència que requereixi l'actuació de grups diferents dels d'extinció d'un incendi –serveis de carteres, policia, serveis mèdics, restabliment de serveis bàsics: llum, aigua, telèfon, etcètera– i, precisament, per coordinar l'actuació de tots ells amb les autoritats locals i de la Generalitat, és quan s'activa aquest pla d'emergències, perquè s'hi contemplen els mecanismes d'informació, els mecanismes de reunions, de comunicació necessaris. Això evita que, en moments de molta tensió, les autoritats i els caps de cada grup hagin d'esmerçar temps per acordar els mecanismes necessaris per comunicar-se i coordinar-se, sinó que

tots prèviament ja saben què cal fer un cop declarada l'emergència.

D'altra banda, també m'agradaria explicar que la sola simultaneïtat d'incendis forestals no té per què motivar l'activació de l'Infocat, sinó que, com ja he dit, cal que els incendis tinguin una especial virulència; en cas contrari, estaríem en permanent activació dels plans d'emergència. Tinguin en compte que durant aquell dia, el dia 18, per incendis de vegetació es van haver de fer 169 actuacions per part del Cos de Bombers. Dic això perquè a vegades s'associa l'activació del pla d'emergències a una millor o major dotació de mitjans d'extinció, i això no és així: pot coincidir o pot no coincidir, com després veuran.

Reprenç, doncs, el fil. Els serveis d'extinció d'incendis treballen en els tres focs declarats: Castellnou de Bassella, Gavà i Aguilar de Segarra; aquest darrer, el d'Aguilar de Segarra, s'estén molt ràpidament pels camps de rostoll i les carenes. D'altra banda, els mitjans aeris, lògicament, han de retirar-se quan ja no queda llum natural que els permeti volar. Per això, i atès que durant la nit es produeix a tot Catalunya una baixada en picat del risc d'incendi per manca d'insolació i, en principi, també per la pujada de la humitat ambiental, es quan es decideix concentrar el màxim d'efectius terrestres possibles en aquest incendi d'Aguilar de Segarra, de manera que es pugui continuar amb un atac massiu del foc i s'avanci en el seu control al màxim possible mentre existeixen aquestes condicions de temperatura i d'humitat. A les 23 hores del dia 18 es dona per extingit l'incendi de Gavà.

Dia 19 de juliol. A les 8:43 hores l'incendi de Castellnou de Bassella està controlat i en fase d'extinció. A les 10:13 hores es desactiva el nivell 1 d'emergència de l'Infocat. Per què? Perquè l'incendi de Gavà va quedar extingit a les 23 hores del dia anterior i a les 8:43 d'aquell matí, el de Castellnou de Bassella. Es manté viu, doncs, l'incendi d'Aguilar de Segarra que es troba en fase de control. No vull dir controlat, sinó en fase de control, és a dir, sense que hi hagin columnes de fum visibles –fotos 2, 3, 4 i 5 del seu dossier. (*Vegeu núsms. 22, 23, 24 i 25 de l'annex.*) Però, seguint el raonament que abans els explicava, el fet que no hi hagi cap altre incendi simultani que tingui el caràcter de greu fa que desactivem el pla d'emergències Infocat.

Independentment d'això, com ja veiem, els serveis d'extinció d'incendis continuen la seva tasca amb un dimensionament més gran, fins i tot, que quan s'havia activat l'Infocat el dia abans, com es desprèn dels comunicats emesos aleshores des del Gabinet de Premsa, tant controlant el perímetre com actuant des de l'aire. Es fa inevitable, però, retornar als seus parcs alguns efectius que durant la nit s'havien concentrat allí com a suport.

Ara també m'aturaré un moment en aquest punt, perquè durant aquests dies alguns mitjans de comu-

nicació han reflectit l'opinió d'algunes persones –crec que amb bona fe–, l'opinió que atribueixen l'evolució que ha tingut l'incendi iniciat a Aguilar de Segarra a un excés de confiança en les tasques d'extinció; aquesta opinió la fonamenten en el fet que van ser retirats disset vehicles de bombers. Jo no he volgut –i vostès ho hauran pogut comprovar– entrar, fins avui, en la refutació o en la dialèctica a l'entorn de les mesures tècniques adoptades, per una qüestió –i així ho he manifestat a tots els mitjans de comunicació–, que és de respecte a aquesta cambra. També en aquesta ocasió he volgut informar abans que ningú tots vostès, malgrat la pressió que durant aquests darrers dies he rebut, lògicament i legítimament, dels mitjans de comunicació per fer declaracions arran dels comentaris que uns i altres han anat fent públics.

Entenc perfectament que davant d'una catàstrofe la gent es rebel·li i alci el cap buscant un culpable; és molt humà i crec que tots ho fem. Solament el pas del temps i la interiorització de la desgràcia crec que aporten la serenitat suficient per fer una anàlisi més freda i, sobretot, menys apassionada dels fets. Insisteixo que ho comprenc perquè crec que és molt difícil encara per a aquells que han patit la desgràcia mantenir una posició d'equanimitat, atesos els sentiments lògics i legítims de frustració. Però el fet és que en relació amb l'incendi d'Aguilar de Segarra –deixin-m'ho dir solemnement, humilment, però també amb tota la seguretat– no hi havia l'optimisme que se'ns atribueix. La retirada d'aquests disset vehicles, que alguns veuen com a factor decisiu per a l'evolució posterior del foc, va ser precisament motivada per un obligat exercici de prudència i no per un abaixar la guàrdia o per un excés de confiança. Per què parlo d'obligada prudència?

Mirin, el mapa de risc per al dia 19 de juliol, que tenen vostès a l'última plana del dossier (*vegeu núm. 3 de l'annex*), com veuran, es tracta d'una previsió de risc fins i tot més elevat que la del dia anterior i que afecta, a més, dues zones de risc màxim a molta distància d'Aguilar de Segarra. No d'alt risc: de risc extrem. Davant d'aquestes previsions i de la potencialitat de nous incendis que podien comprometre la vida de les persones, estàvem obligats, o així almenys ho entenc jo, a reordenar els efectius per tal que les zones on els mapes assenyalaven com a molt vulnerables tinguessin els mitjans imprescindibles per garantir una actuació ràpida i eficaç.

Com abans els deia, durant la nit anterior es va aprofitar la caiguda de risc d'incendi forestal per concentrar efectius en la zona d'Aguilar de Segarra, però al matí següent, amb una previsió de risc com la que demostra el mapa que tots vostès tenen a les mans, crec que hauria estat temerari mantenir aquesta ordenació d'efectius; es feia imperatiu, doncs, redistribuir els mitjans d'acord amb el risc previst, i això, entre altres coses, per ser coherents amb la metodologia de treball encetada en el disseny d'extinció d'incendis de l'any 95 que, com recordaran,

recollia aquesta mesura que s'ha anat aplicant des d'aleshores i que crec que s'ha mostrat raonablement eficaç; és a dir, com deia abans el conseller Marimon, l'anàlisi diària dels mapes de risc i la reordenació coherent i immediata dels efectius d'acord amb les previsions assenyalades cada dia per a cada zona.

Tots els disset vehicles que van retornar als seus parcs cobrien zones de risc, tots; no sortien –és cert– per una actuació ja declarada –només faltaria–, sortien en previsió d'actuacions que s'assenyalaven com de màxima probabilitat. Reitero que, tal com jo entenc les meves responsabilitats, aquesta previsió m'era exigible i a més ineludible. Jo sóc l'últim responsable en l'àmbit d'extinció d'incendis de tot Catalunya, de tots i cadascun dels catalans; per això entenc que haig de mantenir i garantir l'efectivitat d'aquest servei arreu del territori i, ineludiblement, en aquells indrets on existeix segons les informacions tècniques un màxim grau d'amenaça imminent. I, de fet, sigui dit de passada, les previsions van ser bastant certes: durant aquell dia 19 es van haver d'efectuar 228 sortides de bombers arreu de Catalunya, de les quals 151 van ser per incendis de vegetació. Afortunadament totes i cadascuna van ser controlades i extingides sense conseqüències. Per tant, la majoria dels efectius retirats d'Aguilar de Segarra van haver d'actuar aquell dia, per exemple, en sufoccació d'incendis, com uns que hi van haver a Sant Jaume dels Domenys, a la zona de Talavera, i també fins i tot a la vall de Bianya, en el desgraciat accident de l'helicòpter que va llevar la vida als dos bombers. Aquesta va ser la nostra decisió: retornar aquells efectius que ens havien reforçat durant la nit als parcs on els indicadors meteorològics assenyalaven que serien previsiblement imprescindibles, i deixar, això sí, concentrats a Aguilar de Segarra tots aquells efectius que no comprometien la seguretat de la resta de territori –i, hi vull insistir, més efectius que els que hi havia abans d'iniciar-se la nit.

Deixin-me dir-los, d'altra banda, que aquests disset vehicles res no haurien pogut fer davant les circumstàncies que van envoltar la revifada posterior, com veuran després. Però això ara no fa al cas. El cas és que no podem –jo crec que ningú no pot– conèixer amb certesa el que passarà; sí, però, que amb les tecnologies de què ens hem dotat i amb la metodologia que hem incorporat el que podem fer és preveure el que raonablement pot passar i prendre les mesures adients al cas. I això és el que varem fer: prendre decisions coherents amb la informació de què disposàvem i amb l'antelació imprescindible perquè no esdevinguessin inútils. En la lluita contra el foc, més que en qualsevol altre àmbit, l'estratègia, la planificació i, sobretot, l'antelació són requisits ineludibles. Aclarits, per tant, els motius d'aquesta decisió, i explicats els condicionants que la van motivar, la sotmeto al seu judici, i, sense palliatius, n'accepto tota la responsabilitat.

Reprenc, doncs, el fil argumental d'aquesta descripció cronològica dels fets.

Durant tot el matí del dia 19 continuen les tasques d'extinció de l'incendi d'Aguilar de Segarra, es resituen els vehicles reforçant tota la línia de la serra de Castelltallat, així com els límits nord-est i nord-oest, des dels punts més baixos fins a la carena. Els mitjans aeris continuen treballant-hi tot el matí. Es realitzen, amb l'helicòpter de comandament, tres vols de reconeixement amb alcaldes dels municipis de Fonollosa, Aguilar de Segarra i Sant Mateu de Bages –fotos 2, 3, 4 i 5 del dossier. (Vegeu núms. 22, 23, 24 i 25 de l'annex.) A les 15 hores del dia 19 es produeixen dues represes simultànies als límits nord-oest i nord-est, que s'inicien a la part baixa i pugen ràpidament cap a la serra de Castelltallat –foto número 6 del dossier– (vegeu núm. 26 de l'annex); el foc esdevé tan virulent, amb flames de més de deu metres, que s'han de retirar tots els vehicles posicionats en la línia de la serra de Castelltallat perquè el foc els passa per damunt i representa un risc molt seriós per a la vida dels bombers i de tots els equips que treballen en l'extinció, fins al punt que alguns han de ser evacuats pels helicòpters bombarders que estan descarregant en aquell punt, perquè el foc els ha encerclat sense deixar-los temps per a la retirada. Per això deia abans que crec que res haurien pogut fer aquells disset camions. El perquè d'aquesta revifada simultània a dos indrets, tan virulenta, el perquè d'aquesta revifada ha de ser objecte, evidentment també, d'una anàlisi al més exhaustiva i detallada possible.

Els dos fronts evolucionen amb molta rapidesa i els mitjans aeris prioritzen la seva actuació en la protecció de la Solana de Goberna, al mateix temps que una altra dotació es desplaçava per la comarca BV-3002 cap a Saló i l'entrada de Vallmanya.

15:04: simultàniament, es rep l'avís de foc en diferents focus a Cardona. Als quinze minuts hi arriben els primers mitjans aeris. Es tracta d'un foc de molta virulència que s'estén, malgrat el atac aeris inicials immediats, a molta velocitat –fotos 7, 8 i 9 del seu dossier. (Vegeu núms. 27, 28 i 29 de l'annex.)

16:00: es rep l'avís d'un incendi a Tremp. S'hi desplacen immediatament un helicòpter bombarder i deu vehicles, que després són reforçats amb quatre vehicles més i un hidroavió.

17:01: activem el nivell 1 d'Infocat, atesos els tres focs declarats, a Cardona, Aguilar de Segarra i Tremp.

17:38: s'inicia una evacuació preventiva de les masies del nord de la serra de Castelltallat.

18:21: activem el nivell 2 d'Infocat, per dos motius. El foc d'Aguilar de Segarra pot comprometre la seguretat de zones poblades –trenta persones del càmping de la Ribera són evacuades preventivament–, i, d'altra banda, veient l'extensió i simultaneïtat d'aquests focs, es demana més recursos a l'Estat.

Vull, en aquest punt, agrair i fer un reconeixement públic institucional, no solament de la predisposició, sinó de l'agilitat amb què l'Administració de l'Estat va respondre a la nostra crida: aquella mateixa tarda ja van operar dos hidroavions més procedents de Manises i Saragossa. Igualment ens va arribar a la tarda la reposició d'un dels Foca assignats a Catalunya que s'havia avariat. L'endemà van arribar més reforços aeris. Hi insisteixo: una resposta, com els dic, que mereix el més gran agraïment institucional. Igualment també, mitjançant el Govern de l'Estat, aquella mateixa tarda es va sol·licitar ajut a França, que l'endemà, a primera hora del matí operativa de vol, ja estava a Catalunya.

18:30 del diumenge: un helicòpter que acudia a investigar una columna de fum xoca amb una línia elèctrica a Sant Pau de Segúries i s'estavella, provoca la mort dels seus dos ocupants.

22:00: els dos focs iniciats a Aguilar de Segarra i a Cardona s'ajunten en un sol front. Durant la nit es treballa intentant deturar un dels dos braços del foc recolzant-se en el pantà de Sant Ponç, fins i tot incorporant-hi maquinària pesant per donar suport als vehicles dels bombers. Aquest front s'aconsegueix que quedi estabilitzat cap a la matinada. L'altre braç del foc continua sense control durant la nit i es dirigeix cap a l'oest paral·lelament a la carretera de Cardona, passant per Bergús, Su, el Miracle i Freixinet. Al vespre, el centre de comandament avançat es trasllada d'Aguilar de Segarra a la colònia de Valls Torroella, on s'instal·la el centre de comandament.

També em vull aturar un moment en aquest punt per aclarir alguns comentaris que s'han anat produint aquests dies, no tant per la seva transcendència, sinó pel respecte de la institució de la qual provenen. Alguns han considerat absurda la ubicació d'aquest centre de comandament pel fet que en aquells indrets alguna telefonia mòbil no tenia potser prou cobertura. Deixin-me, sintèticament, dir tres coses. Primera, el centre de comandament avançat va comptar amb un vehicle Eco-90, un repetidor que potencia els senyals de comunicació, que va estar instal·lat al pla de Bergús i que ens va permetre mantenir la comunicació. Segona, els grups actuant d'extinció, lògicament, no acostumen a operar per telèfon mòbil, sinó per ràdio. Tercera, la delegada del Govern de la Generalitat es va desplaçar des del centre de comandament de Valls Torroella a Cardona, on hi havia problemes de comunicació telefònica, i va posar a disposició de l'alcalde un equip de comunicació de la xarxa Nexus, utilitzada pel cos de Mossos d'Esquadra, per tal de garantir el contacte permanent amb el centre de comandament avançat de Valls Torroella.

Dia 20 de juliol: a la matinada s'instal·la un centre de comandament avançat al parc de bombers de Solsona. Així mateix, aquell matí, es connecten sis línies telefòniques més al centre de comandament

avançat de Valls Torroella. A més dels hidroavions que ja ens havia enviat l'Estat la tarda abans, n'arriben tres més. És a dir, en aquests moments, diumenge al matí, tots els recursos en hidroavions de l'Estat estaven a Catalunya. Igualment, des de primera hora del matí, operen ja els tres Canadairs, des de França. També ens va arribar un AVA, que ens va cedir la Comunitat Autònoma d'Andalusia.

Voldria destacar, en aquesta relació de suports aliens, que a través de la Delegació del Govern de l'Estat, se'ns va oferir també l'actuació de les brigades ràpides d'intervenció forestal, les BRIF; pel que fa a les unitats de l'Exèrcit de terra, la seva concurrència en aquells moments no es va considerar, ateses les característiques de l'incendi –foto número 10 del seu dossier. (Vegeu núm. 30 de l'annex.) Quines són aquestes característiques? Doncs una altíssima velocitat de propagació, que feia impossible l'actuació d'aquests grups en unes mínimes condicions de seguretat. És per això, també, que les BRIF no van començar a actuar fins l'endemà, un cop superats aquests impediments. I, per cert, amb molta eficàcia.

Disposem doncs, aquell dia 20, d'un veritable exèrcit aeri, amb una capacitat extintora de prop de noranta mil litres d'aigua en cada descàrrega, que s'afegeix als nombrosos mitjans terrestres. Mai, mai, ni de bon tros, Catalunya havia disposat d'un potencial similar. Es va actuar amb el que tècnicament s'anomena *carrousel*, una roda de mitjans aeris, sobretot pel que fa als deu hidroavions –els set, més els tres francesos–, realitzant descàrregues d'aigua en el temps mínim que les normes de seguretat aèria permeten, atesa, entre altres coses, una qüestió: la facilitat d'abastament d'aigua que ens va proporcionar la proximitat de l'embassament de Sant Ponç.

Durant tot aquest dia 20, i malgrat l'actuació de tots els mitjans tant terrestres com aeris, l'incendi va adquirir grans proporcions, atesa la velocitat de propagació que li van proporcionar el vent, les temperatures extremes, un baixíssim grau d'humitat ambiental i el combustible que també troba al seu pas: forest; en alguns casos, camps de conreu, que en alguns casos encara tenien rostolls i fins i tot la palla –fotos números 11 i 12. (Vegeu núms. 31 i 32 de l'annex.)

Fixin-se bé que estem parlant d'una velocitat de devastació del foc d'aproximadament 680 hectàrees per hora de mitjana, durant els dies 19 i 20, la qual cosa vol dir que, atès que durant la nit aquesta velocitat minva considerablement, durant les hores de sol el foc superava amb escreix les 1.000 hectàrees per hora de devastació. Els vehicles dels bombers es veuen impeditos per traspasar la línia del foc cap a Freixinet des del pla de Bergús, l'entrada es fa solament possible des de Solsona vorejant el foc durant quilòmetres. Es va planificar una línia de defensa a la serra de la Solana de la Vall, i es fa un tallafoc a la zona dels Bullons. En el moment en què el foc entra en la llera de Riner, la propagació esdevé tan i tan ràpida que en un interval de deu minuts està a

Sant Julià i d'allà s'obre cap a la urbanització El Pi de Sant Just i cap a Solsona. En aquests moments, el foc avançava a una velocitat de 15 quilòmetres l'hora.

Cal tenir en compte que aquesta velocitat en la propagació, com saben vostès, depèn de tres factors: el vent que hi havia en aquells moments, d'acord amb l'observatori de Pinós, era de 38 quilòmetres per hora, el vent que provoca la mateixa insolació i el que provoca la transferència de calor per convecció, la mateixa massa d'aire calent crea uns nous corrents; si a aquests tres vents els afegim, al mateix temps, el grau d'humitat ambiental, que, d'acord amb la lectura de l'observatori de Pinós, era del 17%, tenint en compte tots aquests factors, la velocitat real del vent que incidia sobre l'incendi depassava els 75 quilòmetres l'hora, i, per tant, feia que hi hagués aquesta velocitat de 15 quilòmetres l'hora en la propagació de l'incendi.

Davant aquest fet, a les 16:30 es pren la decisió de prioritzar la protecció de les zones de Golferics i El Pi de Sant Just, i es forma una barrera de vehicles com a línia de defensa a la carretera de Solsona a Cardona, i una altra a la variant de Solsona; es demana que tots els mitjans aeris es concentrin en aquesta zona. Es forma també una línia de defensa a la zona del Miracle, fins a la carretera de Solsona a Torà. En aquest punt, el foc salta la carretera i es dirigeix cap al nord, per la qual cosa es munta un tercer dispositiu de defensa, que es situa a la carretera 149, la carretera de Sant Climent, fins a l'alçada de Torregassa. Aquesta va ser la línia de defensa decisiva per evitar que el foc entrés a l'Alt Urgell, podent-lo aturar al voltant de les 9:00 hores del dia 20.

Paral·lelament, a les 17:00 hores s'inicia un altre front de foc a la zona de la Maçana, al sud-oest de la serra de Pinós, que intensifica el front de foc de la zona de Pinós i que es desplaça a gran velocitat per la serra de Claret i per Sant Donat, cap a les poblacions de Torà i Castellfollit de Riubregós. Es van disposar també línies de defensa en aquestes poblacions: la primera a la carretera de Castellfollit a Torà; la segona, a la serra de l'Aguda; la tercera a la carretera de Solsona a Torà. Durant la nit es treballa en la zona d'Hortonedà, a l'est de Solsona, i en la zona de Torregassa, a l'oest, per evitar que el foc avanci més, i també es treballa a la zona de Torà.

Dia 21: tots els mitjans terrestres i aeris treballen en el control de l'incendi. Durant tot el dia hi ha nombroses reproduccions que van sent controlades, i cap al vespre ja queden pocs punts fumejants. L'incendi entra en fase de control –fotos número 13 i 14 (Vegeu núms. 33 i 34 de l'annex.)

Per què va passar aquest incendi?

Causes directes. Tots dos incendis, Aguilar de Segarra i Cardona, comencen a peu de carretera; sembla clar, doncs, que han estat motivats per l'acció de l'home. Si aquesta actuació va ser negligent o bé intencionada, serà una qüestió que ara decidi-

ran els òrgans jurisdiccionals. D'acord amb les informacions que han estat facilitades per la Guàrdia Civil, tot sembla indicar que hi ha hagut, tant en l'inici com en l'evolució del foc, una actuació intencionada i criminal.

Causes ambientals. S'enregistren a Catalunya episodis del que s'anomenen «cops calents». És a dir que durant unes hores la temperatura sofreix un gran augment, mentre que simultàniament baixa el grau d'humitat. Hi ha també condicionants de l'entorn, l'orografia, plagada de carenes que actuen potenciant l'efecte xemeneia, així com el fet que els camps de conreu en molts casos no estaven llaurats, cosa que potser hauria pogut actuar de tallafoc, sinó amb rostolls, i potser també amb palla, que escampen el foc a una gran velocitat.

Fins aquí el relat dels fets i de les mesures i decisions preses en l'àmbit de l'extinció de l'incendi. Però, com deia, quan un incendi genera una emergència com aquesta, són molts els grups que hi actuen. S'han sentit crítiques sobre la descoordinació entre aquests agents actuants, per això no vull defugir l'estudi i l'anàlisi del grau de coordinació assolit d'acord amb les previsions del pla d'emergència Infocat i dels plans municipals, allà on n'hi havia. Per tant, ara faré una anàlisi freda i desapassionada, que jutgi els resultats, evidentment, més enllà del voluntarisme i de les intencions. I això és el que em proposo fer, amb honestedat i sinceritat, i que els quedi clar: sense voler ferir la voluntat de ningú, sense intenció de culpabilitzar ningú, però també amb rigorositat, perquè aquells que han patit la virulència d'aquests focs mereixen explicacions i autocrítica.

Avaluació de l'organització de l'emergència. Coordinació entre cossos actuants. En primer lloc, ho he dit abans i ho repeteixo, excel·lent la cooperació, la predisposició i la coordinació amb l'Administració de l'Estat. La coordinació entre els cossos de seguretat, siguin de la Policia de la Generalitat i la Guàrdia Civil, i els mateixos agents rurals. Quant a la coordinació entre les autoritats previstes a l'Infocat, és a dir, amb les autoritats locals, cal dir que dels setze municipis afectats, deu tenen ja el pla d'actuació municipal homologat. Això, sens dubte, ens ha facilitat la tasca en un principi. Si bé és cert que solament la planificació i l'establiment de protocol sobre el paper no són suficients. El neguit i l'angoixa davant d'un foc forestal són un element de pressió molt fort, que de vegades fa, si no inviable, difícil la pràctica i l'aplicació tal com estaven previstos. L'experiència ens ha demostrat que potser cal que ens replantegem les previsions que, en aquest sentit, fa l'Infocat, i també els mateixos plans d'emergència municipal. Com tots vostès saben, aquestes planificacions atorguen als alcaldes, òbviament, un paper decisiu en el comandament de l'emergència i en la coordinació i el suport als efectius d'incendis dins el seu terme municipal. Això, des del punt de vista institucional, és impecable, però també és cert que

potser no és del tot realista davant d'emergències de la categoria com la que estem analitzant avui. Perquè això suposa l'exigència que l'alcalde, d'una banda, es mantingui a l'ajuntament, d'acord amb el que diu el pla Infocat, i, de l'altra banda, els mateixos ciutadans, amb les seves demandes pot ser que li requereixin aquesta presència a altres llocs del municipi, i, per tant, es crea una situació de disjuntiva de difícil solució. Certament, sembla més substituïble la figura de l'alcalde en l'organització logística, potser, que la de suport a la ciutadania. Potser, ens caldrà, doncs, analitzar noves fórmules de delegació de les funcions logístiques dels alcaldes per als casos d'emergència. No es tracta de treure'ls cap autoritat, no es tracta de treure'ls cap de les responsabilitats atorgades, sinó que permetin, d'una manera més realista, garantir la presència, la localització i la col·laboració amb els grups actuants d'una segona autoritat local, i, al mateix temps, permetin a aquest alcalde estar al costat dels seus ciutadans, si aquests així ho demanen o ho requereixen.

Hi han altres causes que poden haver contribuït a generar o a agreujar, en alguns casos, disfuncions, o una insuficient coordinació entre els grups actuants directament en l'extinció de l'incendi. No se'ls escapa que organitzar i sistematitzar un equip del voltant de mil vuit-centes persones en un lapse de temps tan curt, i en una situació, sobretot, de pressió tan gran, que genera una emergència d'aquestes, doncs, és una cosa complexa. Durant aquests dies aquestes acusacions de descoordinació s'han sentit, molt especialment en boca del president d'una de les ADF del territori. És cert que la coordinació entre els bombers i les ADF de la zona no ha estat, en alguns casos, la desitjable ni la prevista en l'Infocat. I, amb la meua voluntat de no maquillar els fets, haig de dir que, a voltes —a una, com a mínim—, aquesta coordinació ha estat per sota dels mínims. En dos grups ha estat per sota dels mínims.

A mesura que l'incendi adquiria major virulència, alguna ADF ha obviat les previsions i els mecanismes de coordinació, i s'han abocat, cosa lògica, a la lluita directa i individual contra el foc. Per tant, han actuat al marge de la planificació de l'Infocat, esmerçant els seus esforços en això, en la lluita directa contra l'incendi, però, per contra, potser no han assistit a les reunions en els centres de comandament avançat amb els grups actuants. En aquest casos, no en tots, però en aquests casos, no ha estat possible la necessària coordinació entre els bombers i les ADF. I, per tant, ha sigut difícil donar instruccions, proposar mesures d'actuació conjunta, o facilitar informació, sigui als bombers dels seus recursos, sigui a les ADF de com s'estava desplegant i funcionant aquest operatiu.

I ho vull repetir també taxativament. Amb això no pretenc encetar una polèmica, ni criticar actuacions personals, sinó determinar, senzillament, allò que grinyola en la planificació de l'emergència de què ens hem dotat. Penso que tots vostès han de conèi-

xer quina és la realitat pràctica, més enllà del que marquen els protocols d'actuació. Per què? Doncs, perquè, potser, convindrà, serenament, revisar-los, i adaptar-los a la realitat que les experiències ens ensenyen.

També crec que ens hem de plantejar, novament, com i de quina manera podem fomentar un major grau de confiança i de complicitat entre les ADF i el Cos de Bombers de la Generalitat. I, atès que això s'ha dit per boca d'un destacat membre d'una ADF, que ha qüestionat públicament l'eficàcia de la planificació prevista a l'Infocat, pel fet que atribueix el comandament al Cos de Bombers, crec que si volem ser realistes, i crec que n'hem de ser, haurem de reconèixer que es faria difícil garantir el grau de coordinació imprescindible entre els dos grups actuants en l'extinció d'un incendi si per part d'un d'aquests grups es qüestiona tan severament el coneixement i la professionalitat d'aquell que l'ha de comandar.

També haurem de reflexionar, en una altra banda, també haurem de reflexionar amb serenitat i, òbviament, positivament, sobre determinats nivells de l'estructura de Bombers, en relació amb incendis de la magnitud com la d'aquest que estem tractant avui. Tanmateix, i amb el mateix ànim de no defugir cap aspecte d'aquesta anàlisi, per més que no resulti complaent, hem detectat en aquests dies de lluita contra el foc que en determinades zones el sistema de comunicació per ràdio entre bombers operatius presentava algunes àrees d'ombra; això també és un tema en què hem de treballar a fons. Aquestes disfuncions, per tant, van existir, i és bo que les reconeguem sense embuts i que posem fil a l'agulla per evitar-les en un futur. Revisarem, doncs, el pla Infocat, amb el que això significa de tots els grups integrants en aquest pla Infocat i de totes les institucions integrants en aquest pla Infocat, així com també, evidentment, doncs, el sistema de comunicació per ràdio dels operatius.

D'altres apreciacions de descoordinació que s'han deixar sentir durant aquests dies crec que no s'ajusten, en canvi, a la realitat. Responen, potser, a una percepció personal dels fets més que a una anàlisi objectiva global. A una persona que no té la visió global de l'evolució del foc que poden tenir els comandaments que sobrevolen l'incendi i que no té l'obligació de vetllar per l'interès general de tots els possibles afectats, crec que se li fa impossible entendre per què els bombers es desplacen cap al sud quan ells els insten que vagin cap al nord a protegir els seus conreus. Però això no vol dir que l'actuació dels bombers sigui il·lògica, descoordinada o que no coneguin la zona. Vol dir, senzillament, que han rebut aquesta ordre perquè aquells que tenen una informació general, i també un allunyament emocional imprescindible per mirar de garantir al màxim l'objectivitat i la racionalitat de les seves decisions, consideren prioritària la seva actuació en un altre indret.

En la lluita contra els incendis, en la lluita contra aquests grans incendis, cal establir i actuar d'acord amb unes prioritats. Per mi, la primera i fonamental ha estat la d'evitar danys personals. A aquest esforç han respost l'actuació dels grups d'ordre i d'una part dels mateixos actuants en l'extinció de l'incendi. Crec que, gràcies a Déu, aquest objectiu es va poder assolir, i després de l'evacuació de més de sis-centes persones no hem de lamentar pèrdues o lesions de la població civil directament causades pel foc. Malauradament, no podem dir el mateix dels agents que actuen en la lluita contra el foc.

La segona prioritat és, lògicament, la de limitar, controlar i extingir els grans fronts de foc per reduir al màxim possible els habitatges afectats, en primer lloc, i la crema de conreus i vegetacions, en segon lloc. A aquesta segona tasca, s'hi van també dedicar el gruix dels actuants. Admeto que això suposa, en ocasions, prendre decisions de difícil comprensió i acceptació per part d'aquells que en resulten afectats. Ho torno a dir: és lògic, és comprensible i és legítim que per a cadascú la seva propietat sigui la màxima de les prioritats. Però, malauradament, l'estratègia general de la lluita contra una emergència d'aquestes característiques no sempre pot tenir cura de totes i cadascuna de les individualitats o interessos particulars. Als que han resultat afectats, aquesta doble estratègia els pot resultar injusta i incomprensible, i poden sentir-se desatesos si les dotacions de bombers han refusat d'atendre les seves indicacions al·legant que solament rebien ordres dels seus comandaments, o, fins i tot, incompresos quan els agents de l'autoritat els insisteixen a abandonar les seves propietats per garantir la seva integritat física. Creguin-me que no es pot fer d'una altra manera. Si haguéssim posat un camió de bombers a cada masia aïllada, potser hauríem salvat algun conreu, però segur que no hauríem pogut aturar un incendi d'aquestes dimensions dispersant i atomitzant la força d'atac al foc; de manera que, a la llarga, l'incendi hauria afectat no solament aquelles masies, sinó les d'altres zones limítrofes que avui, en canvi, s'han salvat de la desgràcia –foto número 15. (*Vegeu núm. 35 de l'annex.*)

Igualment, si els bombers haguessin seguit les instruccions personals de cada pagès de la zona, possiblement els afectats avui estarien una mica més contents, perquè tindrien la percepció d'haver-se sentit millor atesos. Però en el balanç final no hauríem hagut d'analitzar disfuncions no desitjables, sinó que, potser, hauríem hagut de parlar d'un veritable caos organitzatiu.

Assumeixo, doncs, tota la responsabilitat de les decisions que els tècnics han pres, amb la convicció moral que han estat les millors de les possibles i que han evitat mals majors. I, creguin-me, des de la més gran comprensió pel drama personal viscut i la pressió emocional que comporta, demano a tots els ciutadans que mantinguin la confiança i la serenitat en els bombers. Per tant, no intentin comandar els seus

efectius i dirigir-los cap a aquella part o l'altra del territori. No siguin, tampoc, tan reticents a ser evacuats, si així ho aconsellen, atès el perill. Recordin que no hi ha res més valuós que la pròpia vida, ni res més irreversible que la seva pèrdua.

I, per acabar, demano que no adoptin pel seu propi compte i risc mesures de contrafoc com a mitjà d'autoprotecció de les seves propietats. El dia 20 va haver-hi alguns contrafocs sense cap suport tècnic ni logístic. En aquests casos el foc es va escapar, i, a més, podia posar en perill la vida del personal que treballava en aquell moment en l'extinció de l'incendi, que potser no n'era coneixedor i que, per tant, no podia sospitar que a poca distància de les seves esquenes s'iniciaven nous fronts de foc.

Des de l'any 1995 –i faig ara la valoració de l'experiència en temes d'extinció d'incendis–, com vostès saben, la Generalitat ha anat aplicant un nou disseny d'atac i d'extinció dels focs forestals basat en el principi de l'anticipació. Tots vostès el coneixen, i per tal de no allargar-me massa en la meua intervenció no els faré ara un recordatori de totes les mesures, tecnologies i mitjans que vàrem incorporar. Jo crec que de l'evolució de tots aquests anys s'ha demostrat que aquest sistema funciona bé en la immensa majoria dels casos, citant les paraules del meu company de govern, en tots els casos, excepte, potser, en aquest 0,41%.

Doncs, bé, aquest cas agut, d'aquest petit percentatge en què conflueixen circumstàncies molt específiques, en què el disseny i l'estratègia no es mostren prou eficaços, aquestes circumstàncies –temperatures altes, caigudes de la humitat relativa ambiental fins arribar a valors propers al 15% i vents forts–, siguin inicialment o per efecte de la convecció, en masses forestals desenvolupades, sobretot capaces de produir un elevat grau tèrmic i d'emetre escalfor, és en aquestes condicions quan es produeix un incendi en el qual conflueixen aquestes característiques, que el disseny d'extinció dels incendis aplicat a Catalunya perd eficàcia i no pot reduir-lo durant el primer dia d'atac. I un cop desbocat, l'incendi adquireix una potència devastadora que es resisteix, fins i tot davant de descàrregues d'aigua tan massives com la que abans els he explicat. El 20 de juliol hi havia moments en què es bombardejava amb més de 600.000 litres d'aigua per hora.

Penso que en l'àmbit d'extinció dels incendis, on ens juguem vides i ens juguem béns, no podem acceptar paràmetres estadístics, encara que sigui un percentatge tan baix, 0,41%, el que no respon amb rapidesa a l'estratègia de l'extinció d'incendis, de cap manera ens hi podem resignar. Ens proposem, doncs, a la llum de l'experiència i dels avenços tecnològics apareguts, que hem d'anar cap a un disseny d'un pla per a la lluita contra els grans incendis forestals que incorpori, si cal, estratègies i metodologies de treball específiques per a aquestes emergències, que, bo i essent minoritàries, tenen efectes tan devastadors.

Després de les experiències passades i a la vista dels resultats de les innovacions realitzades que hem fet des de l'any 95, ara ens toca afrontar aquest nou repte. Per tant, hem de mantenir l'estratègia general de la lluita contra els incendis dissenyada el 95, però, a més, sense dilació en el temps, hem d'afrontar això que se'ns planteja ara, davant d'aquest tipus determinat d'incendi. Això vol dir que aquest Pla de grans incendis forestals haurà de contenir els següents eixos: en primer lloc, desenvolupar una estratègia de detecció qualitativa, que permeti determinar les característiques d'aquest foc, especialment la seva velocitat de propagació i la potència calorífica prevista des de la detecció del punt d'ignició. En segon lloc, aprofundir –com he dit abans– en l'anàlisi crítica dels plans d'emergència per a incendis forestals vigents, l'Infocati i els plans d'actuació municipals, per tal d'incorporar-hi aquelles millores que l'experiència aconselli, per incorporar-hi aquelles modificacions que faci falta al sistema d'organització de tots –ho subratllo–, de tots els recursos actuant i de totes les institucions implicades, i amb la coordinació, òbviament, de les seves autoritats. Tercer, incorporar, si cal, mesures específiques i diferenciades en el procés d'extinció dels grans incendis forestals. Jo crec que en aquest apartat també ens serà imprescindible l'experiència d'altres països i el coneixement, eventualment, de tecnologies punteres, i, per tant, que hi hagi experts, si cal d'arreu del món, que puguin debatre en un fòrum i aportar solucions que permetin la incorporació d'aquelles innovacions d'eficàcia provada. I, per últim, definir una estratègia específica per a la fase postincendi, en els casos sobretot de grans incendis forestals, que determini el rol de cadascun dels grups actuant.

No voldria acabar sense reiterar el meu agraïment, l'agraïment institucional del Govern i personalment d'aquest conseller de Governació al suport i l'abnegació de tots aquells que han intervingut en l'extinció d'aquest gran incendi. Als voluntaris que hi han participat. A les agrupacions de defensa forestal. Als agents forestals, que han aplegat el seu esforç al de la resta de grups actuant, un total de més de mil vuit-centes persones treballant plegades, amb incidents de descoordinació, segur que sí, però en general amb objectius coordinats. A la Guàrdia Civil, especialment per la investigació portada a terme per aclarir les causes i detenir els presumptes responsables. Als alcaldes, a tots i cada un dels alcaldes dels municipis afectats, que s'han bolcat en aquest incendi i, evidentment, al seu municipi. A l'Administració de l'Estat; a les comunitats autònomes d'Andalusia i Madrid; al Govern francès, que han respost de manera immediata a la sol·licitud de suport i ens han permès comptar, com deia abans, amb un potencial d'atac aeri com mai havia tingut Catalunya. Als bombers de l'Ajuntament de Barcelona, de Castelló, d'Andorra, que aquests dies també han ofert el seu suport, molt especialment, als bombers de la Generalitat i als tècnics i pilots dels mitjans aeris, que han treballat fins al límit de les seves forces i que a la

frustració pròpia davant d'un foc de les característiques analitzades han hagut d'afegir, de vegades, la incomprensió i l'hostilitat de gent potser desesperada.

Per últim, voldria aprofitar la presència dels mitjans de comunicació en aquesta sala, també adreçar-me a tots vostès, senyores i senyors diputats, als membres de la tribuna, i demanar-los que totes les crítiques, absolutament totes les crítiques que aquests dies s'han vessat en contra del Cos de Bombers de la Generalitat o en contra de l'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra, les personalitzin en la meua persona, que en sóc, en definitiva, l'últim responsable.

I a tots vostès, il·lustres senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció. Em sotmetré ara a totes les preguntes que vulguin fer-me –ara no, aquesta tarda–, i, com sempre, em tindran a la seva disposició aquí i on calgui durant tot aquest estiu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió. La sessió continuarà aquesta tarda a les quatre hores, a les quatre hores de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i vuit minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major en funcions i pels lletrats Sr. Santaló i Burrull i Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria, Comerç i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervencions serà de major a menor, per un temps límit per a cada grup de trenta minuts, segons acord de la Junta de Portaveus. Correspon en primer lloc, per tant, al Grup Socialista, i té la paraula per intervenir el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, molt honorable president del Govern de la Generalitat, no cal dir que en el moment de començar la nostra intervenció en aquest debat ens afegim a les mostres de condol, de solidaritat i

d'agraïment que en to solemne i greu ha pronunciat aquest matí el conseller de Governació.

Justament, hem dedicat la màxima atenció a les intervencions dels dos consellers, i el nostre Grup considera que només una intervenció del president de la Generalitat, màxim responsable de la política del Govern, ens hauria estalviat la sensació d'una aproximació sectorial, en compartiments estancs, que han fet els dos consellers. Res del que han dit tant el conseller d'Agricultura com el conseller de Governació és nou, en el terreny de les propostes. Tot ja figurava en les conclusions de la Comissió d'Estudi de 1994.

Així i tot, el conseller d'Agricultura ha donat a entendre que es feia molt, que es feia bé i que amb el que es feia ja n'hi havia prou. Hem sentit el mateix que va dir el conseller d'Agricultura el mes de maig. Però avui no es tractava d'un examen de juny; avui, el 4 d'agost, el conseller d'Agricultura compareixia a un examen de setembre. Ja hi havia hagut l'incendi, ja havia suspès la seva política, i no val per avui una aproximació pueril, innocent i autocomplaent.

També hem seguit l'escrupolositat i meticulositat tècnica, cronològica i metodològica del conseller Pomés. En aquest cas, hauríem de destacar sobretot, molt més, les omissions, tot el que no ha dit, i hauríem de formular dubtes raonables sobre la metodologia aplicada en l'extinció i en la coordinació de l'extinció de l'incendi que estem comentant. És massa maco, senyor conseller de Governació, perquè tot el que ens ha dit sigui veritat. Intentaré demostrar que moltes coses no han anat ben bé com vostè ha dit, i hi ha alguna escletxa per la qual s'escapa aquest edifici ben construït que vostè ens presentava. I no cal dir que no hi val l'assumpció i la personalització de les responsabilitats de forma i en to afectat: la responsabilitat s'estén a tot el Govern de la Generalitat.

No tinguin cap de vostès, senyor president de la Generalitat, senyors consellers, cap dubte sobre la nostra intenció aquesta tarda. Al nostre Grup –com a tots els grups, suposo–, ens importa el bosc, ens importa la gent i ens importa el país; ens mou la voluntat constructiva de denunciar críticament la situació a què ens ha conduït la seva política, i volem proposar mesures i acords per sortir de l'entrebanc en què ens han situat. Constatem, però, que el Govern, el seu Govern, senyor Pujol, fa massa temps que, en aquest tema, no se'n surt.

S'han cremat 30.000 hectàrees de bosc i conreus –potser més, perquè la cartografia que fan servir és una mica obsoleta. Això sol és un desastre sense palliatius. Ni ho justifiquen les altes temperatures, ni la baixa humitat, ni el vent; ni els casos semblants en altres països de la Mediterrània; ni les estadístiques i els quadres que ens han presentat aquest matí. El foc de la setmana passada, de l'anterior, ha sigut un desastre material de greus conseqüències. Greus

conseqüències, primer, per als afectats directes; segon, per al paper del bosc en l'equilibri territorial i ecològic de Catalunya; tercer, per al despoblament rural; quart, per al patrimoni rural protegit i catalogat de Catalunya. L'incendi ha afectat espais del PEIN, com la serra de Castelltallat o la serra de Musa, i ha afectat arbres catalogats. Però sobretot s'ha produït un autèntic desastre moral: un desastre per al Govern que vostè presideix, senyor Pujol, amb greus conseqüències per a tota la societat catalana. S'ha produït –i no hi valen, i no ho arreglen, les apel·lacions d'aquest matí del conseller Pomés– una crisi de confiança en el Govern, una crisi de confiança en les institucions, un rebuig social a una manera de fer i d'actuar. S'ha produït la pèrdua de credibilitat dels instruments bàsics de la política contra incendis, i s'ha perdut confiança i credibilitat en algun dels emblemes més expressius de l'autogovern. La còlera, la indignació, no es situen només en la reacció dels afectats més directes: s'estén per amplis sectors que no confien en un govern que comet les mateixes errades, que no té una política definida en aquest camp, i que, a més a més, es mostra insensible.

Quan en quatre anys, en menys de quatre anys, han cremat dues vegades els boscos del cor de Catalunya, només podem pensar que el Govern –i algun conseller ho ha dit en algun moment– prioritza, per damunt de l'estima del país, la rendibilitat econòmica o no dels boscos. Desqualificant la importància del bosc per la seva escassa rellevància econòmica, s'abandona el 61% del territori del país i s'abandona el pes simbòlic i patriòtic del paisatge i d'unes terres fundacionals.

Com es reconstrueix la confiança perduda i es supera el desastre? Per què el Govern de la Generalitat insisteix a mantenir la mateixa política contra incendis i no la replanteja després d'haver constatat, amb els focs de 1986, 1994 i 1998, que el seu sistema ha fracassat? Tenen el mèrit d'haver aconseguit la pràctica unanimitat de la societat catalana en la crítica de la seva actuació i la seva gestió. Ho han dit totes les organitzacions agràries: Unió de Pagesos, Joves Agricultors i l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre. Ho ha dit el Consorci Forestal de Catalunya. Ho han dit els sindicats. Ho han dit les ADF. Ho han dit els bombers voluntaris. Ho han dit alcaldes i ajuntaments. Ho ha dit la Federació de Municipis de Catalunya. Ho ha dit la Diputació de Barcelona. Ho ha dit el Col·legi d'Enginyers Forestals. Ho han dit, sovint, les editorials i informacions dels mitjans de comunicació. Davant de tanta unanimitat, l'única errada que no han comès és negar-se a celebrar aquest debat; és l'errada que van cometre, afegida, l'any 1994. Però la correcció d'una errada no justifica la reiteració de totes les altres. La repetició sistemàtica les fa més injustificables, més dramàtiques, fa més greus les causes i les conseqüències de la seva actuació.

Analitzem quatre aspectes: els antecedents de 1986 i 1994, els problemes concrets de l'extinció, la política de prevenció i la política forestal.

Primer: els antecedents. El foc de 1986, el foc de Montserrat, precisament carregat de simbolisme, va entronitzar per contradicció la idea del rendiment econòmic del bosc. «No hi ha» –deia el conseller de torn– «més inversió perquè la contribució del bosc al producte interior brut de Catalunya és baixíssima.» I ho deia en aquell moment. Ningú no semblava i ningú no sembla sospesar la importància del rendiment social i territorial per damunt del rendiment econòmic del bosc. I l'any 1994 –i hi tornarem, si vostès volen, en el torn de rèplica– el Parlament de Catalunya va votar divuit recomanacions: una, d'autofelicitaació –votada només per la majoria– a l'acció del Govern; de les altres, tres s'han pogut complir, cinc s'han complert a mitges, vuit no s'han ni tocat. Podem, insisteixo, si vostès volen, després, repassar-ho.

Pel que fa als problemes durant l'extinció: no hi ha hagut només incidents..., hi ha hagut errades puntuals, però hi ha hagut sobretot errades de mètode. Pel que fa al mètode, hi ha una clara contradicció entre l'exclusivitat de tècniques preferentment urbanes i la singularitat del foc forestal: s'ha renunciat insensatament i gratuïtament als tallafocs, als contrafocs, a les línies de parada, a l'ús de tècniques bosquetanes; naturalment per consens, coordinadament, amb pràctiques adequades, parlant-ne, fent col·laborar la gent del país amb els bombers, establint una coordinació estreta entre els bombers i les ADF. Però, en canvi, no s'ha fet res de tot això i hem assistit, primer, a la desactivació precipitada de l'Infocat el diumenge al matí; segon, a greus problemes de coordinació, greus problemes de coordinació –amb els ajuntaments, amb les ADF, amb els voluntaris, en l'organització dels torns dels bombers, en la necessitat de treballar més de nit que de dia, en la lluita en sec contra el foc... S'ha sobredimensionat la importància de l'aigua, s'ha abandonat la importància del treball a terra. Hi ha hagut una manca d'adequats mecanismes d'informació: la cartografia que fan servir –torno a insistir– és obsoleta; el centre de comandament a Valls de Torroella s'ha demostrat insuficient; la triangulació entre el Cecat, Valls de Torroella i Solsona ha provocat confusió moltes vegades.

Hi ha hagut una clara i evident marginació de les autoritats municipals, i manca de diàleg amb la gent de l'àrea: «Ens tenen només» –deia un alcalde– «per portar entrepans.» Hi ha hagut un abús i rigidesa en l'actuació policial: s'han tancat carreteres, s'ha impedit l'accés dels bombers a carreteres no asfaltades en alguns casos, els mossos van pujar per bloquejar el país; no podem parlar bé d'ells, encara que això sigui el bressol de Catalunya; hi ha hagut pagesos emmanillats i una policia de disseny desembarcada de l'autobús; hi ha hagut actuacions errònies en la protecció de masies i «vivendes»: «Als que se'n van anar» –cito textualment– «se'ls va cremar la casa, i els que es van quedar la van salvar. –Si deixessin fer tallafocs als pagesos, aquest foc no hauria agafat mai les dimensions que té. –Estàvem dramàticament sols» –cito textualment.

Hi ha hagut un clar desassistiment a voluntaris i bombers: el material mòbil no ha sigut apte per a aquest tipus d'incendis; hi ha hagut un desconeixement i una manca d'ajut a les instal·lacions de les agrupacions de defensa forestal; hi ha hagut un retard en la petició de l'ajut que s'ha demanat a altres autoritats; hi ha hagut una avaluació provocativa dels danys del foc. El conseller d'Agricultura va corregir les seves xifres en vint-i-quatre hores, però no es pot dir que els danys són —els danys materials, en un sentit estrictament tècnic— de 2.000 milions de pessetes i ignorar quin valor tenen, encara que només sigui a nivell simbòlic, alzines de dos-cents anys. I això s'ha de comptar, això s'ha de comptabilitzar. I el mal fet per ara i pels cinquanta, seixanta, cent anys de l'esdevenidor s'ha de comptabilitzar, si es vol ser lleial amb el conjunt de la ciutadania i expressar amb claredat quin és el mal material i moral i sentimental que ha provocat l'incendi. Hi ha hagut una actitud arrogant i un retard en el reconeixement de les limitacions en la seva actuació; hi ha hagut incidents diversos, que estalvio, que han justament plantejat molts problemes pel que fa a aquests incidents puntuals que esmentava el conseller de Governació.

No cal dir que ha fallat la política de prevenció. El foc s'apaga a l'hivern; però vostès a l'hivern no han treballat: no s'han fet plans d'ocupació per a la neteja de boscos, no hi ha hagut els ajuts adequats i les inversions oportunes per al manteniment, la neteja, l'aclarida, la difusió de determinades espècies arbòries en el bosc: «Només es gasten» —torno a citar textualment— «tres pessetes per hectàrea.» Hi ha hagut —i s'han denunciat— obstacles burocràtics per a la prevenció: finques que tenien els seus plans han vist rebutjat i retardat l'ajut i l'aprovació dels seus plans fins a l'exasperació. No hi ha hagut l'ajut adequat a la inversió turística, no hi ha hagut l'ajut adequat a les agrupacions de defensa forestal, hi ha retards clamorosos en els pagaments dels ajuts i del material promesos, hi ha una autèntica descoordinació entre la majoria de les ADF i els bombers, hi ha un incompliment sistemàtic dels compromisos del Pla general de política forestal de 1994... I les transferències simbòliques que en els seus pressupostos van posar per a les entitats locals l'any 1994 han anat desapareixent: l'any 1994 el Departament de Governació va posar 51 milions de pessetes en el seu pressupost per a la prevenció i extinció d'incendis, transferència a ajuntaments; l'any 95, zero. L'any 95 la Direcció General del Medi Natural, per al manteniment de boscos, va posar una partida de 100 milions de pessetes; el 96, de 20; el 97, de 16,5, i des de 1996 desapareix el concepte del manteniment i neteja de boscos en el Pla únic d'obres i serveis.

Hi ha una clara manca d'una adequada política forestal: el Govern —i ho ha dit tothom— no té política forestal. I no la té perquè no la vol tenir, perquè no hi creu, perquè no creu en el bosc, perquè no creu en el 61% del nostre territori. Aquest fet clamorós travessa divuit anys de la política del Govern de la

Generalitat, és una ratlla transversal que va des de 1980 fins avui: hi ha una disminució sistemàtica de la població rural, una reducció dels conreus i un increment de la superfície forestal en estat d'abandonament i deixadesa. No han sabut i no han volgut treballar una silvicultura preventiva i no han incentivat els aprofitaments forestals sostenibles. Encara ahir una empresa titllada de modèlica deia: «Quan es crema la illusió, ja no queda gaire res per fer.» Han arribat a bloquejar un model, una manera de fer, no han aplicat i no han pagat a temps els ajuts adequats per donar al bosc no només la seva importància material, sinó la importància social que li correspon. No han fomentat —torno a repetir— la neteja, l'aclarida, la protecció del bosc, i han activat mínimament, simbòlicament, ridículament, la rompuda d'espais per crear discontinuïtats —si no recordo malament, senyor conseller d'Agricultura, 540 hectàrees, ha dit aquest matí, em sembla recordar: és una mica ridícul.

Hi ha globalment un problema de model de país al darrere de la forma com apliquen la seva política en matèria de prevenció i extinció d'incendis i la seva manca de política forestal; hi ha un problema d'equilibri territorial, de com es compensa el buidat progressiu del nostre rerepaís, del despoblament rural, de l'organització territorial i política i administrativa de Catalunya, hi ha una confusió en els centres i en la forma de presa de decisions dels diferents centres de comandament que s'han establert aquests dies. Podríem resumir, citant fonts externes a aquest Parlament, que la prevenció ha estat inútil, la vigilància insuficient i l'extinció ineficaç, per manca de política forestal adequada —i adaptada a una legislació que és bona, que és favorable, però que no han sabut ni volgut aplicar—, i per manca de criteris oportuns, i per interferències en les previsions d'actuació i comandament de l'Infocat.

En darrer terme, les responsabilitats polítiques del Govern són conseqüència d'una cadena acumulada d'irresponsabilitats polítiques que comença l'any 1982: l'any 1982 es van cremar 16.000 hectàrees al Garraf i al Bages, i el conseller de torn va dir: «És culpa dels ajuntaments»; l'any 1986 es van cremar 71.000 hectàrees a l'Albera, l'Anoia i Montserrat, i el conseller de torn va dir: «És culpa de l'enemic exterior», com si el programa Espiadimonis volgués foragitar els enemics de Catalunya amagats sota la bardissa i les brases; l'any 1994 es van felicitar pels resultats quan es van cremar 77.000 hectàrees al Bages, el Berguedà, la Selva i el Montseny i, per escarni d'aquest Parlament, no van fer cas de quasi cap de les seves resolucions. I l'any 1998 som on som justament perquè entre 1994 i 1998 han provocat sistemàticament, per indolència, la indignació, la confusió de tota la ciutadania de Catalunya. Els ciutadans estan indignats, raonablement indignats, pacientment, pacíficament i exemplarment indignats: estan indignats contra l'arrogància, la prepotència, la insolvència, la insolència, la incompetència, la manca de criteri, el desconeixement del bosc, la manca

de sensibilitat pel paisatge, la manca d'amor pel país, la manca de respecte pel món rural, per la pagesia, pels propietaris dels boscos (*remor de veus*), pels usuaris dels boscos... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Facin el favor de guardar silenci, senyores i senyors diputats.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Pel que sembla, els bancs de la majoria estan farcits de patriotes «de tres al quarto». (*Veus de «Molt bé!»*)

Abans d'acabar..., abans d'acabar, el nostre Grup vol expressar la seva solidaritat amb tots els afectats, el seu condol i estimació pels familiars i amics dels qui han perdut la vida, el nostre agraïment a la generositat i dedicació dels bombers, dels voluntaris, dels cossos policials, de tots els afectats que han treballat en les tasques d'extinció, fins a l'extenuació; volem agrair les veus crítiques i constructives que s'han alçat durant aquesta crisi; volem comprometre el nostre treball i el nostre vot a favor de la compensació immediata i ràpida dels danys soferts; reclamem la reparació dels danys morals, dels danys materials, de totes les famílies i col·lectius afectats; posem de manifest la unanimitat en el rebuig de l'acció i la política del Govern; exigim la depuració de totes les responsabilitats polítiques per aquest desgavell injustificable, i proposem l'adopció de mesures urgents i immediates, que no admeten demora i que dubtem que vostès estiguin en condicions i amb ganes d'aplicar.

Quan encara deuen diners de 1994, els hem de demanar, haurem de demanar a aquest Ple que faci efectius ara, de forma immediata, els acords de la Resolució 168/IV del Parlament, aprovada en la sessió del 23 de setembre de 1994; haurem de demanar que dotin efectivament una partida pressupostària amb caràcter anyal de més de 7.000 milions de pesetes per a l'actuació en el bosc i per a l'elaboració d'una adequada política forestal; haurem de demanar que corregeixin els criteris de coordinació, priorització i jerarquització dels comandaments previstos a l'Infocat; haurem de demanar que apliquin puntualment les previsions de la Llei de política forestal de 1987 i del Pla general de política forestal de 1994; volem demanar que desenvolupin un pla territorial i estratègic que afavoreixi les línies bàsiques per a la prevenció dels incendis amb definició de les actuacions necessàries per crear condicions menys favorables per al foc, i haurem de demanar que paguin els seus deutes, que dotin les ADF, que es coordinin amb les ADF i els bombers, que actuïn en compliment del Pla general de política forestal i que incentivin els plans tècnics de gestió forestal, i que ho facin amb una autèntica cura d'humilitat i amb una nova acció del Govern, que compleixi tot allò que aquest Parlament ha votat i que vostès no han fet.

I si els sembla retiro l'expressió que he tingut a mitja intervenció, i així ens estalviarem algun episodi que ja deuen estar muntant.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

(*Aplaudiments i xiulets.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Algun conseller..., el conseller senyor Marimon?

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Senyor president, senyores i senyors diputats, passaria a donar resposta al senyor Nadal. Ho voldria fer en el to més mesurat possible i defugint de fer comparacions, que jo crec que no serien oportunes en aquest moment. En tot cas, sí, respondre a les cites o a les coses que ell ha dit.

Vostè diu que jo he dit que es feia molt, que es feia bé i que no calia fer res més. Si vostè ho ha interpretat així no ha sentit tota la meva intervenció. A la meva intervenció jo he explicat, i he procurat fer-ho amb la major senzillesa i a la vegada intentant que fos comprensible, donat que comprimir en una intervenció, doncs, tot i que hagi estat relativament llarga, tota l'actuació que s'ha portat a terme en aquests quatre anys és veritablement difícil, però jo he llegit la transcripció del que havia dit, i les meves paraules han estat que venia a escoltar, que venia a aprendre, que proposava presentar unes propostes que fossin consensuades i que l'esperit era –textualment, em sembla que tinc el text per aquí–trobar un consens i un acord per portar-les a terme.

En el moment que jo explico que hi ha un nombre..., que el sistema bàsicament funciona, no estic dient res més que el que diuen bàsicament la majoria d'informes de països que tenen una problemàtica similar als nostres. No cal anar a les xifres, no crec que sigui el moment, però en tot cas el problema que vivim a Catalunya és un problema relativament similar a molts altres llocs. Els podríem colgar, per dir-ho d'alguna manera, d'informes des de la mateixa Unió Europea fins als diferents parlaments, organismes tècnics, etcètera, que diuen tots exactament el mateix: s'ha aconseguit una alta eficàcia en la prevenció i extinció d'incendis, però en tot cas, en mesures de risc sever, hi ha uns focs que se'ns escapen, i aquests focs esdevenen grans catàstrofes. L'esperit que impregna el Govern, i ho puc dir perquè els cursos els hem preparat, o sigui hem treballat conjuntament els dos consellers, l'esperit que impregna el Govern en aquest moment és veure si entre tots podem trobar fórmules que ens permetin avançar, i aquesta és l'esperança, la voluntat, i les propostes van en aquest sentit.

Quan diu que jo vaig fer una avaluació provocativa, no, miri, jo vaig fer una avaluació que corresponia exactament a l'avaluació dels danys que feia el Centre de Recerca Ecològica i Aplicacions Forestals. És

el valor que deia que valia aquell bosc. I en la roda de premsa vaig mencionar explícitament que aquest valor es veia disminuït perquè la fusta estaria cremada, i segon, que jo no feia cap altra avaluació perquè en aquell moment el foc encara estava relativament encès i era molt difícil fer una avaluació final, igual que quan els dèiem que nosaltres ens basàvem en el perímetre per donar-los la superfície total, evidentment, dintre d'aquesta superfície total amb posterioritat observem que hi ha masses cremades, masses no cremades, que hi ha cultius, etcètera; en aquell moment difícilment—difícilment— es poden prendre aquestes dades com a definitives.

Quant als danys, als afectats, jo vaig lliurar als mitjans de comunicació casa per casa—casa per casa—exactament l'afectació que tenien, i la valoració que vaig fer o que vaig donar és la valoració que havien fet els nostres tècnics. No hi vegi cap esperit provocatiu, i algú, doncs, ridiculitzava aquestes dades dient que no obeïen a la realitat; no, no, són absolutament certes i em reitero amb el que els he dit: són dades del Centre Ecològic d'Aplicacions i Recerca Forestal que coincideixen exactament amb les nostres, i les altres dades són les que corresponen a inventari casa per casa dels danys que tenien aquesta gent. I a més, miri, senyor Nadal, no és per presumir-ne, perquè és una realitat: jo visc en un poble petit, sóc agricultor i tinc superfície forestal, i quan se li crema a una persona part del seu patrimoni, cosa que a mi m'ha passat en el passat, sé els sentiments que té i, per tant, comprenc l'estat d'ànim de les persones quan se li diu un valor, que és el real, però que en tot cas no correspon amb els seus sentiments, i això em sembla que el conseller Pomés també ho ha explicat molt bé aquest matí. Evidentment, a la persona que se li crema el bosc no solament se li crema la fusta, sinó que se li crema el paisatge i se li crema moltes vegades quelcom que és més important, que és l'estimació i els records que ell ha viscut a través dels seus pares, dels seus familiars o de l'esforç que moltes vegades s'ha fet en adquirir aquest patrimoni.

Per tant, tingui la certesa—tingui la certesa—, senyor Nadal, que aquest esperit de comprensió jo crec que no s'ha de donar ni als uns ni als altres, jo crec que tots el compartim; sí que cal una anàlisi objectiva reconeixent si és que hem fet quelcom malament o quelcom que hem deixat de fer, i una anàlisi no fàcil, no fàcil, una anàlisi que ens permeti avançar més. I quan dic «no fàcil» és per tenir una objectivitat. De veritat, hem intentat aprendre de tothom; els nostres tècnics han parlat amb la gent de Califòrnia, amb la gent de Canadà, amb la gent de França, amb la gent d'Itàlia, etcètera. Jo no vull fer una excusa del que passa; hem procurat aprendre, amb tota sinceritat, i en tot cas, d'una manera breu—d'una manera breu—, vostès riuen, però en tot cas jo els ho dic amb tot un esperit, escolti, d'absoluta cordialitat. Miri, el conseller que els parla no és cap expert en aquest tema. El que sí que ha procurat és que dins del seu equip

les persones que hi treballen poguessin adquirir el màxim de formació possible per donar bons resultats o per obtenir bones eines. Jo crec que no cal dubtar d'aquesta afirmació quan vostès saben que és sincera. Per tant, l'avaluació, en cap cas provocativa, senzillament la real, i en tot cas jo lamento com el que més, de veritat, com el que més, i a més he pogut parlar amb molts dels afectats, aquests danys que sé que van molt més enllà de l'estricta bé material.

Vostè diu: «El Govern no té política forestal.» Miri, això no és cert. Ja vaig reconèixer des del primer moment unes determinades mancances en l'aspecte de la política de subvencions, mancances que han vingut donades per una contenció pressupostària que ha afectat tots els departaments i—com no?— el nostre, i globalment crec que tots estem d'acord que dóna un resultat positiu. Evidentment, es pot prioritzar més en un sector o en un altre, i és el que el conseller que els parla ha procurat fer dintre la capacitat del seu Departament. En tot cas, sí que això que «el Govern no té política forestal» jo crec que és una expressió que pot haver causat una certa fortuna, però en tot cas els mateixos afectats..., i em remetre igual que vostè ho citava, doncs, a altres manifestacions que han fet els responsables, tant sindicals com del Consorci o el Centre de la Propietat Forestal, que en tot cas manifesten una queixa en un determinat àmbit.

Jo aquest matí els he explicat totes les mesures que hem pres tendents a la política forestal, senyor Nadal, i haig de dir-li una cosa, i amb molta cordialitat: no hi ha hagut cap proposta de cap altre punt de l'Estat espanyol per modificar la fiscalitat forestal. Totes han sortit de Catalunya! I ara no cauré en dir-los qui ha votat a favor o qui ha votat en contra, però li podria demostrar, i majoritàriament—ja els ho he dit aquest matí, ho he fet amb ànim de consens—, majoritàriament ho ha votat, diguem, tothom. Però, en tot cas, les mesures que s'han fet han sortit d'aquí.

S'han pres... Vostè diu: «No han pagat, ho han pagat els focs.» No tots. Però sap per què no els hem acabat de pagar? Perquè els paguem, senyor Nadal. Nosaltres—li ho he explicat aquest matí—, el Govern ha assumit uns danys del foc de més de 8.000 milions de pessetes, de l'any 94. No hi ha hagut cap altra comunitat autònoma que els hagi assumit. Jo els podria llegir les superfícies que s'han cremat en altres llocs, i vostès podrien extrapolar els costos que això hauria tingut per a les respectives comunitats autònomes. No ho ha fet ningú; ho hem fet nosaltres. Diu: «Vostè s'ha retardat en el pagament.» Senyor Nadal, sí que ens hem retardat en el pagament, sí, però hem fet un esforç molt gran avançant aquests pagaments, i la gent ho sap, i a més hem ajudat, perquè, miri, els plans tècnics de gestió, escolti, fins ara els hem anat pagant tots, i la voluntat que té el Govern de la Generalitat de Catalunya és potenciar extraordinàriament aquesta figura, i aquesta figura,

més enllà del que sigui estrictament subvencions, amb les dades que els he donat, es demostra objectivament que és una figura d'absoluta utilitat per al món forestal, des dels aspectes successoris als aspectes fiscals, als aspectes d'assegurances o, fins i tot, als aspectes de responsabilitat civil.

Vostè abans ha fet unes afirmacions que jo crec que haig de contestar. Diu: «Reducció sistemàtica de la població rural.» De la població agrícola ocupada, no, i això ens ho diuen tant les dades de l'EPA com de l'Inem. Suposo que si són vàlides per a altres sectors seran vàlides per a nosaltres. Jo ara no li donaré aquestes dades, en tot cas em remeto a elles, i són dades fefaents amb les quals es demostra que fins l'any 93 nosaltres vam sofrir una davallada d'ocupació en el camp, que és certa, la vam sofrir i ho he explicat diferents vegades en aquest Parlament. Jo crec que en tres fases: la primera va ser la filloxa; la segona va ser la mecanització, i la tercera la incorporació a Europa, a la Comunitat Europea o a la Unió Europea de l'any 86 a l'any 93, però en el moment en què s'implementen els mecanismes de suport i d'ajut i els nostres agricultors, ramaders, etcètera –i silvicultors– aprenen a competir amb les mesures europees, la veritat és que hi ha hagut una recuperació.

També dir-li una cosa. Miri, la superfície agrícola útil no ha disminuït, o sigui no perdem camps de conreu; almenys des que la persona que els parla té la responsabilitat al front del Departament d'Agricultura. Nosaltres guanyem superfície arbrada per una raó: el 61% de la superfície de Catalunya és forestal. «Forestal» té dos conceptes, un que és el que no arriba al 20%, que els he explicat aquest matí, de superfície arbrada coberta, i la resta que sobrepassa aquesta. Què passa? Al llarg dels anys la superfície forestal en molts casos es va tornant arbrada, però en tot cas sí que voldria dir-li, sí que voldria dir-li que, la superfície agrària útil –i em remeto a les estadístiques dels corresponents organismes–, veurà vostè que no ha disminuït, i l'esforç que fem en aquest moment, a través de nous regadius i altres mesures, va en el sentit d'evitar això.

En la seva intervenció jo he volgut copsar coses de caràcter positiu, que n'hi ha hagut algunes, i, per exemple, hi ha una cosa que diu: «No han fet res de nou que no es digués en la Resolució.» Miri, li ho agraeixo, perquè, en tot cas, és un reconeixement implícit que hem complert les resolucions de... No, és veritat: hem complert la Resolució. Jo puc fer-los... Ho ha dit el senyor Nadal. De totes maneres jo puc fer-los un repàs una per una.

Ara, sí dir-los una cosa. Mirin, diu: «Han fet el mateix que abans de l'any 94.» Miri, el Pla de política forestal no hi era, abans del 94; ara hi és, amb les mancances que pugui tenir, però tots estem d'acord que és un bona eina. Els plans tècnics de gestió i millora, escolti, pràcticament no hi eren; ara cobreixen,

cobreixen dues-centes vint-i-tantes mil hectàrees. Evidentment, els ajuts no hi eren. Regulació d'accés al medi natural: no hi era; ara hi és. Les normes de redacció dels plans tècnics, dels PTGM, no hi eren; ara hi són. El Decret de mesures de prevenció d'incendis no hi era; ara hi és. El Decret de línies elèctriques no hi era; ara hi és. El Decret de carreteres no hi era; ara hi és. La proposta de creació d'una agència de boscos privats no hi era; ara hi és, i a més realitzable properament, etcètera. Ja no li dic els temes fiscals.

Però, a més, li vull dir una cosa –ja aquest matí, per no fer-me llarg, tampoc no he estat capaç d'explicar-ho tot–, quan vostè diu: «No tenen política forestal»..., miri, el Departament, a part de suprimir les taxes d'aprofitament dels boscos, que ja és una mesura; a part de renunciar al 15% d'aprofitament forestal a què tenim dret dels ajuntaments, que és una part important dels propietaris de boscos, o de fer-los els plans d'ordenació gratuïta, que també és política forestal, hem adequat la nostra estructura. Una de les resolucions deia que s'havia de dotar de rang adequat l'organisme que gestionés aquest tema: nosaltres hem creat la Subdirecció General de Boscos. Però no ens hem aturat aquí. Si vostè mira la plantilla d'enginyers forestals que teníem, veurà que s'ha incrementat. Però hi ha quelcom més important: a Solsona abans de l'any 94 no hi havia enginyer forestal, i ara sí. Què vol dir això? Nosaltres hem posat un enginyer forestal a totes les comarques forestals perquè hi donés el servei adequat. Vostè dirà: vostès ho havien de fer, i té absolutament tota la raó. Però quan diu del tema de la cartografia..., escolti, no, el sistema cartogràfic que tenim és absolutament actualitzat i modernitzat –absolutament actualitzat i modernitzat.

S'ha ajudat en el tema –ho mencionava aquest matí, i ho recordo encara que sigui molt breument– del Centre Tecnològic Forestal de Catalunya; a més, l'hem ajudat amb moltíssima il·lusió en uns moments de contenció pressupostària i fent un gran esforç.

En el tema de previsió de risc, miri, jo no sé si podem fer-hi quelcom més, però vostè haurà vist que la previsió de risc que fem a través del mapa setmanal, el mapa diari i el mapa horari en cinquanta-set punts de Catalunya, miri, això li he de dir que el diari hi era però que, en tot cas, ni el setmanal ni l'horari no hi eren l'any 94, i ha estat un bon exemple d'esforç, en aquest sentit.

Bé, senyor Nadal, en tot cas, jo voldria quedar-me amb les seves paraules de l'esperit constructiu, i aconseguir el que mencionava aquest matí, que és que en el Parlament fóssim capaços de trobar unes propostes que ens ajudin a avançar en aquesta lluita contra el foc, i que ajudin, sobretot, o almenys aquesta és la nostra voluntat i el nostre esperit, la gent que ha tingut la desgràcia de sofrir aquestes pèrdues, que van molt més enllà del material –ja li

ho reconec-, a recuperar, doncs, la illusió en la seva activitat i a procurar fer-ho amb el màxim de promptitud possible.

Moltes gràcies per la seva atenció, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Pren ara la paraula el conseller de Governació, honorable senyor Pomés.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diu vostè, senyor Nadal, que el sistema ha fracassat: sí, en un 0'41%, que és el que li he dit aquest matí. És a dir, quan hi ha un sistema, quan existeix una situació de risc i existeix un incendi d'unes característiques determinades, el dispositiu que té la Generalitat per fer-hi front, doncs, no és suficient. I així ho he dit aquest matí, i ho sostinc. Però això és en un nombre molt, molt petit de casos, la qual cosa no vol dir que no hi hàgim de treballar.

Respecte als mitjans que diu vostè d'extinció, amb una exclusivitat tècnica de tipus urbà: en aquest foc d'aquest dies s'han fet tallafocs, s'han utilitzats tallafocs. I precisament l'últim que es va fer, o un dels darrers que es van fer va ser el que va aconseguir aturar el foc perquè no entrés a l'Alt Urgell.

Del tema de contrafocs, que és un tema que sempre hi hem passat una mica de puntetes –sense que això vulgui dir que jo em negui a parlar-ne–, jo em vull fixar en uns aspectes d'altres llocs. Dels països de la conca mediterrània que tenen una climatologia, un clima i una meteorologia semblant a la de Catalunya, aquell país que sembla que fins ara ha aconseguit millores en el tema de l'extinció és França, i França no utilitza mai tallafocs... (*veus de fons*), en qualsevol cas..., perdó: contrafocs. (*Remor de veus*.)

Jo aquest dematí li he intentat explicar que no té res a veure la desactivació de l'Infocat amb una retirada d'efectius de bombers, i, per tant, he de sostenir la mateixa tesi d'aquest dematí.

Vostè ha dit que aquests problemes de coordinació havien sigut uns problemes gravíssims. M'ha semblat que utilitzava un to apocalíptic. Miri, si hi haguessin hagut aquests problemes tan summament greus de coordinació, un foc de les característiques com el que estàvem affrontant, amb velocitats de propagació de 15 quilòmetres, amb més de 1.000 hectàrees devastades per hora en plena insolació, difícilment l'hauríem aconseguit controlar en quaranta hores.

Pel que fa a la manca de diàleg, jo no dubto que en algun cas algun alcalde –i aquest dematí ho he explicat–, potser perquè en aquell moment es trobava ocupat en altres situacions, doncs, va ser difícil la

comunicació, i per això jo deia la possibilitat de revisar l'Infocat, i que hi hagués una segona persona que pogués fer-se càrrec de tots els temes de logística.

Pel que fa a l'actuació dels Mossos d'Esquadra: «abús, rigidesa, policia de disseny, carreteres tallades, desembarcaments en el territori...» Evidentment en el territori vam haver de desembarcar perquè és un territori en què no estem desplegats, i en el territori vam fer, essencialment, bastantes coses; entre altres, ens vam haver de coordinar amb el Cos de Bombers per poder fer tots els relleus i trasllats, a les cinc de la matinada, d'efectius de refresc per poder mantenir en tot moment el sistema al màxim d'operatiu. A part d'això, es van fer tot un seguit d'actuacions, que amb molt de gust, si vol, les hi podré detallar. I, miri, m'agradaria que em presentés vostè la persona que van emmanillar els mossos d'esquadra, perquè jo no l'he sabut trobar, i m'agradaria que me la presentés. (*Remor de veus*.)

I una última cosa: s'han cremat moltes hectàrees, s'han cremat algunes «vivendes», però li garanteixo que això no crec que sigui dir que s'ha cremat la illusió. Com a mínim, la illusió d'aquest responsable governamental per buscar fórmules que permetin, en el futur, millorar les garanties en l'extinció d'incendis; ni ha cremat la illusió d'aquest responsable del Govern per buscar aquelles solucions, aquelles situacions que millorin tota aquesta perspectiva. Li ho garanteixo molt sincerament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller d'Agricultura, aquest matí, després de la seva intervenció i abans de la intervenció del conseller Pomés, molts dels assistents a aquest debat es preguntaven si hi havia hagut un incendi. (*Veus de fons*.) Després de la seva intervenció, molts dels que assistien a aquest debat, diputats o no, es preguntaven si hi havia hagut un incendi. (*Remor de veus*.) I això vol dir que el to i el contingut de la seva intervenció, des del nostre punt de vista, que naturalment és discutible, no ha anat en la direcció adequada, i que vostè ha repetit una i altra vegada els arguments del mes de maig sense aportar res de nou i s'ha limitat a recitar-nos la lliçó, com si d'una escola de pàrvuls es tractés, salvant la impossibilitat de projectar-nos diapositives, per explicar que bé que ho fa. Pel senyor conseller resulta que, si no vaig equivocat ni mal informat, la cartografia que vostès fan servir, per actualitzada que sigui, com que és d'escala 1:50.000, no precisa, com a mínim, el 20 o el 30% dels camins rurals d'accés

a les masies, en el lloc del foc i a tot Catalunya. I resulta ser, senyor conseller, que aquest dematí, quan ha tornat a contestar, parlant de l'avaluació dels danys del foc i situant-los tècnicament en 2.000 milions de pessetes, després ha apel·lat al cor recordant-nos la seva pròpia condició de pagès i de propietari forestal. Però tantes vegades, tants dies ha dit que era una qüestió i una valoració exclusivament tècnica, que jo em pregunto, senyor conseller: on té la seva sensibilitat política i on té els seus sentiments, el seu cor de pagès i de propietari forestal a l'hora d'avaluar en roda de premsa els danys dels incendis?, perquè ho ha tornat a dir: «Els tècnics em van dir que 2.000 milions de pessetes.» No van passar quatre o cinc hores que el Consorci Forestal li va dir: «Escolti, 18.000». I vostè l'endemà va dir: «bé, afegim-n'hi 11.000 i ja ho veurem en la valoració.»

Però és evident que els danys produïts per aquest incendi són de caràcter material i moral, i que afecten la credibilitat de tot un sistema, i que vostè, en la forma que va actuar com a conseller del Govern, és a dir, políticament, no va demostrar la sensibilitat necessària per respondre a les expectatives que en aquell moment es feia el sector del seu conseller. És a dir, tots els afectats es van sentir dolguts i burlats en una valoració que minimitzava l'efecte d'un incendi de grans dimensions. I naturalment, i aquí sí que hi ha una estranya coincidència entre el conseller Pomés i el conseller Marimon, és veritat: no es pot qüestionar el sistema per fallar en un foc entre mil, però, és clar, si un foc crema 30.000 hectàrees i mil focs en cremen deu cada un, el foc que de veritat compta, aquell foc en què han fracassat és el que crema el 91% de la superfície cremada en els mil i un focs. Han fracassat en el 90% de la superfície cremada. I, naturalment, els seus dibuixets, el seu gràfic, aquell gràfic que des de 1970 no sé quan fins ara intenta explicar l'evolució dels incendis forestals a Catalunya denota molt clarament, no pas l'èxit de la seva política, sinó les fluctuacions de la climatologia. O és que entre 1994 i ara la panxa que fa la corba és pels seus èxits? Jo crec que no, i que més aviat hauríem de pensar que al llarg d'aquests quatre anys no hi ha hagut incendis de grans dimensions precisament perquè la climatologia els ha estat favorable, però tan bon punt hi ha hagut les condicions mimètiques de 1994..., si ja ho deien els diaris el dia abans!, si vostès ho van preveure!, si els seus plànols ho estaven advertint!, si estava cantat que se'ls escaparia de les mans! Si de la manera que ho tenen plantejat i fent-ho només amb el seu mètode, sense comptar amb la gent que any darrere any els està dient: «Per què no s'asseuen en una taula a parlar amb nosaltres?» Amb tots, amb els pagesos, amb els propietaris, amb la gent de la terra, amb les ADF, perquè no s'asseuen i perquè no intenten consensuar i pactar un mètode d'atac al foc a l'hivern, a la nit i durant el foc que doni una eficàcia afegida a la que se suposa que vostès han tingut durant tots els incendis forestals que hi ha hagut a Catalunya en els últims anys?

I, per altra banda, senyor Marimon, no sóc jo qui ho diu, són els propietaris que ho diuen, són els propietaris d'explotacions agrícoles o ramaderes els que ho diuen, que vostès no els ajuden, que vostès els entrebanquen, que vostès els retarden els expedients, que vostès creen obstacles burocràtics, que vostès dificulten els plans tècnics de gestió i millora, que no els faciliten... No és que no paguin, paguen però paguen tard i malament, i deuen, deuen ajuts del foc de 1994 i si segueixen devent ajuts del foc de 1994 i ja s'ha produït el foc de 1998, de què estem parlant? No hi ha una capacitat de reacció política per pagar en un mes el que es deu de 1994 i el que ara decidiran de pagar per 1998? Prioritat màxima, no poden posar-ho davant de tot? No poden demostrar amb una certa capacitat de reacció política que pagant tan tard i malament, que encara deuen coses, no ho han fet prou bé? I no estan en disposició de discutir que moltes cases de pagès no han vist durant tot el foc ni un sol bomber a la cantonada de la casa? No estan disposats a assegurar-se amb els firmants d'aquest manifest «Les cases i el foc», que explica com en més de noranta cases de pagès no hi ha hagut ni un sol bomber cap dels quatre dies del foc? No estan disposats a admetre allò que diuen els portaveus dels grups comarcals del Bages quan diuen que no s'han complert les mesures del 94, que s'han d'augmentar els pressupostos del Departament d'Agricultura, que el pla d'extinció no ha funcionat i que cal buscar-ne les causes, que calen mesures extraordinàries per ajudar a superar les pèrdues, que les mesures i relacions que es prenguin han de servir i s'han d'emmarcar en una política d'ordenació territorial? No estan en disposició de reconèixer –i aquest és un sol exemple– que una ADF creada el 1994 rep una resolució d'ajut de 4 milions de pessetes el novembre del 97, que es comunica amb registre de sortida del juliol del 98 i que només en paguen la meitat, i que això és moneda corrent? No estan disposats a reconèixer que, de la forma com apliquen i practiquen la política de prevenció i extinció d'incendis i la política forestal que diuen que tenen, ho fan amb desgana, ho fan amb poca voluntat política, amb poc sentit pràctic del que és la terra i el bosc? No estan disposats a parlar-ne; no amb nosaltres: votin les resolucions demà i posin-se a parlar amb la gent que està a les tribunes, que espera i que desespera. No sóc jo, el meu argument d'autoritat no val res; ara, el del senyor Massaneda, a *La Vanguardia*, amb un article d'una columna que ho diu tot, no és un argument qualsevol. I el de la Unió de Pagesos, amb unes quantes notes que ho diuen tot, no és un argument qualsevol. I el dels bombers voluntaris que diuen tot el que han de dir, no és un argument qualsevol.

Seguin de veritat amb tothom qui aquests dies ha dit que això no funcionava, prenguin mesures i assumeixin les seves responsabilitats, que la feina d'un govern no és pas fer gestos grandiloqüents ni proclamar l'amor a la pàtria a cada cantonada. Facin-ho així. No hi ha millor patriotisme que una resposta adequada, puntual, ràpida als problemes que ara té

plantejat el sector forestal a Catalunya, i si ho fan així, ens tindran al costat. (*Remor de veus i veus de «Molt bé!».*)

Moltes gràcies.

El president

Els senyors consellers tenen dret a tornar intervenir si ho consideren procedent. (*Pausa.*) Cap dels dos consellers vol...

Passarem al segon grup intervinent, el Grup Popular. Per un temps màxim de trenta minuts, té la paraula el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, senyores...

El president

Prego que es guardi silenci, que si algun diputat o diputada té necessitat de sortir de l'hemicicle, ho faci al més ràpidament possible perquè la resta, que som la majoria, continuarem escoltant el debat.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, encara que sigui de manera reiterada, amb les meves paraules volem expressar –amb les nostres paraules– lo condol als familiars de les víctimes que ha causat lo foc a les comarques de la Catalunya central, i també paraules de reconeixement i d'agraïment a tots aquells que, en la mesura de la seua força i de la seua millor voluntat –bombers professionals i voluntaris, agrupacions de defensa forestal, pagesos i ciutadans, Mossos d'Esquadra i Guàrdia Civil– han contribuït a l'extinció dels incendis que han donat lloc al present debat parlamentari. I al mateix temps, vull expressar la felicitació a la Guàrdia Civil, que en una tasca combinada de col·laboració ciutadana ha fet possible la detenció dels presumptes autors dels incendis, avui en presó incondicional i sense fiança, i pendants que tot lo pes de la justícia s'apliqui sobre la seua injustificable acció.

I en tots los debats que en los últims mesos s'han substanciat al Parlament de Catalunya en matèria d'incendis forestals, ja sigui en forma d'interpel·lacions o de preguntes o ja siguin les compareixences del Govern –la més recent lo 21 de maig de 1998–, en estos debats –deia– ha passat el que és inevitable i en bona mesura també ha passat este matí. Després de tres anys exitosos quant a hectàrees cremades, los consellers competents en aquella compareixença no van poder resistir l'impuls i la temptació de cantar les excel·lències de la seua política en ordre a la prevenció i a l'extinció, van proclamar, aquell dia, lo caràcter rigorós d'uns programes magníficament elaborats com pugui ser lo mateix pla Infocat i, sobretot, van significar també que la potencialitat de coordinació entre los departaments d'Agricultura i

de Governació era impecable i perfecta en lo moment d'activar els efectius a disposició. Només seixanta dies des de la seua compareixença han sigut suficients per a desmuntar tots los plans previstos, inclòs l'Infocat, i suficients també per a demostrar que aquell exercici de propaganda triomfalista, lluny d'aportar consistència, ha expressat la debilitat de les seves pròpies estructures. Per consegüent, i en virtut d'una primera anàlisi amb valoració compartida, ni resulta estrany lo desastre que s'ha produït, ni seria una novetat que pugui tornar a passar, a la vista del que, per a un conseller més que per a l'altre, significa lo tractat de lògica, de rigor, de sentit comú i de veracitat.

I quan parlo de veracitat me referixo, de moment, a la confusió, senyor conseller d'Agricultura, de les seues pròpies dades aportades este matí. Mentre en este gràfic vostè parla de 27.000 hectàrees cremades, estes últimes, l'estadística actualitzada que nos ha facilitat lo seu mateix Departament, amb data 29 de juliol de 1998, en lloc de 27.000 hectàrees parla de 41.000 hectàrees cremades, que és la pura realitat. Per tant, no sé si este pla que vostè ha elaborat per a millor documentació dels diputats té tota la credibilitat que mereixeria venint d'un departament del Govern de la Generalitat.

En tot cas, los incendis a les comarques del Solsonès, lo Bages, l'Anoia i la Segarra constitueixen una destrucció ecològica de difícil recuperació, i les conseqüències econòmiques, socials i morals van més enllà del que correspon a l'àmbit territorial dels municipis directament afectats. Des de la nostra opinió, se tracta, en essència, del prestigi de Catalunya i se tracta de la solvència dels nostres governants. Si el programa Infocat preveu los elements per a dominar tots los factors de risc, si qualsevol publicació especialitzada determina que només un 3% dels incendis són inevitables i si les condicions generals tots sabem que anticipen un estiu extremament perillós, què ha passat a Catalunya, quina és la causa de la impotència del Consell Executiu i per què s'han cremat 27.000 hectàrees en este incendi, entre terreny de conreu i superfície forestal?

Des de la nostra opinió s'han cremat, primerament, perquè la política de prevenció, a més de ser rutinària, inadequada i ineficaç, no afronta ni l'origen ni l'envergadura del problema. En segon terme, s'han cremat perquè l'estratègia de l'extinció ha sigut observada des de la comoditat d'unes estadístiques que, en una pantalla, asseguraven la proporció idònia entre uns incendis identificats i uns recursos humans, tècnics i materials. I, en tercer lloc, s'han cremat perquè les prioritats del Govern consistixen a reservar-se per a ells mateixos la mesura de l'abundància i traslladen al carrer la mesura ingrata d'«apretar-se» el cinturó. La valoració inicial dels danys per 2.000 milions de pessetes, al marge de qualsevol altra explicació, és una prova evident de l'equilibri polític de l'honorable senyor Marimon relatiu al seu concepte de misèria i d'abundància, i

d'acord amb el que són los seus usos i costums des del punt de vista personal i polític.

Cap dels dos consellers pot adoptar postures d'autosatisfacció per raó de la seua intervenció este matí en esta cambra, independentment del conjunt de detalls atípics que podien constituir un discurs curosament estructurat des de l'òptica d'estricta estratègia parlamentària. Les paraules amb los fets i les conductes amb les conviccions no poden servir únicament per a salvar un tràmit que resol lo Parlament de Catalunya, sinó que és a partir de l'aportació i del contingut d'este debat quan lo Govern ha d'ordenar les seues idees complint lo mandat imposat de manera global o majoritària, és quan lo Govern ha de reconsiderar públicament que tots los error són imputables a les seues pròpies competències i és quan lo Govern ha d'assumir que, si continua en la línia de considerar que la seua política és bàsicament adequada, en la pràctica està assentant, està consolidant tots los elements perquè la devastació del 94 i del 98 se torni a repetir per passivitat, per tossuderia i per omissió de la responsabilitat política que els corresponen.

Per això, quan lo conseller d'Agricultura manté, fins a l'últim dia i a través dels mitjans de comunicació, la postura invariable del que ell denomina actuació correcta, és a dir, lliure d'errors i de defectes i ajustada a les regles establertes, lo conseller comet una imprudència política que, en anar més enllà del nerviosisme i de la imprudència, se situa en aquell estat en què les persones no tenen noció exacta de les seues paraules i de les seues accions. Recorda, senyor conseller d'Agricultura, que el juliol de 1994, vostè també va qualificar de correcta i perfecta la disposició dels efectius? Amb aquesta evidència lo desastre de 1994 no ha sigut lliçó suficient com per a corregir conductes d'allò més elementals. Quan, lo 21 de maig, se va presentar el pla Infocat al Parlament de Catalunya, lo conseller d'Agricultura va manifestar que el 15 de juny començarà la tradicional campanya de conscienciació a la població amb possibles sancions als qui tiren lo cigarro encès per la finestra del cotxe. Aquí, senyor conseller d'Agricultura, apareix un primer error de fons, perquè una campanya de conscienciació mai pot ser tradicional o convencional. Los procediments habituals de la publicitat utilitzada en los incendis forestals ha de saber vostè que perden eficàcia amb campanyes reiterades, sobretot quan esta publicitat pretén alterar els comportaments socials com atributs que tenen les persones per raó natural. Per això quan, des d'un govern o des d'algun sector interessat, apareix, per exemple, l'exigència de prudència al pagès o al ramader en l'ús del foc per a les seues tasques, i paral·lelament i al mateix temps es difon la causa d'un presumpte incendiari d'inconfessables intencions, el que fa en la pràctica lo missatge és invalidar lo seu propi efecte publicitari, confon el que significa la conformació de la sensibilitat col·lectiva, distorsiona la veracitat en la coordinació com a acció de disposar dels mitjans i utilitzar-los de mane-

ra ordenada i, sobretot, genera dubtes sobre la credibilitat en la prevenció com a sinònim d'anticipació al perill i a la dificultat. Estem parlant, senyors consellers, de qüestions de concepte, de pensament i de discerniment i ens referim també a les propietats i les causes que produeixen los efectes naturals.

Per consegüent, i tal com ja vam manifestar i vam avançar en la reunió de la Diputació Permanent, no es tracta tant en este moment de discutir si l'estratègia de detecció és eficaç, o si els elements de vigilància han funcionat, o si les unitats terrestres mòbils han tingut capacitat de desplaçament, o si els reconeixements aeris han cobert les zones declarades de màxim risc; tot això és elemental, encara que molt me temo que no ha quedat del tot justificat a la vista dels mateixos discursos i dels mateixos esdeveniments. En tot cas, el que verdaderament interessa des de la nostra posició i en matèria de prevenció és afrontar el problema de fons que consistix en la voluntat política de recobrar l'equilibri d'un territori absolutament abandonat i desarticulat pel desplaçament del món rural a les àrees urbanes. I, a més, ja vam manifestar també en la Diputació Permanent que en la mesura que el pagès, ja sigui agricultor o ramader, s'ha vist obligat a renunciar o a vegades ha sigut expulsat del territori que li és propi, lo bosc també ha canviat los usos tradicionals per tolerància de la intromissió; és a dir, lo deteriorament dels camins, la vigilància que implicava la presència del pagès, la pèrdua de punts d'aigua perfectament identificats i la desaparició del tallafocs natural que suposaven les zones de cultiu. En la concepció i en lo model territorial se determina l'origen de tots los problemes.

I també equival a un problema de fons i d'enteniment aquella intenció del conseller d'Agricultura quan revela, fa pocs dies, lo seu criteri de reduir la superfície forestal per increment de l'espai agrícola.

Senzillament, esta concepció no resisteix una anàlisi des de la perspectiva de l'interès general de qualsevol país, perquè precisament tots los fonaments del programa d'aforestació de la Unió Europea avancen en la direcció contrària a la seua. Li posaré dos exemples: lo Reglament de la Comunitat Europea número 2328 del Consell, de 15 de juliol de 1991, incorpora les bases per a l'aforestació de les explotacions agràries. Lo Reglament número 2080 del 92, del Consell, del 30 de juny, estableix lo règim comunitari d'ajudes per a actuacions forestals, i el 1993 i consegüent amb l'anterior, los dos reglaments queden aplicats en lo programa espanyol d'aforestació, que es resol en lo Reial Decret 378, pel qual ja es consignen les ajudes per a fomentar les inversions forestals a totes les explotacions agràries. Tant és així que en percentatge del 50 al 75%, lo seu finançament és imputable a la Unió Europea i per al quadrienni 94-98 s'han destinat ja 276.000 milions de pessetes. Ja ho veu, honorable senyor conseller, mentre la seua proposta consistix a carregar-se una part important de la nostra superfície forestal, tots

los països de la Unió Europea impulsen i acorden lo seu increment.

I també és una qüestió de fons i de discerniment aquella que afecta els treballadors del camp des de l'objectiu de la seua recuperació. La població activa del sector agrícola a casa nostra representa un 3%, mentre que la mitjana europea representa un 5,3%. La incorporació dels joves a la pagesia, en perfecta sintonia amb les expectatives de futur, presenta una estratègia senzillament deplorable. El 1993 se van incorporar 433 joves a l'agricultura; el 94 s'hi van incorporar 444 joves; el 95 se n'incorporen 560, i el 96, 240 nous pagesos que formen part del sector. Així, en quatre anys s'han incorporat 1.700 joves, amb l'ànim de cultivar i conservar la terra, i en los mateixos quatre anys 10.000 agricultors han abandonat los seus conreus, en una dinàmica de constant despoblació. Inevitablement, una vegada més les conseqüències i l'origen romanen perfectament sincronitzats.

Per això, la lliçó que proporciona la història per establir comparacions entre passat i present no ha servit per a renovar l'orientació política del Govern en matèria d'incendis forestals. Los cultius de secà, que per la seua envergadura i situació actuaven de tallafocs natural, avui s'han convertit en massa forestal incontrolada, que es revela com un element expansiu quan se produïx un foc. Són molts los comunicats i les advertències que han formulat les agrupacions de defensa forestal sobre les causes estructurals que impulsen l'expansió descontrolada d'un incendi. Quatre anys per a establir prioritats que impliquen les bases i l'assentament d'un equilibri territorial i agrícola, i a més, i només en accions de prevenció, encara estem com al 1994, sense possibilitats d'alterar les capacitats del mateix Departament.

El Govern destina una inversió gradual en favor de la silvicultura, que ha exercit el control de l'enorme massa forestal que tenim a Catalunya, o esta inversió no aplicada a temps s'haurà de destinar, com ara i a la força, a l'extinció, a les víctimes i a la repoblació de totes les zones cremades. Tant o més greu que desactivar lo nivell 1 d'emergència, a pesar de les moltes advertències i oposicions, tant o més greu que això és lo desordre vinculat al que és la direcció política del Govern de la Generalitat quant a criteris de gestió, d'eficàcia i de determinació.

I amb estos antecedents, les posicions dels dos consellers i la del Govern en peça determina que en les qüestions de fons, de pensament i de discerniment encara continuem ancorats al 1994, per lo vist sense possibilitats d'una variació substancial. Atenguin, si no, una sola reflexió impecable per a posar en entredit la seua capacitat de reacció, per no parlar d'intel·ligència, de sensatesa, de discreció i de credibilitat. (*Remor de veus.*)

En una acció qualificada de «sinceritat», lo conseller de Governació ha afirmat reiteradament –este matí

també ho ha fet– que «el dispositiu és suficient per a garantir el control de la majoria de focs, però s'ha revelat inadequat per a afrontar una situació extrema com la viscuda a la Catalunya central», 28 de juliol de 1998.

Lo 13 de juliol de 1994 l'anterior titular de Governació assegurava que «els mitjans són suficients per a situacions de normalitat, però són insuficients en un cas d'emergència, com el que hem vist en estos incendis produïts». Què li sembla el panorama, senyor conseller de Governació? Lo mateix discurs que la senyora Cuenca el 1994, lo mateix argument que ella va exhibir el 1994 i la mateixa retòrica com a exemple d'homogeneïtat del Govern, en los despropòsits d'uns fets. Però és que, a més, senyor conseller de Governació, abans de produir-se la devastació de les 27.000 hectàrees, concretament lo 21 de maig de 1998, per raó de la seua compareixença, vostè ja va declarar una cosa que resulta increïble: «Mantenim» –va dir– «l'operatiu que vam dissenyar fa tres anys perquè és vàlid en condicions climatològiques normals; en canvi» –va continuar dient– «en condicions climatològiques excepcionals seguim sense respirar tranquils.»

No havíem quedat, senyor conseller, que totes les previsions d'este estiu o de l'estiu d'enguany eren d'un estiu extremadament perillós? De res ha servit la lliçó de 1994, perquè invariablement la història es repetix. I tant es repetix la història que mentre el 1994 lo mateix president de la Generalitat formulava la manifestació que «no hi ha mitjans que valguin en una situació de màxima catàstrofe», quatre anys més tard, lo 30 de juliol, és lo conseller d'Agricultura qui assegura que ningú té la solució per aturar els grans incendis forestals. És a dir, la tesi del Govern concretada que ens enfrontem amb un fenomen inevitable és recurrent. És l'argument d'atribuir lo foc a la fatalitat de la naturalesa, que nos proporciona el vent, la sequera prolongada, les altes temperatures i la baixa humitat. I, senzillament, això no té cap consistència científica, des del punt de vista de justificar uns incendis forestals, perquè adjudicar al clima l'envergadura d'esta devastació és no acceptar les causes de fons que arrenquen dels incendis del 86, continuen al 94, se repetixen el 98 i lamentablement poden continuar si la seqüència de les prioritats del Govern no sofríx una variació en lo tractament del bosc, avui encara amb contínues superfícies llenyoses, que acumulen una enorme quantitat de combustible potencial. L'experiència és la de sempre: Infocat, simulador Foresight, models informàtics, pantalles detectores, despatxos ben condicionats... Tot això ben net i ben «aseat», i els boscos de Catalunya ben bruts i ben cremats. (*Remor de veus.*)

I no entraré ni a replicar ni a qüestionar, perquè probablement no és de la meua competència, aquelles referències que apunten que els criteris en l'extinció i en l'operatiu dissenyat, com a mínim, són discutibles. A partir de quan, a Catalunya, lo dispositiu d'extinció se basa fonamentalment en la utilització

de l'aigua, en ocasions de dubtosa eficàcia, com ha pogut passar els dies 19 i 20 de juliol, on l'expansió del foc se produïx més per l'altura que per la base.

Lo que sí criticaré, perquè em sembla un trànsit de risc innecessari, és lo fet que a la central de bombers de Bellaterra no estigués present cap dispositiu del Departament d'Agricultura, quan són precisament los tècnics forestals los qui acumulen los millors coneixements i la major informació en relació amb la massa forestal, les dades meteorològiques, la cartografia digital destinada al risc d'incendi i, sobretot, al comportament d'un foc, que és específic per la seua pròpia naturalesa.

I també criticarem que la prevenció i l'extinció d'incendis no és matèria prioritària des de la concepció política del mateix Departament de Governació. Primerament, no hi ha model de servei en lo que és el Cos de Bombers, no existixen plans de formació, no existix ordenació de plantilles, no apareixen plans de risc que es puguin avaluar. Permetin-me un exemple, senyor conseller, sinònim del més absolut abandó i negligència: lo parc mòbil consta d'uns sis-cents vehicles, amb un cost mitjà de 20 milions de pessetes per vehicle. Lo cost total, 12.000 milions de pessetes. Com que la vida d'un vehicle d'estes característiques no pot anar més enllà dels deu anys, la inversió anual adequada seria de seixanta vehicles per 1.200 milions de pessetes. La reposició prevista per a 1998, en lloc de seixanta vehicles per 1.200 milions de pessetes, quatre vehicles per 80 milions de pessetes. Això significa que disposem d'una flota envellida, que no és més que *chatarra*, on la majoria de camions, senyor conseller, sense lletra a la matrícula, tenen un servei de l'ordre de vint-i-set anys.

En segon terme, l'organització. És a dir, lo que determina la sistemàtica i la cultura dels plans d'actuació. Doncs, bé, no hi ha organització, senyor conseller. Li posaré un exemple que revela la impossibilitat d'afrontar qualsevol pla d'actuació, un simple pla d'actuació, ho ha dit vostè, però ho ha dit de manera hàbil. Com la xarxa de comunicacions que tenen està deteriorada, en tant que estem parlant d'elements que es van adquirir fa més de quinze anys, de Montserrat al Centre de Bellaterra no es poden comunicar; s'han de comunicar de Montserrat a Manresa i de Manresa a Bellaterra, amb les conseqüències que implica esta distorsió. (*Veus de fons.*) Pregunti-ho, consulti-ho.

I per últim, la coordinació. No hi ha coordinació interna entre els departaments competents d'Agricultura i de Governació. El 1998 ni una sola reunió per a prevenció i avaluació, al nivell que correspon, de tècnics, directors generals i subdirectors generals. En tot cas, i al marge d'això, si resulta que, per una part, totes les previsions assenyalen un estiu d'alerta màxima; si, per una altra part, se reconeix la impotència per a afrontar una situació d'emergència; si apareixen contradiccions de valoració entre els dos consellers, i si, a més, s'han cremat 27.000 hectàrees

de territori, on està l'adequada extinció, la correcta prevenció i la famosa coordinació? Així es demostra que tant al Govern com als consellers responsables los han desbordat tots los elements que eren perfectament previsibles: los ha desbordat lo foc, los ha desbordat lo seu propi pla d'emergència, Infocat, que en un mateix espectacle ha fet la presentació, el debut i la *despedida* (*remor de veus*); los ha desbordat los mitjans disponibles, és a dir, com més material més *lío* i com més personal més confusió; los han desbordat la descoordinació, i els ha desbordat lo seu propi discurs carregat de contradiccions.

Me referiré a aquella afirmació del conseller de Governació, reiterada en los últims dies i reafirmada en lo seu posicionament d'este matí, que es concreta en això que diu vostè, «assumir responsabilitats». Me pot posar un exemple, senyor conseller, d'això que vostè en denomina «assumir responsabilitats»? Molt de compte amb les paraules dissenyades per neutralitzar la confrontació parlamentària, perquè una cosa és assumir errors i una altra cosa ben diferent és assumir responsabilitats. En tot cas, té la mateixa intenció l'honorable conseller d'Agricultura? (*Remor de veus.*) Per cert, senyor Marimon, què significa això que vostè assumirà totes les crítiques si estes crítiques s'ajusten a dret? No sap vostè o no li han explicat que la crítica com a censura d'una acció o d'una conducta, fonamentada en principis científics, ètics i morals, sempre s'ajusta a dret? (*Remor de veus.*) Lo que vostè vol dir no es referix a la crítica, lo que vostè vol intentar traslladar a l'opinió pública, legítimament, és la falta de competències d'este Parlament per a acordar o demanar la seua dimissió. No es preocupi massa pel dret d'este Parlament o per la inèrcia d'una Catalunya convulsionada, perquè només la seua pròpia reflexió en forma de consciència serà la que determinarà tot lo bé que vostè hagués pogut fer o tot lo mal que vostè hagués pogut evitar. (*Remor de veus.*)

I els elements de reflexió disponibles són implacables: 16.000 hectàrees forestals destruïdes, 9.000 hectàrees de cultiu devastades, 2.000 hectàrees de matoll desaparegudes, 235 finques agrícoles arruïnades, 4 «vivendes» i 6 granges arrasades, 2.000 animals de granja socarrats, i quatre comarques desmoralitzades per l'herència inútil que hauran d'administrar les futures generacions. S'ha cremat una extensió similar a cinc vegades la ciutat de Barcelona o, si ho prefereixen, l'equivalent a 40.000 camps de futbol de dimensions iguals a les de l'estadi de Montjuïc.

De conformitat amb les denúncies que són públiques per queixa dels perjudicats, lo Govern de la Generalitat ha desestimat diversos expedients de veïns de Sant Mateu de Bages on se formulaven propostes per reduir la massa combustible de la serra de Castelltallat, que vostè n'ha parlat este matí. Algunes expressions d'impotència revelen quina és la posició del Govern en relació amb els incendis forestals i a l'ajuda d'estos veïns. Cito textualment: «L'Adminis-

tració no creu en la protecció dels espais naturals», «Lo Govern no considera prioritària la neteja del bosc», «La coordinació era a camps qui pugui», i «Lo Govern és mesquí quan demanem ajudes per lluitar contra el foc.» Ara, i aprofitant la situació i la desmoralització dels afectats, estan circulant per la zona cremada els denominats rematants, aquelles empreses serradores, oferint preus baixos per la fusta que els interessa: la fusta per als pals, a 8 pessetes lo quilo, quan fa vint dies s'adquiria a 9,50; la fusta per a serrar, a 6 pessetes, i anteriorment a 6,70, i la fusta per a paper, a 4 pessetes, i abans a 4,60. És a dir, ja s'intenta fer un negoci fàcil.

Doncs, bé, amb la finalitat de neutralitzar estes agressions als perjudicats, a més del contracte programa que vostè ha anunciat i que s'ha de subscriure amb lo Ministeri d'Agricultura, ja li avanço que una de les nostres propostes de resolució anirà més enllà amb l'objectiu que lo preu d'intervenció de la fusta s'ha de garantir a través de l'empresa pública Forestal Catalana, SA.

Encara manté, senyor conseller d'Agricultura, l'opinió relativa que la seva actuació ha sigut correcta? Han llegit los dos consellers los articles d'opinió i los editorials dels diaris més solvents, fins i tot més enllà de l'àmbit territorial de Catalunya? Han pres nota d'allò que declaren los alcaldes dels municipis afectats sense considerar la seua adscripció política? Han tingut temps de valorar la indignació col·lectiva quan esta fins i tot expressa que ha perdut la confiança en les nostres institucions? No els preocupa la conclusió de la Unió de Pagesos i del Consorci Forestal de Catalunya com a creadors de les agrupacions de defensa forestal? Ara correspon afrontar la reparació de tots los efectes que s'han perdut, algun d'ells d'impossible quantificació per raó del seu valor ecològic i moral. En síntesi, la reposició a fons perdut per la via directa i per la seua totalitat dels béns patrimonials de tota naturalesa; la restauració i reforestació de les àrees cremades; d'acord amb la Llei forestal, la incorporació d'expedients dels municipis afectats a la zona d'actuació urgent; actualitzar lo pagament a les agrupacions de defensa forestal; los plans comarcals i municipals en l'operatiu d'extinció; la revisió del Pla Infocat; l'impuls al voluntariat forestal; l'equipament i la formació dels bombers voluntaris, i l'inventari i verificació de l'estat de neteja i manteniment de les conduccions elèctriques.

Este és simplement un avanç de les concrecions, conseqüència del present debat parlamentari, que de manera ordenada quant a valoració a la crítica i a l'impuls hem intentat i demà intentarem substanciar. I donades les circumstàncies d'especial gravetat que rodegen los incendis que s'han produït i posades al descobert les notables negligències que s'han detectat, jutgin en tot cas, senyors del Govern, si l'operatiu general és modern o és antiquat, analitzin si en la seva política hi ha hagut imaginació o hi ha hagut anarquia i ficció i reflexionin si, lluny de la novetat, lo que s'ha imposat ha sigut l'extravagància i la simulació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Consell, té la paraula el conseller senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor Curto, vostè abans ha fet una afirmació i ha dit que tota la política comunitària tendeix a augmentar el bosc. I això no s'ajusta a la realitat; la política comunitària tendeix a reduir el cultiu, que no és el mateix.

Jo aquest matí he intentat explicar-los, i segurament per la brevetat no ho he fet amb prou claredat, que precisament la política comunitària no ajuda, no ha ajudat el bosc, i això els ho confirmarà qualsevol dels forestalistes que estan presents a la sala o qualsevol de les organitzacions professionals que estan aquí. Jo li he explicat exactament quina era la quantitat en el conjunt dels ajuts que Catalunya reparteix o ha donat als afectats i les ajudes comunitàries escassament arriben al 10%. I arriben al 10% per una raó: perquè els ajuts són per plantar pins, els ajuts són per plantar roures i els ajuts són per plantar alzines, si vostè vol, però cap d'aquests ajuts és per netejar el bosc, ni cap d'aquests ajuts és per fer treballs silvícoles actualment; els ajuts van únicament i exclusivament adreçats a reduir la superfície agrícola amb l'esperit de reduir la superproducció o la producció d'alguns productes agroalimentaris. Aquest és un disseny que mai ens ha anat bé a Catalunya; des del primer moment en les meves compareixences en el Parlament he explicat amb tota claredat que el Pla d'aforestació presentat per la Unió Europea era un pla que a Catalunya no ens era en absolut útil, i de veritat, he intentat negociar amb el Ministeri en profunditat a veure si podíem, a través de la negociació tant en el seu moment amb el senyor Atienza com la senyora Loyola de Palacio, aconseguir canviar algun dels epígrafs de tal manera que, a part d'aquests recursos d'aforestació que en cap cas podíem utilitzar nosaltres o que en tot cas s'han utilitzat minoritàriament a Catalunya, poguessin ser destinats als boscos, tot i que hauria estat una gran satisfacció aconseguir-ho, però això no ha estat possible.

Jo voldria repetir... Vostè també m'ha citat abans i s'ha anat dient. Miri, és cert que a nosaltres ens resta per pagar en aquest moment una quantitat d'una certa importància, però en aquests quatre anys, de danys del foc, senyor Curto, hem pagat, hem assumit el compromís de pagar 8.600 milions de pessetes, dels quals en aquest moment els interessats n'han rebut pràcticament 7.900 i escaig. I dic 7.900 i escaig, i probablement en aquest moment és més perquè no tinc els últims pagaments efectuats. Pel mateix jo voldria deixar molt clar davant d'aquesta

cambrà que la sensibilitat que se'ns demana jo crec que la demostrem, perquè podríem haver anat per una altra sortida, que probablement en aquest moment seria políticament menys compromesa perquè, si nosaltres no haguéssim ajudat el foc, jo tindria l'excusa de citar totes les comunitats que no ho han fet, i, en canvi, aquests recursos podrien haver anat destinats cap a altres àrees de gestió, i potser en aquest moment ens criticarien menys, però en tot cas aquesta és una decisió que es va prendre, nosaltres la creiem encertada... I li vull dir una cosa: dels efectes del foc de l'any 94, pràcticament la totalitat d'exploracions van refer-se, i segurament podem trobar alguna petita cosa, però globalment vostè m'ha de reconèixer –i si ha trepitjat el territori, ho asseverarà– que la línia d'ajuts que vam establir va estar àgil i ha complert els seus objectius.

Pel mateix, posar d'exemple Europa quan Europa no té la superfície forestal que tenim nosaltres; lamento haver-me deixat la fitxa allí, però li diria... Hi ha una cosa que els catalans han de tenir molt clara: cada català té més arbres ell que qualsevol ciutadà d'Europa, qualsevol, fins i tot que el ciutadà finlandès. I llavors dir-li una altra cosa. Jo, eren unes dades que em resistia a fer-les servir, però crec que és bo que les coneguem. Miri, hi ha un informe de la Unió Europea que diu que a l'Europa mediterrània es crema anualment el 0,88% de la seva superfície forestal. Volen que els doni les dades? Els donaré les dades que en aquest moment tenim al nostre país, perquè crec que poden ser força indicatives, i ho dic a tall que centrem o que intentem –almenys per part meua així vull fer-ho– el debat en un estricte sentit comú de la realitat que ens envolta, no per excusar-nos-en, que no val, no val... Tant el conseller Pomés com jo mateix, doncs, assumim les responsabilitats que esdevinguin i després li explicaré el que volia dir quan vaig fer aquesta expressió, però quan mireu el que es crema en els diferents llocs, per exemple, veuríem, doncs... Agafem una comunitat, Balears, diferents anys: el 0,65, l'1,54, el 0,96, el 0,35, l'1,4 l'any 94. Podríem buscar altres comunitats, agafem València: el 0,75, el 2,88, l'1,81, el 0,95, el 4,28 l'any 94, per exemple. O podríem agafar altres comunitats, Galícia, per exemple: l'1,18, el 3,32, el 2,08, el 4,03 i el 0,89. Quines són les ràtios de Catalunya? Doncs, les hi donaré amb els mateixos paràmetres: 0,50, 0,70, 0,91, 0,84 i l'any 94 el 0,85. Però podríem mirar una gràfica, què és el que està succeint, el que ha succeït en aquests darrers, a la mitjana 85-94; és una ràtio antiga, si vostès volen, però veuran que en el conjunt de països de l'àrea mediterrània tothom té una problemàtica similar i que hem d'afrontar-ho d'una forma m'atreviria a dir, fins i tot, conjunta i solidària, i el que crec que hem de fer és cercar solucions al respecte. Jo crec que les crítiques que se'ns imputen a nosaltres són crítiques, senyor Curto, que es podrien imputar a moltíssima altra gent; no vull precisar, no vull precisar. I en tot cas el que sí que demano és que procurem fer-les amb el màxim de rigor.

Contestant algunes preguntes. El tema, per exemple..., vostè em deia, retornant una mica al tema forestal, el tema de les rompudes. M'ha semblat sentir per alguna carta que ha aparegut que nosaltres n'havíem autoritzat alguna. I pot ser cert; fins ara totes les rompudes han de venir avalades per un pla tècnic de gestió. I alguna d'aquestes cartes ve motivada a més perquè la rompuda es vol fer dintre un espai d'interès natural. Pel mateix, per poder autoritzar aquesta rompuda s'ha de fer el pla tècnic de gestió; però, si es fa així, nosaltres les autoritzem.

A part que quan jo plantejo aquest matí dintre d'aquest programa que denominem Foc Verd 2 perquè creiem que el Foc Verd 1 ha donat un bon resultat, cal continuar-lo i en tot cas cal que el complementem; quan nosaltres proposem prendre un seguit de mesures, no solament proposem mesures de rompudes, que algunes creiem que són positives: proposem mesures de pastura, i aquí sí que he de reconèixer-li que el Govern de l'Estat, en aquest cas la senyora ministra actual, ha estat amatent a les nostres demandes i ens ha aconseguit quelcom que no tenen altres llocs, que és poder declarar zones forestals per a pastura; però, ja que parlem d'aquest tema i li puc demanar els seus bons oficis, dir que seria molt important, molt important que el mateix que s'ha fet en aquest reconeixement a les primes de vacum o les primes de pasturatge de les diferents espècies es fes en la recuperació de cultiu. La normativa comunitària ens ho permetria. Aquí tinc la carta adreçada al Ministeri de l'11 de juliol del 97, vol dir que fa dies. Jo li demano, doncs, que amb aquest esperit constructiu siguem capaços de poder tirar això endavant. I quan parlem d'aquell tall reticular de la massa combustible no solament parlem ni de rompudes, ni parlem de la recuperació de cultius, sinó que parlem a més d'un seguit de coses més; evidentment, de silvicultura, de la possible creació d'un mosaic, tot i que no és tan fàcil com popularment s'atribueix el canvi d'un bosc d'espècie arbàda, no és tan fàcil com es pretén; però en tot cas sí que reconec que es poden prendre mesures tendents a aconseguir, en la totalitat o en part, aconseguir aquesta eina. I quan parlem d'aquest tema parlem de cultius resistents al foc, etcètera.

Quan diu que els boscos de Catalunya estan ben bruts, jo no comparteixo la seva opinió i crec que és una frase que fins i tot fem servir tots i no és correcta; hauríem de dir que els boscos de Catalunya tenen molta massa arbustiva o molta biomassa; el nostre bosc a més és el que és. Jo podria llegir-li un article en aquest moment on explica, doncs, el que significa això, però en tot cas crec que hi pot haver sintonia que la denominació correcta seria boscos, doncs, amb excés de biomassa.

Quan diu que no hi ha hagut coordinació, miri, pràcticament..., no pràcticament, em sembla que totes les setmanes, totes les setmanes hi ha una reunió mixta entre els responsables de Medi Natural i la gent de prevenció, o sigui, en aquest cas de la part d'extin-

ció, de bombers que porten el tema de l'extinció. La prova és que aquest matí jo li he explicat que dilluns es posa en evidència el risc, dimarts existeix la comunicació amb el director general corresponent, el senyor Prior, i dijous a la tarda fins i tot es presenta aquest perill de risc en la Comissió de Protecció Civil. És que això es fa habitualment, a part que, com vostè ha vist, en aquest programa que nosaltres fem o en aquesta detecció d'agreuament horària del mapa de risc es comunica puntualment als bombers. Jo crec que el tema de la coordinació va quedar ben resolt per l'Infocat, amb les imperfeccions que pugui tenir; en aquest moment tots els nostres efectius en el moment en què es declara el foc passen a estar sota la direcció del comandament dels bombers. Per tant, aquesta coordinació, jo crec que està garantida.

Li contestaré una cosa molt important perquè, amb la seva intervenció, pot haver donat a entendre –no crec que hagi estat així– que jo he intentat confondre l'opinió quant a la superfície cremada. Miri, al mapa –no l'he portat, però vostès el tenen i el poden refer; no cal–, veuran que posa «superfícies forestals». Vostè ha fet una intervenció dient: «S'han arasat 9.000 hectàrees de cultiu.» Miri, amb tota sinceritat, el que s'ha cremat no és transcendent. En tot cas, les persones que hi tenien palla sí que hauran tingut una certa pèrdua que procurarem ajudar a recuperar; però sàpiga que la pràctica de cremar rostoll és la pràctica més preuada que té el cerealista de Catalunya, i els ho dic com a cerealista. La pràctica més preuada que té el cerealista de Catalunya. Sap per què? Doncs, miri, perquè primer, hi ha una malaltia que afecta els nostres camps, que és el *Zabrus tenebrioides*, que el seu nom ja indica l'esperit, per dir-ho d'alguna manera, que es queda enquistat en la palla. Pel mateix, la crema elimina aquest animal. Segon, miri, tant la cugula, que se li crema la cutícula exterior i, per tant, germina el mateix any, i si no, es queda enterrada i pot germinar fins al cap de sis o set anys, o l'escaldaboques i el margall, que es cremen, són plagues per als nostres camps. Vull dir, si un èxit –jo aquest matí ho deia–, si un èxit han tingut les agrupacions de defensa forestal, n'han tingut molts, però un d'especial, és, precisament, que han aconseguit que la gent deixi de cremar els rostolls, tot i que és una pràctica ancestral i, com li deia, és una pràctica preuada. Pel mateix, nosaltres, quan es cremen rostolls, no els comptabilitzem com a danys cremats. No pels beneficis que pugui aportar a l'agricultura, que, en tot cas –els he explicat aquí–, serveixin per a coneixement dels senyors diputats, sinó, senzillament, perquè no té major transcendència.

En tot cas, nosaltres, quan donem la superfície, quan li hem donat la superfície, li hem dit la superfície total, però, en aquest cas, jo tinc les dades exactes –a veure, he portat el paper...–, les dades exactes, en aquest moment, dels 520 incendis –dels 520 incendis produïts, de conats de foc se n'han produït molts més–, dels 520 incendis forestals, s'han cremat 13.892,10 hectàrees, d'hectàrees arbrades; s'han cremat 6.064 hectàrees de matoll, i s'han cremat

–que aquestes sí que les considerem com un cert valor, donat que es perd l'aprofitament– 332,694 hectàrees de pastures. Les altres hectàrees que s'han cremat, posant un exemple, el foc que es va produir a Talteüll, que va anar cap a Massoteres, són focs que requereixen un gran esforç d'actuació per la velocitat de propagació en el rostoll, però que, en definitiva, la transcendència que tenen com a dany és absolutament menor, i pel mateix, el que es comptabilitza, i el mapa que jo els he donat a vostès i les comparacions que sempre fem amb altres regions, sempre és d'hectàrees forestals; no s'inclouen hectàrees de rostoll, que, en tot cas, hi ha un acord unànim entre totes les comunitats i arreu que la transcendència que té és menor, donat que moltes d'elles, fins i tot en zones que no és forestal, es permet que es pugui practicar la crema controlada.

Quan deia que jo vaig dir que s'ajusta a dret. Miri, hi ha un fet que em sembla que ens afecta relativament a tots, que són les declaracions que, en un moment determinat, se't demana que facis, i en el qual, a vegades, no trobes potser la paraula més adequada o oportuna. Quan jo vaig dir que s'ajusta a dret, amb tota sinceritat, senyor Curto, no havia passat pel meu esment ni qüestionar l'autoritat del Parlament ni qüestionar l'autoritat de ningú. Senzillament, quan vaig fer servir aquesta expressió, vaig voler indicar, com he indicat aquest matí, que les crítiques que fossin reals i que fossin objectives, aquest conseller les acceptaria i, en tot cas, intentaria o ho farà, prendrà les mesures adequades per corregir-les. No volia dir-li res més que això. I en tot cas, vostè, que ha anunciat un seguit de mesures i de propostes, jo crec que aquest és el camí adequat perquè d'aquest debat, veritablement, en surti un esperit constructiu per a tots els ciutadans de Catalunya.

Una última cosa. Suposo que serà recurrent en el debat, perquè hi ha un cert criteri que succeeix així, que hi ha hagut un despoblament o que hi ha hagut una pèrdua de renda. Els haig de dir que les dades objectives no corresponen a aquestes dades. I aquí al davant tinc l'evolució de la població en aquestes comarques de l'any 91 al 96, i tant l'Anoia, com el Bages, com la Segarra, com el Solsonès han tingut creixements de població, i alguna d'aquestes comarques, fins i tot, important. Fa dos dies ha sortit publicat l'anuari de la Cambra de Comerç i Navegació de Barcelona. Em reitero en les dades que poden observar en les diferents comarques per veure que això no és així.

També haig de dir-li, senyor Curto, i no ara per entrar en discussió, ja que vostè ha fet una menció, una menció al tema de la incorporació de joves i plans de millora, sí que poso a la seva disposició el llistat d'ajuts que s'han donat estrictament en aquesta zona i veuran que la incorporació de joves i els plans de millora, doncs, han estat força freqüents. En tot cas, no sé, no puc dir-li en aquest moment si el tant per cent és molt elevat o no, però, com a mínim, el nombre en llistat, un darrere l'altre, doncs, és força important.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Té ara la paraula el conseller de Governació, senyor Pomés.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Curto, jo ho he dit aquest matí, però o jo no m'he explicat o vostè, potser, no m'ha entès. L'Infocat no és un programa d'extinció d'incendis. L'Infocat és un programa que afecta el que en podríem dir, en termes que tothom ens entenguem, que afecta la protecció civil i que, per tant, s'activa o es desactiva en funció que a les estructures de comandament sigui necessària la participació, doncs, d'ajuntaments, sigui necessària la participació de forces i cossos de seguretat, del sistema d'emergències mèdiques. És a dir, que existeixin més elements o cossos que el purament d'extinció. Per tant, que en un determinat moment es desactivi l'Infocat no vol dir que es desactivi l'extinció dels incendis. I això ho vull deixar molt clar perquè pot donar peu, doncs, a errors o a equivocacions.

Ha parlat vostè de mitjans fent comparatives entre el 94 i el 98. Miri, el 94, parlant de mitjans aeris, abans de la situació del mes de juliol i del mes d'agost, els mitjans aeris que hi havien eren uns mitjans de 13 efectius, 13, amb una potència d'aigua de 17.000 litres. Quan hi va haver tota la situació dels focs, aquests mitjans aeris van pujar fins a una potència de descàrrega d'aigua de 50.000 litres. Per tant, jo crec que amb el que els explicava aquest matí no estem parlant de situacions homogènies: 17.000 abans de la situació de crisi contra 37.000 aquest any, abans de la situació de crisi; 50.000 en la situació de crisi contra gairebé 90.000 aquest any. Total de vehicles de l'any 94, entre tots: 722. Total de vehicles, any 98: 770. En el tema de vehicles, jo lamento discrepar de vostè, però no conec cap país europeu que el seu cos de bombers utilitzi una amortització de deu anys per als seus vehicles. Els tècnics em diuen que el país que utilitza unes ràtios d'amortització més ajustada és Alemanya, que són quinze anys. Tenint en compte, a més, que en aquests municipis, els vehicles, quan compleixen quinze anys, aleshores no són retirats definitivament del servei, sinó que van a localitats més petites amb un índex d'utilització, evidentment, més baix.

Per últim, el tema de comunicacions. Ha posat vostè un exemple que l'ha explicat al revés, però per al cas és igual. És a dir, per parlar-se de Manresa a Bellaterra s'ha d'utilitzar Montserrat, no al revés. És a dir, això és un problema de repetidors. De totes maneres, deixi'm dir-li una cosa: durant els mesos d'abril i maig d'enguany, el Departament de Governació va parlar amb el Centre de Telecomunicacions a fi i efecte que, com tots vostès saben, els membres

d'aquesta cambra, des de l'any 1996 el Govern de la Generalitat ha desenvolupat una xarxa digitalitzada per als Mossos d'Esquadra. Xarxa digitalitzada que, possiblement, a finals d'aquest any 98 estarà desplegada ja a tot el territori de Catalunya. Durant el mes d'abril vam encarregar que aquesta mateixa xarxa pogués ser utilitzada per un segon operador, el que en termes tècnics en diuen una segona flota. I el mes de juny –i per tant, abans del fatídic 18, 19, 20, 21 de juliol–, el mes de juny es va fer l'encàrrec del projecte que, en aquests moments, està realitzant la Universitat Politècnica de Catalunya, i que, en principi, ens diuen que ens lliuraran el proper mes d'octubre. Si això és possible, i sembla que sí que és possible, que d'aquesta xarxa pugui penjar un segon operador, durant els anys 99 i 2000 estarem en condicions que la xarxa Nexus no sigui una xarxa exclusiva d'utilització policial, sinó que sigui una xarxa realment d'emergències, penjant la situació de policia i també la de bombers. Jo crec que amb això estem també donant, doncs, resposta a aquestes, evidentment, necessitats de millora i de modernització.

I, per últim, miri, jo li podria donar més xifres sobre, per exemple, la quantitat d'auxiliars forestals que hi havia contractats al 94, que és sensiblement diferent a la que hem contractat aquest any. Però jo voldria que vostè es quedés amb una idea: davant d'una emergència de la naturalesa que estem debatent avui, això no és un tema només d'increment d'efectius. És a dir, pensar que això incrementant els efectius, que, per cert, s'han incrementat, des del punt de vista d'auxiliars forestals, des del punt de vista, com li deia abans, de mitjans aeris, etcètera, pensar que això només és qüestió de posar o més gent o més avions, crec que aquí faríem un error. I em sembla que hem d'anar per la via, també, de fer l'anàlisi de dir: «Escolti, en aquells països» –repeteix, per mi França és un referent important i proper al mateix temps– «que sembla que han aconseguit millores en l'atac del foc, doncs, anem a veure quines tècniques ells estan emprant en aquests moments, quines estratègies estan fent servir.» Si cal més mitjans, doncs, s'hi posaran, però no pensem que posant més mitjans, que potser quedaria molt bé davant de la tribuna en què estic jo, pot solucionar el problema de les característiques de l'emergència que estem discutint.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, senyores i senyors diputats. Una apreciació, senyor conseller: a Alemanya hi ha una normativa que prohibeix la utilització d'este tipus

vehicles més enllà dels deu anys –a Alemanya hi ha una normativa que prohibeix la utilització d'este tipus de vehicles més enllà dels deu anys–; és a dir, termini d'amortització, deu anys. Però encara que fossin quinze anys, home, camions sense lletra a la matrícula, vint-i-set anys de servei, quan estos camions tenen lo doble de desgast, perquè quan no circulen però funcionen amb les bombes és com si funcionessin i, per tant, lo desgast és lo mateix.

Segona consideració. Senyor conseller, vostès nos han passat una documentació que diu: «Nombre d'incendis: 520 fins el 29 de juliol. Hectàrees de conreu, 14.000; hectàrees de matoll, 6.000; hectàrees de bosc, 20.000.» Això són 41.000. Bé, doncs ja estem d'acord: 41.000, no 27.000, 41.000 hectàrees. És a dir, jo quan..., no he parlat de neteja del bosc, he parlat d'aforestació. És a dir, vostès van aprovar un pla quinquennal d'aforestació, lo van aprovar. Al 1996 a Catalunya l'aforestació equival a 394 milions de pessetes, és a dir, hi ha intenció d'aforestar. L'aportació de Catalunya, 98 milions de pessetes; l'aportació de l'Estat, 98 milions de pessetes; l'aportació de la Unió Europea, 197 milions de pessetes. És a dir, a les diferents comunitats autònomes hi ha intenció i capacitat de sintonitzar amb lo que són los criteris de la majoria de països de la Unió Europea. A València l'aforestació equival a 429 milions de pessetes; a Múrcia equival a 677 milions de pessetes; a Galícia, 1.118 milions de pessetes; a Extremadura, 3.500 milions, i a Castilla León, 4.084 milions. Escoltin, vostès, los dos consellers, han repetit reiteradament això de «lo 0,41 del foc». Lo 0,41 és lo 0,41, només, però no és lo mateix lo 0,41 de 1.000 pessetes que de 200.000 milions de pessetes. És a dir, jo preferixo lo 0,41 del patrimoni de tots vostès que lo 100% del meu patrimoni (*rialles*), i és lo 0,41, però donin-me lo 0,41 del patrimoni de tots vostès..., clar!

Lo conseller de Governació va afirmar lo dia 21 de maig que seria un despropòsit –ara ho acaba de dir– muntar dispositius de gran volum en previsió d'una circumstància extraordinària, i va dir que no tindria sentit augmentar els efectius de forma desorbitada, seria un despropòsit. Clar, jo li parlaré, senyor conseller, que vostè, quan fa estes valoracions, les fa en sentit estrictament econòmic i des del punt de vista financer i pressupostari; però, clar, què passa amb los bombers voluntaris, senyor conseller? És un despropòsit que un bomber voluntari cobri 750 –o *només* 750 pessetes– per hora de sinistre? Això són los motius econòmics i logístics? És que, clar, no tenen massa consistència. A Catalunya, que tots ens n'omplim la boca –i jo també– que és un país modern, avançat i europeu, disposem, en xifres redones, de 1.700 bombers professionals i 1.800 bombers voluntaris –xifres redones. És a dir, la proporció és d'un a un: un bomber professional, un bomber voluntari. A Alemanya, 200.000 bombers professionals, 1 milió de bombers voluntaris. A França, 20.000 professionals, 200.000 bombers voluntaris. La proporció és de deu a un.

Quines són les reivindicacions dels bombers voluntaris? La informació de la campanya forestal del 98 no la tenen; vehicles i material, res de res; vestuari i equipament personal, res de res, i convocatòria d'accés al cos de voluntaris –això, *si te he visto, no me acuerdo*, perquè vostè, senyor conseller, públicament, al congrés de voluntaris que es va celebrar a Lloret el novembre de 1997, se va comprometre públicament a activar la convocatòria de places de bombers voluntaris, i continuen havent-hi los mateixos. 750 pessetes per hora de sinistre.

És veritat, senyor conseller, que quan un bomber voluntari rep lo seu nomenament no pot actuar com a tal bomber voluntari perquè li falta el mínim indispensable? Ens ho han dit ells, això. És a dir, no els donen jaqueta, no els donen pantaló de protecció i no els donen casc de pantalla: no pot fer de bomber voluntari.

Permetin-me algunes qüestions a les quals jo m'he referit per tal de donar consistència a la falta de veracitat de les seues afirmacions ja històriques, senyor conseller d'Agricultura. Les ajudes pendents de liquidar a les agrupacions de defensa forestal el 31 de desembre del 96 eren de 100 milions de pessetes –resposta seua. Vuit mesos després, l'agost del 97, en quedaven pendents 73 milions de pessetes, lo 75% encara faltava liquidar. I este no és un problema de consignació pressupostària en què nosaltres estem més o menys compromesos, este és un problema de gestió pressupostària, que és un problema que és molt diferent.

El 1994 lo programa quinquennal preveia l'aforestació de 20.000 hectàrees de superfície agrícola; en tres anys, de 20.000 hectàrees –dades que ens ha donat vostè– només se n'han reconvertit 1.752. Això també afecta la política de prevenció. La Resolució 168, a què abans s'ha referit el senyor Nadal, assenyala l'obligació del Govern de regular l'accés al medi natural. Vostè diu: «Hem complit totes les respostes de resolució.» Sí, però la del 94 no l'han formalitzat fins al juliol del 98, pel Decret número 166; quatre anys han tardat a fer cas del que mana el Parlament de Catalunya. Això és complir però no és complir, clar: quan tenim lo foc damunt anem a complir-ho tot.

El setembre del 94 s'insta el Govern per a l'elaboració de los plans d'emergència municipals i comarcals; el juliol del 98 –quatre anys després–, de 560 plans, només 125 estan homologats. El mateix setembre del 94 el Parlament instava el Govern a tallar la vegetació al costat de les carreteres fins a una distància de 10 metres. Fins al 9 de juny de 1998 –quatre anys més tard–, lo Govern no ha posat en vigor este Decret. Sí que l'han complit, però clar, al cap de quatre anys. Això no és complir, senyor conseller, això és fer veure que es fa alguna cosa per a després no fer res.

Lo 4 d'abril de 1998 los propietaris forestals acusaven el conseller senyor Marimon de no haver pagat

tots los ajuts dels incendis del 94 –abril del 98. Sis mesos abans, lo 28 d'octubre del 97, vostè, senyor conseller, va firmar i afirmar, en resposta escrita al Grup Popular, que les subvencions pendents equivalien a 284 milions de pessetes –28 d'octubre del 97– i que les pensava liquidar a principis o durant l'any 98. La realitat documentada és ben diferent. Només a la comarca d'Osona queden pendents 150 milions de pessetes –vostè parlava de 284. I sense considerar les comarques del Bages i del Berguedà queden pendents 1.064 milions de pessetes, amb lo detall dels noms i dels cognoms –que els els puc facilitar– que corresponen als afectats. Clar, vostè, en una pregunta per escrit, nos contesta «284 milions de pessetes», i després lo Consorci Forestal de Catalunya nos facilita tot este llistat de gent i parla de 1.064 milions de pessetes. És a dir, de 284 a 1.000 milions de pessetes.

Les ajudes a la formació professional agrària liquidades durant l'any 1996 equivalen a 22 milions de pessetes –ajuda professional agrària. Només a efectes comparatius, perquè vegi les seues prioritats, l'aportació de la Generalitat a això d'«Ara és demà» –que, per cert, darrere va això de l'Infocat–, l'aportació de la Generalitat a «Ara és demà»: 171 milions de pessetes. I els actes protocol·laris de la inauguració de l'Eix Transversal: 54 milions de pessetes. La formació professional agrària: 22 milions de pessetes.

Lo programa Infocat, senyor conseller, preveu la neutralització de tots los abocadors ubicats a menys de 500 metres de qualsevol superfície forestal –500 metres de qualsevol superfície forestal–: avui encara existixen 115 abocadors –no sé quin dels dos consellers ha dit que són los menys perillosos–, 115 abocadors d'estes característiques, amb lo consegüent perill que implica la poca distància.

El 95, dins del programa de mesures de seguretat, existien 1.028 urbanitzacions a menys de 500 metres de la superfície forestal –1.028 urbanitzacions–; avui, tres anys després, de 1.028 urbanitzacions només 3 complixen la normativa, 142 estan en fase de redacció i 883 en situació d'il·legalitat.

I per últim, senyor conseller d'Agricultura, vostè anuncia la creació d'una agència de boscos –ja acabó, senyor president–, anuncia la creació d'una agència de boscos quan encara no fa ni quaranta dies que el seu Grup Parlamentari, suposo que seguint les seues instruccions, va votar en contra d'una proposició no de llei del Grup Popular, en setze articles, senyor president, que precisament formulava esta mateixa aportació però de manera ordenada i documentada. Tot això, senyor president, senyor conseller, són negligències històriques, incoherències permanents i, d'alguna manera, és la denúncia al Govern per faltar a la veritat davant del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Algun dels senyors consellers vol intervenir? El conseller senyor Pomés demana la paraula i la té. Ja sap que obre un torn de rèplica per part del diputat.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. Senyor Curto, li prego que després em faciliti aquesta informació d'Alemanya, perquè em té absolutament intrigat d'on l'ha tret. (*El Sr. Curto i Casadó diu: «No té més importància».*) No, sí que té importància: deu o quinze anys tenen importància. En qualsevol cas, sí que li demanaria que me la facilités perquè a mi em diuen el contrari.

Segon tema: nombre total de bombers a Catalunya. Amb això es pot..., les xifres sempre es poden manejar d'una manera o d'una altra, segons què es vulgui demostrar. A Catalunya hi ha 3,8 bombers professionals per cada 10.000 habitants. Si hi sumem els bombers voluntaris, posem la xifra a 8,6. Al Consorci d'Alacant, per exemple, els bombers per 10.000 habitants són 4; a l'Ajuntament de València, 5,2; a Bilbao, 5,6; a la Diputació Foral de Biscaia, 4,1; a l'Ajuntament de Saragossa, 6,9; a Sevilla, 6,2; a la Diputació Provincial de Sevilla, 1,7; a l'Ajuntament de Madrid, 4,6 –que s'hauria de comparar, en tot cas, amb l'Ajuntament de Barcelona–; etcètera. Què vol dir? Que, escolti, no em sembla malament la seva comparació que fa amb Alemanya, per exemple, pel nombre de bombers voluntaris; ara, fem les comparacions homogenies en el territori on ens estem movent nosaltres.

Segona, en el tema dels voluntaris. Miri, les 750 pessetes per hora jo crec que és un tema que potser sí que l'haurem de replantejar; però replantejar en un sentit que és que aquestes 750 pessetes per hora puguin anar a un fons general que serveixi, sigui per a una mutualitat, sigui per a un fons de pensions, perquè la veritat és que a molts parcs de bombers voluntaris aquestes 750 pessetes no se'n van a la butxaca del bomber sinó que es queden en un fons en el parc. Per què? Perquè, en definitiva, hi ha la voluntarietat dels bombers.

Per últim, respecte al tema del material que deia vostè de casc i jaquetes, és cert que faltava una última dotació, que el seu concurs va sortir fa unes quantes setmanes ja per valor de 24 milions de pessetes. I, d'això, els bombers voluntaris del Consell de Bombers Voluntaris en tenen constància.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyor Marimon... Obre torn, també.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Sí, senyor president, tot i obrir torn, és petitíssim. Senyor Curto, en aquest moment el que devem a les ADF són 36 milions de pessetes. No els devem absolutament res més, tant de les subvencions com dels convenis signats. El fet que en un moment o un altre hi hagi un determinat balanç a favor o en contra, per dir-ho d'alguna manera, moltes vegades no depèn de nosaltres sinó de la presentació de la documentació que es dóna. En tot cas, sí que hem fet un esforç al llarg dels darrers anys, i el que li dic en aquest moment és que, de tots els recursos destinats a les ADF al llarg del temps, en aquest moment el Departament deu 36 milions de pessetes. I, en tot cas, podem examinar a què obeeix aquest retard d'aquests 36 milions de pessetes. I, certament, les dades que vostè ha donat són exactes.

Una altra puntualització. Miri, jo responc a les preguntes que em fan. No hi ha hagut cap voluntat d'ocultació al Parlament, perquè, a més, seria absurd, perquè són dades que coneixen tots vostès. Jo, aquest matí, els he dit que quedaven, si fa o no fa –i els ho acabo de repetir ara–, quan ha dit que havíem de pagar 8.600 milions i que n'havíem pagat, doncs, 7.000, 7.900 o al voltant; reconec que hi ha un deute pendent molt més important, el que he dit. En la carta li vaig contestar el que en aquells moments hi havia certificat pendent de pagar. Llavors, solament aquesta puntualització: la carta mencionava els que en aquell moment hi havia certificats de pagar, el compromís que té assumit el Departament és el que correspon a les dades que he mencionat aquest matí explícitament, amb els papers a la mà, i els que he mencionat aquesta tarda de memòria.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de contrarèplica, té la paraula el senyor Curto, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Molt breument. Clar, senyor conseller, és que això, ja li he dit, on nos ho han facilitat. No són dades que podem dir «me les amago», són del Consorci Forestal de Catalunya i aquí estan tots relacionats, d'on són, on viuen, com se diuen, qui eren els seus pares i els seus iaïos fins i tot, no?: 1064 milions de pessetes; per tant, estos diners se deuen i corresponen a l'exercici del 94, que suposo que vostès ja ho aniran liquidant, però li torno a repetir que no és problema pressupostari, és problema de gestió.

Sap què passa, senyor conseller? Que si són deu o quinze anys... Miri, deu anys o quinze anys..., los camions nostres, no dic los de vostès: vint-i-set anys. Una última perla, senyor conseller, una última perla, que veurà com funcionen les coses, perquè són anècdotes però són importants perquè és la filosofia, lo concepte, lo discerniment –del discerniment, de la

capacitat de discernir, de valorar, sí, sí–: en un Nissan dels Mossos d'Esquadra de Girona en servei en els incendis de referència, concretament al municipi de Pinós, lo dia 22 de juliol, dimecres, en este Nissan dels Mossos d'Esquadra, del qual, lògicament, no vam voler ni prendre la matrícula, nos van ensenyar, nos van dir que l'única cartografia de què disposaven consistia en estos mapes del Solsonès, lo Bages, l'Anoia i la Segarra, estos mapes, esta era la seua cartografia, senyor president, los mapes que regalava *El Periódico de Catalunya*, escala 1:50.000. Això, senyor conseller, no servix ni per a ús domèstic. Clar, després parlem d'un país modern, avançat, europeu..., mapes d'*El Periódico de Catalunya*, que utilitzava un Nissan dels Mossos d'Esquadra de matrícula de Girona. Ja ho veu, senyor conseller, Catalunya endavant. (*Rialles i remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. (*Pausa.*) No hi ha resposta dels consellers. El proper Grup és el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: per intervenir, té la paraula el diputat senyor Rafael Ribó.

(*Pausa. Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci.

(*Persisteix la remor de veus.*)

Per favor, guardin silenci.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, nosaltres també ens afegim, òbviament, com vam fer a la Diputació Permanent, a les mostres de condol i de solidaritat amb tots els afectats, començant pels que varen perdre la vida als incendis que estem discutint.

Aquest matí hem escoltat molt atentament els tres discursos del Govern: un discurs del conseller de Governació, d'una música d'assumir responsabilitats; el discurs del conseller d'Agricultura, d'una música de cofoisme, i l'aclaparador discurs del silenci del Govern i del seu president, el màxim responsable d'aquestes actuacions (*remor de veus*), tan aclaparador com el silenci que avui hi ha en els boscos carbonitzats del Solsonès, de la Segarra i d'aquestes comarques.

El senyor president de la Generalitat té una directa responsabilitat en el que estem discutint. Ho té per ofici democràtic, ho té per actuació i ho té per coordinació. I ho té, també –perdonin l'expressió–, per la llenya que va afegir al foc quan va anar a Solsona en ple incendi i va dir que tot anava bé i que tot estava coordinat. Declaracions que encara van provocar major ràbia i major sensació d'impotència social per part de tots aquells, molt sovint del color polític del mateix president de la Generalitat, que estaven ve-

ient el que estava succeint, i les falles garrafals que s'havien comès. No anava per ells, que no s'enganyin; no era un menyspreu dels seus vots, era la façana que havia d'estar oberta per a tot Catalunya. Tot havia funcionat, tot havia estat coordinat. I nosaltres volem fer un debat de país, i, si de cas, al final del debat de país, podrem extreure conclusions sobre el debat de govern, sobre si aquest país es mereix o no aquest tipus d'actuacions de govern, o si cal entrar en una nova etapa.

Dèiem a la Diputació Permanent que calia fer una bona diagnosi, rigorosa. Que calia fer propostes sòlides i que calia entrar en el capítol de responsabilitats, i així ho farem, i ho faré en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. La diagnosi comença per quelcom que no vol fer el Govern de Catalunya, ni el seu president, ni a les declaracions que he citat, ni a les del dissabte següent també a Solsona; ni quan prenia el pèl a aquells que lluitaven contra l'incendi, negant-se, fins i tot, per raons d'agenda –també en parlarem després– a reunir-se amb aquells que havien estat en primera línia en el combat contra el foc. I és la primera qüestió que hem de tractar amb la diagnosi: és que no es vol reconèixer que tenim un problema, un problema del qual cal parlar-ne, no pas per il·lusionar ningú. No s'enganyin, senyores diputades, senyors diputats, que han vist interrompudes les seves vacances: si som aquí no és per decisió de la majoria parlamentària de Convergència i Unió (*remor de veus*), és perquè hi ha hagut tal pressió social, tal indignació, que allò que havia de ser una feina –perdó per l'expressió– *de aliño* a la Diputació Permanent, no va quedar altre remei que dur-ho a un ple del Parlament de Catalunya.

S'ha cremat un territori concret. I a nosaltres ens ha sorprès molt aquest matí que parlessin com si estiguéssim parlant tècnicament en un debat o en un seminari sobre tècniques de foc, sobre tècniques de prevenció... No entrarem en les xifres. Ja s'ha criticat prou aquest cofoisme del famós 0,41%. Què passaria si es reconeguessin errors? A quins percentatges arribaríem? No, jo vull parlar del que succeeix quan un veu avui Freixinet; quan veu Pinós, allà on s'està construint un museu d'història carlina; quan veu Castelltallat, que és zona del PEIN; quan veu Sant Mateu de Bages, que se li ha cremat l'altra meitat, la primera en el 94; quan veu el Miracle, no s'ha cremat el monestir dels monjos, passin «cuidado», va estar ben protegit, perquè tot el seu entorn està ben cremat; quan veu les obagues més maques de la Catalunya interior cremades, i pensa: «Sembla que el que he vist jo no és el que han vist aquests consellers ni aquest Govern que està parlant». S'ha cremat vida; en quatre dies més vida que el 94 al Berguedà, de major qualitat –perdó per l'expressió–, fins i tot ho vam argumentar tècnicament: d'hàbitat, d'espai natural, d'expectativa de futur del país. S'han cremat comarques interiors que el seu potencial estava en la vida rural o en el tema turístic.

Senyors consellers, aquest no és un debat forestal, és un debat sobre la vida al camp; sobre molts catalans i catalanes que tenen dret a viure al camp, perquè aquest matí semblava que estàvem discutint només sobre les masses forestals i el seu combustible. És un debat ecològic, de medi; de senglars, que com torxes enceses corrien propagant el foc; de conills amb el pèl ben cremat, com han vist molts camperols; de vegetació, com la del *pinus nigra*, aquell de la pinassa, que no tornarà mai més, tornarà el pi blanc, tornarà el roure, però una espècie especialment protegida a la Unió Europea que, a més, és del més alt valor comercial, i que n'hi havia tones i tones, no tornarà, i ho saben perfectament, començant per l'experiència del Berguedà.

I s'ha cremat molta il·lusió, senyor Pomés, vostè no ha entès la crítica de la crema d'il·lusió. Potser l'entendrà amb aquest text que jo li llegiré d'un dels afectats. Quan diu: «És possible que la natura no hagi esgotat encara totes les seves possibilitats de regeneració, pot tornar a regenerar-se, però qui segur que no es recuperarà és el cada dia més cansat col·lectiu de pagesos, resistents, vigilants, que resten encara amatents, pendents de l'emissora, amb les flames encara vives en el seu record.» Això és parlar en concret d'aquest incendi, perquè, si no, semblaria –ho torno a dir– que estiguéssim en un debat, no se sap de quina universitat o de quin seminari, sobre incendis.

Estalvio, perquè no tinc temps, la lectura d'una carta que un alcalde, el de Llobera, va adreçar al senyor Jordi Pujol i Soley, que fa posar els pèls de punta, quan veus el testimoni directe de qui està lluitant. Ja van dir ells, els del Govern: «És la tensió del moment.» La màxima autoritat d'un municipi s'adreça al president, i s'adreça en uns termes que l'únic que provoca és que és el lògic fruit de la tensió.

No tinc temps d'entrar en el 94, perquè el país està perplex. Com tornen a succeir els esdeveniments del 94?, quan hi havia molts més incendis en marxa, a diferència d'aquesta vegada, i quan mitjans absolutament coneguts i de gran publicació han arribat a dir que «obliga a pensar» –ho llegeixo tal com s'ha publicat en castellà– «que las medidas adoptadas entonces eran inadecuadas o insuficientes, que no se han desarrollado debidamente o simplemente que no se han aplicado». I aquí sembla ser que no, que ho han fet tot molt bé. Ja ho va dir el senyor Pujol l'any 94, va dir textualment: «Volen un debat i volen una Comissió perquè l'oposició no ha fet els deures.» No haviem fet els deures? I vostès, els havien fet, senyor Pujol? Els han fet molt bé, no? Per què s'ha cremat tot aquest espai concret i precís de Catalunya?

Aquest matí dos consellers –després parlarem de molts altres consellers i del Govern–, dos consellers ens han volgut –perdó per l'expressió també– vendre la moto de l'excepcionalitat: ens han parlat de prevencions i ens han parlat d'extincions. Des del punt de vista de la prevenció, des del punt de vista

del discurs del senyor Marimon, no ha fallat res. Què caldria? Una revisió d'un programa. Jo m'agafo —i aniré molt ràpid— a la seva pròpia informació, la que ens ha donat aquest matí, que és un engany, senyor Marimon. Com és un engany amagar amb preguntes per escrit, a través de subterfugis absolutament legals, que si és compromès o no és compromès. Com és un engany la constant informació que vostè produeix sobre el que discutim. Miri, senyor Marimon, vostè, quan va fer les declaracions de valoració del territori, les primeres, vinguin o no vinguin del CREA —i és una forma, per part seva, molt insolidària com a governant, d'amagar-se darrere el CREA: vostè és el responsable si les va donar—, vostè se les creia? Algú a Catalunya pot creure que la valoració del que es cremava eren 1.500 milions de pessetes? Algú amb un dit de seny s'ho pot creure, senyor Marimon? (*Remor de veus.*) Vinguin d'on vinguin. Vostè és un governant, eh?, no és un estudiós, o no té un institut d'estadística, vostè és un governant. Políticament, en plena ràbia i en plena protesta pel foc, vostè pot avalar aquelles xifres? No és una operació de propaganda autoritària de buscar l'engany en l'opinió pública?

Vostès van fallar en algunes coses. I començo per fer el mateix recorregut que vostè: perfectes mapes de risc i de prevenció de risc. Quina llàstima!, la circular que vostès produeixen el 17 de juliol del 98 —el 17 de juliol, eh?— diu que només hi ha perill de risc a l'Alt Empordà, a les Garrigues i a la Terra Alta. Circular del Govern de la Generalitat de Catalunya. Ai, carai! Aquí resulta que hi han uns mapes fantàstics que ens vénen a dir: «Ja ho sabien, que hi havia risc en aquelles comarques.» No. Vostès alertaven la seva Administració que *només* a l'Alt Empordà, a les Garrigues i a la Terra Alta, 17 de juliol d'enguany.

Primera qüestió. Molts programes, molts ordinadors, molts avions, però resulta que el risc de què vostès alertaven, si més no, o una de dues, o falla la informació que avui dona el Parlament molts dies després del foc, o el que està fallant, i això és molt més greu, és la informació que donaven la vigília del gran incendi a la seva pròpia Administració.

Mapes. No, senyor Curto, no els d'*El Periódico*. Aquest és el mapa que servidor va recollir en el terreny de l'incendi que es donava a la gent que anava a apagar-lo. Aquest (*l'orador mostra un paper*). Un mapa fet a mà. No ja d'*El Periódico*, que tots podem tenir. I, a part d'aquesta anècdota del mapa fet a mà —del mapa fet a mà—, que si un intenta anar pel terreny amb aquest mapa a mà, es perdrà de ben segur, hi hagi o no hi hagi foc..., a part d'aquest mapa a mà, senyores i senyors diputats, demanin al seu Govern què estan fent amb l'Institut Cartogràfic de Catalunya. Tenim Catalunya cartografiada a 1:5.000? Des de quin any, senyor Marimon? És veritat que l'Institut Cartogràfic està fent mapes a Llatinoamèrica perquè no cobra els deutes de la mateixa Generalitat, i està fent negoci a altres indrets? Contesti'm aquestes preguntes, és a dir, és o no és a Llati-

noamèrica l'Institut Cartogràfic de Catalunya fent mapes? Tenim els 1:5.000? Com és que no..., no ja els 1:50.000, els 1:5.000, que serien els més precisos. Quina part del territori de Catalunya, any 98, està cartografiada a 1:5.000? Entrem-hi a fons.

Bé, després ja tenim un altre conseller que entrarà en el debat, el de Política Territorial, perquè jo li pregunto a vostè, perquè és el que ha respost, sobre el tema dels mapes, però seria esplèndid que entréssim en un debat a fons amb el conseller de Política Territorial.

Podem parlar dels grups d'intervenció immediata. Per què, senyor Marimon, s'han reduït de quatre a dues persones aquests grups? Per què? De quatre... (*Veus de fons.*) Senyor Marimon, és una resposta oficial seva en aquesta cambra, i a més, un fet, no és una resposta, l'hem comprovat. Per què? I després no parlin de manca de mitjans. Saben vostès, al pla comarcal del Solsonès 95-99, quant es preveu per al compliment i execució del programa de la biomassa forestal? Zero. Sap quant es compromet per a gestió i millora forestal? L'any 95, 30 milions; l'any 96, 10. Després, no se sap. És que els podria avorrir amb xifres del mateix Govern de Catalunya que desmenteixen tot el que vostè ha estat explicant-nos aquest matí.

Desenvolupament legislatiu. Quantes urbanitzacions, senyors del Govern, han complert amb les normes, sobre les 1.028 existents, amb la situació que ens descriu la normativa? Tres. De 1.028, tres. El Decret de carreteres, senyor Curto, no és del 98, el van fer el 95, però el van fer tan difícil, sense competències, que l'han hagut de rectificar el 98. Encara més vergonya. I per indicacions de totes les administracions que l'haurien d'aplicar. No tinc temps d'entrar seriosament sobre les línies elèctriques, i també de preguntar-li al senyor Subirà al respecte.

Aquí hi ha alguns consellers que miren a l'aire i xiulen, com si el debat no anés per ells, com el senyor conseller de Medi Ambient. Que ja em diran vostès si és possible debatre sobre la devastació de tal part del territori de Catalunya, de la seva fauna, de la seva vegetació, del seu hàbitat, i el conseller de Medi Ambient no hi és. Això sí, em consta que va sobrevolar la zona afectada amb helicòpter un d'aquells dies. No té res a veure amb Medi Ambient això que estem parlant? Ja sabem que la Direcció General de Medi Natural no està a la seva Conselleria, però encara que sigui per concepció, per visió de futur de país.

Tindríem moltes més coses a preguntar-los sobre aquest dossier que ens ha passat, senyor Marimon. N'hi ha una de molt senzilla: sap vostè quant han baixat les partides de Foc Verd, vehicles i equip, del 95 al 98? Un 85%. Les de lluita contra incendi? Un 60%. La de restauració de zones afectades? Un 75%. La d'estructures de vigilància i la seva millora? Un 100%. I podria continuar. Tots són baixades. Ja li explicaré després per què, també.

No només per una concepció política errònia, sinó perquè, a més, la Generalitat, s'ho creguin o no s'ho creguin, està pràcticament en fallida. I això també és un motiu pel qual cal passar el rasclat sense cap criteri –i ara en paguem les conseqüències, aquí també hi ha les conseqüències d'enorme deute que té la Generalitat de Catalunya–, cal passar el rasclat encara que sigui deixant-nos despullats en polítiques que l'any 94 tots dèiem que eren les més importants per combatre futures situacions com la que ens hem trobat ara.

Podríem entrar en el tema d'extinció, però vull deixar molt clar per part del nostre Grup Parlamentari que, en l'explicació d'aquest matí, hem sentit una música ben diferent, ben diferent de la que ha practicat el conseller d'Agricultura o el silenci aclaparador de la resta del Govern i del seu president. I vull dir, encara que potser a ell no li agrada que ho digui, que el senyor Pomés, fins i tot en aquell incendi, va estar a punt de perdre la seva vida: amb una maniobra en helicòpter va córrer un alt risc per a la seva vida, cosa que és possible en el càrrec que ocupa, però que l'honra, fins i tot, el silenci que ha dut sobre aquesta qüestió.

Senyor Pomés, vostè dona bastant terreny per entrar en debat seriós i parlamentari. Primer per dir-li que als grans focs no hi ha preparació a base de grans mitjans que valgui. Ni tones i tones, ni litres i litres d'aigua, ni més mitjans d'avions. Els grans focs, en terrenys com els nostres, més aviat volen política en sec, a terra i possiblement de nit. Si més no, és un tema que hem de discutir molt seriosament i que espero que durant les resolucions d'aquest debat hi entrem, no pas avui, sinó més endavant, amb serenitat. Però, senyor Pomés, no hi han plans d'actuació per als grans focs a Catalunya. I es va parlar d'aquests plans. On són aquests plans d'actuació comarcal? No n'hi ha ni un. Ja és una dimensió bastant més gran que la municipal, i d'això en parlàvem el 94.

M'agradaria entrar també en detall en el seu propi dossier per fer un debat responsable sobre el que vostès ens diuen, que per això són el Govern; i em temo de menjar-me una bona part, però m'hi entre-tindré. Vostè ha volgut justificar quelcom que per nosaltres és una falla: la retirada. No s'hi val a dir que es retirava perquè tenia por que haguessin d'actuar a altres llocs. Per què no va utilitzar el parc de Girona, senyor conseller? I per què no va incrementar pressupostos en altres partides, si es troba en una situació *de facto* de manca de mitjans? Perquè, senyor conseller, en el seu cas no és tan escandalós com Agricultura amb retallades del 75%, però sí que s'estabilitza, i estabilitzar-se amb inflació és, fins i tot, baixar les partides més directament que van per a aquest tema; i més quan sap vostè, senyor conseller, que per exemple el 4 de juliol a tota una comarca, la Noguera, hi havia un sol agent per combatre el foc –el 4 de juliol és una data important d'aniversari d'incendis–, hi havia un sol agent. Sort que no va

succeir res a la Noguera. Vostè sap que a la Unió Europea hi ha una mitjana d'un bomber per cada 1.700 habitants, a Catalunya n'hi ha un per cada 6.000. Curiosament, quan la dada és bona parlen d'Europa, quan és dolenta, llavors van directament a les qüestions que afecten la resta de l'Estat espanyol.

Senyor conseller, vostè sap que no és exactament així que a Cardona s'actués als quinze minuts. Hi podia haver un avió de reconeixement, però tots els testimonis que hem recollit a Cardona –jo he estat diversos dies a la zona d'incendis, amb foc i sense foc, s'ha mogut molta gent del nostre Grup Parlamentari per aquelles terres–, tota la gent, de tots els colors, ens han dit que es va trigar de l'ordre de tres hores. Vostè sap, senyor Pomés, que en una circular de la seva mateixa Conselleria reclama a tots els mossos estar disponibles el 20 de juliol; no el 17, el 18 o el 19, el 20 de juliol! O sigui la vigília que –després en parlarem– les condicions climatològiques permetessin el control del foc.

Senyor conseller, sap que hi ha hagut manca de coordinació. Si més no, n'hi ha una de molt senzilla, no la de Montserrat - Manresa - Bellaterra. Preguntin vostès sobre les freqüències de diverses emissores i els mitjans tècnics per comunicar-se, totes són diferents, i els bombers els pitjor tractats, amb els materials més obsolets que no poden ni aprofitar quelcom de rebuig del dels Mossos d'Esquadra; de plànols, ja n'hem parlat; amb manca d'operativitat sobre el territori, amb manca de confiança en la gent del territori, amb manca de formació. Senyor Pomés, quants cursos s'han fet de formació de bombers professionals per a grans incendis o per a aquest tipus de sinistres? Quina és la formació que reben els mossos d'esquadra per a aquest tipus d'accions? O els bombers voluntaris? O els agents forestals? S'ha fet unes jornades, que hi van assistir 289 persones –unes jornades de tres dies–, 17 de Lleida, i de les comarques amb màxima massa forestal de Catalunya, unes xifres absolutament ridícules de participació. Quants simulacres i entrenaments s'han fet d'operativitat entre bombers, ADF i persones de comandament al territori implicades, senyor Pomés? Al Solsonès i aquestes comarques, quantes vegades?

Podria entrar a fons en el tema de bombers voluntaris, perquè la resposta no és ràpida com la que vostè ha donat al senyor Curto, si té en compte que una part important d'aquest fons que vostè ha dit, el de les dietes, ja està anant a comprar les mànegues que s'han cremat en aquests incendis; de les renúncies dels mateixos bombers voluntaris –ho repeteixo perquè el senyor Pomés se n'assabenti–, està anant a comprar les mànegues que s'han cremat en aquests incendis; ja les demanaran oficialment, però trigaran dos o tres anys a rebre els cabals per a aquestes mànegues. Això està passant avui a Catalunya, 1998: bombers voluntaris. No és per excepcionalitat que ha succeït això.

Jo he escoltat amb molt de respecte –i continuaré discutint amb molt de respecte– al senyor Pomés. El

senyor Pomés des del primer moment va dir que estava disposat a venir al Parlament a parlar-ne, però al mateix temps va dir que no es pot comparar dilluns i dimarts, per la climatologia, i que, per tant, amb els mateixos mitjans, el dimarts s'atura i el dilluns no es pot aturar. Ha de ser a l'inrevés, senyor Pomés: no és el Govern, és la climatologia.

Un foc té moltes i diverses causes. Hi han estadístiques, que vostès les tenen, que ho descriuen molt bé. N'hi han d'estructurals, les que costa més d'acceptar; i n'hi han de molt immediates. Un foc al seu inici és fàcil d'atacar si hi ha mitjans *in situ*; un foc cremant, amb humitat, amb sequera i amb vent no hi ha qui el pari. Com em deia un bomber a Solsona: «Si no l'aturem a la carretera, l'anirem a recollir a Andorra.»

Jo vaig tenir la dissortada experiència que un dels dies que recorriem la zona apagats els focs, d'haver de participar en l'extinció d'un altre foc a Santa Eulàlia, al municipi de Molsosa. És un cas, no en facin –perdó per la redundància– més cas que aquesta singularitat. En un moment, gran flama; en deu minuts, cent metres de foc; en deu minuts, i avisats per ràdio, les dues cisternes de les ADF ho estaven combatent; als tres quarts de rellotge, un avió de reconeixement; als cinquanta minuts, un cotxe de bombers que, sense plànols, va passar perquè es va equivocar de carretera, i prop de l'hora, l'helicòpter bombarder quan l'incendi estava completament apagat. Un foc se l'ataca a l'inici o aquella progressió que havia fet en deu minuts jo els garanteixo que hauria pujat, per la sequera, per les condicions del terreny, muntanya amunt.

Nosaltres considerem que el primer que cal fer és reconèixer el problema. I el Govern actual de Catalunya continua instal·lat al cofoisme 94, amb l'excepció d'algunes explicacions que ha donat un dels seus consellers, com si s'hagués fet tot bé. S'ha dit que s'ha fet tot bé. S'ha de començar per admetre, reconèixer i definir aquest problema. Caldrà restablir una confiança malmesa; no serà senzill. Caldrà seguir cadascuna de les polítiques com es va fer a cada lloc. I proposarem nosaltres que hi hagi un autèntica comissió d'audiència a tots els afectats, com vàrem fer per primera vegada amb la Llei del català en divuit anys de Parlament –ens hauria de caure la cara de vergonya a tots plegats–, de fer-la ben oberta aquesta vegada perquè dialoguem amb la gent de tota aquella part de Catalunya que ens pot explicar fil per randa –cadascú amb la seva versió, però ja trobarem els punts de síntesi– què ha succeït perquè no torni a succeir. I també per buscar els experts per donar totes les explicacions que calgui.

Caldran compromisos, començant pel compromisos pressupostaris; els esperem el setembre i l'octubre, senyors de la majoria, no en les pors d'ara, quan calgui votar les partides pressupostàries que impliquin determinades línies d'acció, que comencin per la política territorial. I vostès no tenen política territorial o tenen la que em deia un dia un conseller de

Política Territorial, que no és el que seu avui al seu escó: «Sí que en tenim una: la que resulta de tots els efectius i pressions que hi ha sobre el territori que ens toca ordenar.» Sí que és aquesta la seva política territorial, però un bosc, un món rural ja no és un bé d'aquell propietari o de l'altre, no podem anar amb l'esquema decimonònic Administració/propietat. Primer que hi diversos tipus de propietat. A resultes d'aquest incendi, hi hauran explotacions de sis persones vivint de l'explotació i del bosc que rebran com a màxim 2 milions de subvenció, i hi hauran explotacions on viuen zero persones i que rebran 13, 14 i 15 milions de subvenció. Aquesta és la seva concepció anacrònica de continuar dividint el món del bosc/propietaris i el món de l'Administració. És un problema de tot Catalunya com està canviant el món rural, el despoblament, la manca de discontinuïtats, que hi hagi unes activitats de risc. I hauria de ser una problemàtica social, però hauria de ser, en primer lloc, una problemàtica del seu Govern, i no ho és, perquè no enfoquen mai aquests debats ni aquestes accions a partir d'una autèntica política de planificació territorial, territorial en el sentit que abans he llegit de la vida, de la relació entre persones i de la relació amb el medi amb tota, per tant, la seva propietat ecològica. Caldrà, amb urgència, una política de represa, ningú ha de cridar al mal temps, però som al 4 d'agost i hem de parlar encara de moltes millores d'extinció, i hem de parlar de les possibles pluges de la tardor, i de l'erosió que poden provocar aquestes pluges als territoris absolutament calcinats que han quedat després d'aquest incendi.

I voldria esmerçar aquests darrers minuts en el tema responsabilitats. És un tema difícil en aquesta cambra, perquè qui s'atreveix a criticar empastifa. Volem erosionar. Encara aquest matí un portaveu de la majoria diu que hi ha qui aprofitarà per erosionar, aquest debat. Qui és l'últim responsable del que ha succeït quant a l'acció de govern? La resposta és molt senzilla. No s'erigeixi vostè, senyor Pomés, en el màxim responsable. No caiguem en la fàcil temptació d'oferir una responsabilitat que amagui el problema real. Tinc un amic que em deia que és com si entrés un malalt greu al quiròfan i un metge li apliqués totes les tècniques que coneix, fes autèntiques «virgueries», però el malalt es morís. No sortiria del quiròfan dient: «he fet això o el de més enllà, he aplicat aquesta nova tècnica», etcètera. Hauria de reconèixer que el malalt s'ha mort. Però el que el meu amic no se'n recordava és en quines condicions havia arribat el malalt al quiròfan, que no és responsabilitat del metge –no és responsabilitat del metge. Continuo amb el símil: quan hi ha països que lluiten tant contra el tabac és per reduir les accions d'intervenció quirúrgica sobre càncers; aquí no lluitem contra el tabac, contra els incendis, vull dir, i el malalt ens arriba molt malmès al quiròfan, i llavors la sortida fàcil és dir: «és clar, hi ha una responsabilitat última a la Conselleria de Governació», amb el silenci vergonyant de la resta del seu Govern, senyor Pomés.

Un govern que demostra que està mancat d'impuls, que no té criteris per conselleries –que ho està dient l'actiu de cadascuna de les conselleries, ens ho estan dient a l'oposició, que no saben quins són els rumbs marcats–, que hi ha una enorme desorientació –i això que estem analitzant n'és una mostra més, no l'única, però una més, i dissortadament molt tràgica. Un govern que menysprea ens locals –n'hem parlat, d'aquest tema, també–, que fa una propaganda molt ràpida de cossos propis... Hauríem de parlar molt serenament de què passa avui amb els Mossos d'Esquadra: per què hi ha sectors de la població de Catalunya que els critiquen? Farien falta o no altres polítiques i altres mitjans per prestigiar-los de debò com a policia de Catalunya –pregunto–?; o és que vostès no han sentit, més enllà del que és fàcil, la crítica dura sobre determinades actuacions dels Mossos d'Esquadra? Un govern que el seu president diu que tot va bé i que s'estima més que li posin un *cachirulo* a la Casa de Aragón que no reunir-se amb les ADF aquell mateix dia al Solsonès, que ha cultivat una política d'essencialisme que dona lloc a anònims que rebem els de l'oposició, que «per què critiqueu el Govern quan els piròmans espanyolistes cremen el país?» Un govern que ha demostrat manca de mitjans en l'administració dels propis recursos –parlo del deute–, que...

El president

Senyor diputat, ha esgotat el seu temps...

El Sr. Ribó i Massó

Acabo, senyor president.

...que no assumeix de cap manera responsabilitats. Darrer exemple: senyor Marimon, en qualsevol altre país un conseller com vostè ja hauria dimitit *motu proprio*, però vostè no ho farà. Ens ha donat el darrer exemple. Tots recordaran quan en aquesta cambra es va criticar la manipulació partidista d'un càrrec de la Conselleria d'Agricultura: vàrem preguntar, el senyor conseller es va comprometre que seria apartat d'aquell càrrec i vàrem preguntar què havia passat amb aquella persona –responsable de manipulació partidista, compromís d'apartar-lo del seu càrrec–; se l'ha nomenat responsable de mitjans tècnics en matèria editorial i publicacions –firma, Francesc Xavier Marimon. Això és assumir responsabilitats? Et trec d'aquí, però et poso allà.

Senyores i senyors diputats, cal entrar en una nova etapa a Catalunya. Sonarà la música que vulguin, però la nova etapa –els ho garanteixo– ha de ser la de la seriosa acció de govern a partir d'una transparent responsabilitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de consellers, té la paraula el conseller senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Honorable president, senyores i senyors diputats... Senyor Ribó, vostè diu: «No és el que han vist.» Miri, jo no he explicat el que he fet aquests dies, ni crec que sigui oportú explicar-ho, però li puc donar constància i fe que he trepitjat el territori i que he procurat parlar i escoltar força la gent, i sobretot molts dels afectats.

Vostè diu: «Després de la seva intervenció» –diu– «no ha fallat res.» Jo he procurat fer una intervenció en la qual he explicat les mesures que es prenen. No dic si estan bé o malament: senzillament, els he explicat les mesures que es prenen. I quan vostè, per exemple, qüestiona les dades del dia 17, jo li recordo el que els he explicat. Segurament, quan es va enviar la nota el dia 17 el lloc més perillós era aquest; en tot cas, el dia 18, el dia 18, en què es produeix l'incendi... Bé, vostè em fan que no amb el cap. Miri, aquí seria un debat que, a més, un diputat d'un altre grup em diria: «Conseller, estàs utilitzant massa xifres», i és possible. Em remeto a una cosa molt senzilla, a dos aspectes dels que ha dit vostè, a dos aspectes. Primer, aquest: vagi al centre de Torreferrussa, que queda constància absoluta no solament del mapa de risc setmanal, sinó del mapa de risc diari, i de les avaluacions que es fan hora a hora en aquestes 57 estacions. I en tot cas jo ara no li puc discutir el dia 17, perquè, amb tota sinceritat, no he portat la documentació, però en tot cas sí que el que va succeir el dia 18 s'ajusta escrupolosament al que crec que ha de ser una actuació adequada per part del Departament, sense ni cofoisme, ni voler dir que és millor ni pitjor; senzillament vam emprar els mecanismes de què disposàvem, i crec que aquests mecanismes, doncs, ens van fer preveure el risc. Els he donat la documentació a vostès, i l'avís..., vam declarar el pla Alfa, i el risc que venia, i vam donar l'avís oportú.

Quan diu que jo m'he basat en el CREAM... No, no m'he basat en el CREAM: les dades que es van donar van ser dades elaborades pel Departament d'Agricultura. En tot cas –i probablement jo mateix he induït a error, i en aquest cas em plau refer-ho– són dades que el CREAM va publicar a iniciativa absolutament pròpia en un mitjà de gran difusió al cap de dos dies. Explicant la metodologia que havia seguit, absolutament científica. Dient: «Miri, a través de l'inventari forestal de Catalunya, coneixem el nombre de peus, les varietats, les espècies, etcètera.»

De totes maneres, jo vull dir-los una cosa: a mi em sorprèn, em sorprèn una mica, tanta insistència en aquest sentit. Si aquest és el tema més important del debat i volen que reconegui no sé què, els ho reconec. Els ho reconec perquè, miri, hi ha una cosa que és molt clara: el dany de la fusta real és el que van dir els tècnics, és el que amb posterioritat ha refermat el CREAM i em sembla fins i tot que el Centre Tecnològic Forestal del Solsonès està bastant d'acord amb aquesta valoració –i són experts que

estan en el tema—, i que posteriorment el Departament d'Agricultura també va mencionar. Tot i que cal dir una cosa: miri, no costa res, no costa res de dir que una cosa val 11, 18, 27 o 150, res, i fins i tot és relativament fàcil que cridi l'atenció pública. Amb tota sinceritat, dir que el dany que es produirà en els propers anys serà d'11.000 milions de pessetes és aplicant una estricta fórmula matemàtica que ve en llibres forestals, en els quals diu: «En funció de l'espècie, de la velocitat de regeneració, etcètera, etcètera, es produirà això.» Però aquest dany pot ser major o pot ser inferior: dependrà en bona part de l'estat de regeneració que tinguin els boscos els propers anys. Si tenim una tardor humida i una primavera humida, probablement —i això, doncs, es produeix—, probablement aquests danys seran sensiblement menors, perquè hi pot haver una regeneració natural; si no es donen aquestes condicions, aquesta regeneració probablement no es donarà en la mateixa mesura o caldrà reforestar-ho.

Llavors, dir quins són els danys... Miri, els danys són els que va dir la Generalitat de Catalunya, el Departament d'Agricultura, són els que va dir el CREAM, són els que va dir posteriorment, doncs, calculant-ho amb aquesta fórmula, els que ha dit el Consorci..., perdó, el Centre Tecnològic Forestal del Solsonès, i és el que ha dit el Consorci Forestal de Catalunya. Totes tres, totes tres valoracions són ajustades a una realitat; en tot cas, els paràmetres que s'han mesurat són diferents. I no voldria estendre-m'hi, perquè em sembla que ja ho he explicat i és de fàcil comprensió per tothom: una cosa és el dany que s'ha produït —és a dir, per dir-ho d'alguna manera, l'animal que s'ha sacrificat—, i una altra és, doncs, una valoració d'aquests danys posteriors.

Dir-los una cosa: algú va dir que jo havia minimitzat els danys; en absolut, jo vaig donar una... A més, han sortit dades que jo no comprenc, perquè ha sortit sovint que havien mort dos mil animals. Bé, jo vaig donar una relació exacta dels animals que havien mort: escassament arriben a mil. Però, en tot cas, tan greu és que n'hagin mort mil com dos mil. Senzillament, el que voldria explicar-los, ja per darrera vegada —procuraré no tornar-ne a parlar més—, que aquestes dades, doncs, són dades objectives, tècniques, que es van donar en el seu moment, que no contradiuen en absolut les posteriors, i que en tot cas van procurar ser reals.

Un exercici de sinceritat com el que es va realitzar, donant..., de dir «casa Esquius, miri: el tractor, la carreta, el cultivador i quatre vedells», no sé si s'havia fet mai, però en tot cas sí que vam fer aquest esforç de donar als mitjans de comunicació —i està evidentment a la seva disposició— els danys casa per casa i masia per masia, i en tot cas em remeto a aquest fet. Per tant, no hi ha..., no hi ha..., a veure, no hi ha cap engany en aquestes dades.

Vostè abans, quan he contestat al senyor Curto, diu: «Ha fet un engany a l'opinió pública...» No, perquè,

miri, abans que ho hagués dit el senyor Curto, jo els ho havia reconegut a vostès, tant en la primera intervenció com aquesta tarda: si a mi se'm pregunta en un moment determinat quines són les ajudes pendents de pagament en aquell moment, jo evidentment li contesto que són les certificades; si em demana quin és el volum d'ajuts demanats, li contestaré el que se'm demana. No crec amb això fer cap pràctica que enganyi l'opinió. I he de dir que el Partit Popular, a més, és el grup parlamentari que probablement em fa més preguntes i, si ho volen reconèixer, diran que les hi contesto amb absoluta sinceritat i absolutament totes. Vagi en aquest esperit.

Quan parla del grup d'intervenció immediata... Miri, nosaltres, els grups d'intervenció immediata, els hem reestructurat. La gent està sotmesa, doncs, a unes hores —no «sotmesa»: necessita necessàriament unes hores— de descans, i a la vegada tenim uns caps de setmana; per una altra banda, la vigilància amb grups més grans no propicia major efectivitat, no propicia major efectivitat. Perquè el fet... Una cosa és quan fan treballs de caràcter preventiu, en els moments que no hi ha risc, que els grups normalment estan constituïts de quatre a sis persones, i una altra cosa és quan es fa un exercici de vigilància, en què han pres la decisió —o en tot cas l'han pres les persones que tenen la responsabilitat al respecte— que aquests grups d'intervenció fossin de dues persones. I de fet també hi ha hagut una reestructuració en el funcionament, però en tot cas les persones que ho han portat a terme jo crec que ho han fet amb la voluntat i la tendència que fossin més efectius.

Ha parlat de les urbanitzacions. Miri, aquest és un dels problemes, jo crec, més greus que podem tenir a Catalunya enfront del foc. Quan vostè diu: «Aquest matí, vostè ha dit que tot anava bé, no ha reconegut res...», jo em remeto a les paraules, a les paraules que he dit exactament. He dit: «El programa Foc Verd ha donat uns resultats positius, com vostès hauran observat per les xifres que els acabo de donar, que demostren que el sistema té eficàcia, però això no obvia un nombre relativament reduït d'incendis, que afecta una massa forestal i uns béns importants: s'imposa una reflexió i cercar més solucions.» I per això he fet unes propostes i, dintre d'aquestes propostes, en la quarta, menciono regular amb possible caràcter legislatiu les condicions de seguretat exigibles a determinats equipaments.

Miri, el tema de si hem complert amb més rapidesa o menys rapidesa els diferents..., manaments —per dir-ho d'alguna manera— del Parlament, i a la vegada els nostres propis compromisos, no és cert... Abans s'ha citat el Decret del 95, i ha dit: «Després s'ha hagut de modificar.» No és així. El Decret del 95, de prevenció d'incendis, ordena que s'han de fer unes mesures específiques per a carreteres: escolti, és cert que hem tardat, i li ho reconec, però també és cert que al final hem aconseguit fer aquestes mesures amb consens de les administracions o dels responsables de carreteres implicades.

Com és cert que ens ha costat aconseguir un gran consens per a l'aplicació de la Llei d'accés al medi natural. La Llei d'accés al medi natural va ser absolutament votada amb entusiasme per tots els membres de la cambra –em penso que no hi va haver cap vot en contra–, però vostès saben que immediatament després va sortir un rebuig força important d'una gran quantitat de col·lectius. Bé, al llarg del temps hem aconseguit que aquests col·lectius acceptessin el Decret que regula aquesta Llei, i que l'acceptessin de forma unànime. Probablement sí que hi ha hagut un cert retard, però igual que els ho mencionava en altres aspectes, com les mesures de protecció d'espais naturals, jo crec que el més important d'un decret o d'una llei no és solament el consens que pugui tenir en aquesta cambra –que és molt important, que és molt important–, sinó el consens que pugui tenir en el territori. I aquest ha estat l'esforç que hem fet nosaltres. I no és cert que l'haguem aprovat a cremadent del foc; quan es va aprovar no hi havia ni les previsions ni el risc que tenim en aquest moment, i vull recordar que fa uns mesos, d'això.

Però tornant al tema d'urbanitzacions, miri, el Decret de l'any 95 marca d'una manera molt clara les actuacions; amb posterioritat, el Departament d'Agricultura ha elaborat un manual de com s'han de protegir les urbanitzacions. Hi ha un concepte que avui no n'hem parlat ningú, i que crec que cal recuperar, en aquest debat, que és un concepte d'auto-protecció. Jo llegia aquests dies, doncs..., llegeixes moltes coses, i rellegia un antic informe, que vaig fer servir en el debat del 94, per fer unes consideracions, que és d'una persona, que és en Jean-Paul Hétier, que fa unes consideracions respecte al foc, i diu: «Hi ha un consens general arreu d'Europa que el foc és únicament responsabilitat de l'Administració» –i cito les seves paraules, no les dic jo–: «cal que tots ens plantejem que el foc és una mica responsabilitat nostra.» Des d'un punt de vista..., no per treure responsabilitats a ningú, però sí des d'un punt de vista en què cal avançar, en què cal avançar cap a la solució d'aquest nombre relativament reduït d'incendis, però que devasten molt més que un conjunt de petits incendis –i en això sí que li dono la raó–, cal que nosaltres busquem aquestes fórmules.

I, evidentment, el tema d'urbanitzacions, jo entenc, i ho reconec així, que és una assignatura pendent una mica per part de tots, una mica per part de tots. De fet, la responsabilitat sobre les urbanitzacions és de caràcter municipal; probablement vostès em podran argumentar, i amb raó, que determinats municipis, doncs, tenen dificultats per portar a terme aquest compliment. Però jo també els vull recordar una cosa: sí que les persones que viuen en aquestes urbanitzacions tenen elles mateixes una responsabilitat de vetllar pels seus propis béns, i crec que entre tots –i era en aquesta línia que jo cercava un acord i un consens– hem de treballar per aconseguir que això es porti a terme. En aquest moment nosaltres

hem fet un seguiment de totes les urbanitzacions. Jo els vaig explicar en la presentació del programa de prevenció les dades com estaven; home, i se n'ha fet una utilització una mica... A veure, jo vaig dir que hi havia 3 urbanitzacions que ho complien del tot, però, si no ho recordo malament, els vaig dir que n'hi havia 158 que estaven en una avançada fase de compliment i que n'hi havia –ara no ho recordo de memòria– unes quantes més que hi estaven treballant. Això no obvia –això no obvia– que en queden entre set-cents i vuit-cents, algunes amb alt risc i altres amb un risc relativament menor, en què cal actuar. Però, en tot cas, la legislació –per dir-ho d'alguna manera– és vigent i no s'acaba de complir del tot. Evidentment, el Departament d'Agricultura ha fet les corresponents investigacions i les corresponents denúncies. Jo sé bé que és molt difícil arreglar aquest tema de denúncies, sí que ho podem arreglar si veritablement hi ha un consens entre les associacions municipalistes i el mateix Departament i veure de trobar la fórmula de tirar endavant. Escolti, i això ho hem intentat: jo he demanat diferents vegades reunir-me amb els responsables; no ha estat possible per diferents raons. En tot cas, sí que els tècnics hi estan treballant, i aquest crec que és el camí, aquest crec que és el camí bo.

Quant al tema dels pressupostos, no hi entraré en detall, no hi entraré en detall. Jo tinc un full aquí exactament dels pressupostos adjudicats i pagats, però no crec que hagi de cansar-los amb dades. Senyor Ribó, el moment que vulgui, vingui al Departament, poso a la seva disposició el secretari general del Departament perquè comprovi la veracitat de les informacions que donem. Sí, dir-los una cosa: el Departament d'Agricultura, per la seva pròpia forma de funcionament, crea o té uns mecanismes que no queden reflectits en les pressupostos i que aquest matí els he explicat –aquest matí els ho he explicat. Per exemple, aquest any totes les mesures de sensibilització han estat esponsoritzades, totes: els espots de televisió, els espots de la ràdio, etcètera. Aquestes mesures, evidentment, tenien un cert pressupost; aquest pressupost s'ha pogut destinar a unes altres coses. Per una altra banda, una bona part de les actuacions del Departament estan sotmeses a retorns comunitaris, i aquests retorns comunitaris són els que normalment van nodrint les partides que en l'inici són més deficitàries. Però, en tot cas, per no entrar en un ball de xifres, en què vostè dirà «blanc» i jo diré «negre», i no crec que aquest sigui l'esperit més constructiu que puguem aportar a la cambra, jo sí que li poso a la seva disposició els mitjans tècnics en el si del Departament d'Agricultura perquè vostè faci les comprovacions oportunes de les quantitats primerament adjudicades i després pagades en les diferents partides, i li asseguro que serem d'una absoluta i total transparència perquè, primer, crec que és la nostra obligació, i segon, perquè no té objecte, no té objecte que fos d'una altra manera; escolti, i ho faig amb tota sinceritat, no ho faig ni per enredar-lo, ni per defugir responsabilitats.

En tot cas, reitero, contestant la seva intervenció, reitero les últimes paraules d'aquest matí. En definitiva, la voluntat del Departament i del Govern de la Generalitat de Catalunya és cercar el consens i els acords necessaris perquè aquest programa Foc Verd 2 ens permeti avançar en la resolució d'aquests incendis que han afligit moltes famílies de Catalunya i han motivat aquest Ple extraordinari.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. El conseller de Governació, honorable senyor Pomés, té la paraula.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor Ribó, potser no estava prou atent, però m'ha semblat que vostè deia que, el dia 17, el mapa de risc era un mapa que no donava alt risc. Potser ho he entès malament. En qualsevol cas, jo el que sí que li ensenyava, doncs, era la seqüència aquesta, que el dia 17, evidentment, no estem sotmesos a aquesta situació, malgrat que el dia 18 sí, eh? Faig aquesta apreciació d'entrada.

Miri, parlem del primer tema, que a mi em preocupa bastant: mitjans aeris a Cardona. Això és el mapa tret del GPS que porten els helicòpters bombarders de la Generalitat en les seves actuacions en el territori. (*L'orador el mostra.*) Com veu, aquí posa: 13:30, i aquí baix diu: «Les hores estan indicades en UTC»; és a dir, hi ha d'afegir vostè dues hores més. Aquí es demostra que aquest, concretament aquest bombarder, entre les 13:16 i les 13:30, estava a la zona de Cardona. Aquest altre, que es diu en l'argot Hotel 003, estava també, entre les 13:19 i les 13:33, a l'alçada de Cardona. Amb la qual cosa jo, doncs, permeti'm que digui que amb aquesta apreciació que diuen que els mitjans aeris no van arribar fins a les..., no sé a quina hora de la tarda, no puc estar-hi d'acord. El sistema GPS només està instal·lat en els helicòpters bombarders; els hidroavions de l'Estat, els Foca que en diem nosaltres, aquests no porten GPS, i, evidentment, doncs, els contractats de fora, tampoc. Però, en qualsevol cas, jo ho vull deixar molt clar, perquè sí que això seria un tema que, si hagués sigut certa la seva afirmació, jo ho hauria hagut d'incorporar en el meu discurs aquest dematí com un error o una falla.

Segona qüestió: els focs s'apaguen en sec o de nit. Miri, em sembla que ho he explicat aquest matí, que, precisament per aquesta idea, nosaltres la nit del dissabte al diumenge vam concentrar el màxim d'efectius, atès que en aquells moments no hi havia insolació i pujava la humitat, de tot Catalunya a la zona d'Aguilar de Segarra; precisament per fer això que vostè deia, és a dir, per mirar d'atacar el foc a la nit de manera clara i contundent.

Tercera qüestió, diu: «Per què no es va utilitzar el parc de Girona quan es va fer la retirada o reas-

signació d'aquests 17 vehicles?» Jo li he ensenyat aquest matí el mapa, que el té vostè també en l'última plana del dossier, i veurà que una de les zones més importants és precisament la zona del Gironès, i, per tant, al parc de Girona, en el Gironès, ja tenien prou feina en si mateix. En qualsevol cas deixi'm dir-li que els vehicles que es van retirar de la zona de Girona pertanyien a parcs d'estiu, que s'utilitzen precisament per poder garantir una major proximitat i rapidesa en l'atac del foc i que estaven ubicats a les poblacions de Sant Grau, Argimon, Sant Julià, Caldes i Cabanelles. Concretament aquest de Cabanelles va ser el que va intervenir en el foc de la vall de Bianya, Sant Pau de Segúries, on va haver-hi l'accident de l'helicòpter dels bombers.

M'ha ensenyat vostè una resolució de la Direcció General de Seguretat Ciutadana, de 20 de juliol, de Mossos d'Esquadra. És evident, nosaltres, el dispositiu que hi ha de Mossos d'Esquadra permet durant quaranta-vuit hores –quaranta-vuit hores–, permet la suficient flexibilitat per tal que no sigui necessari decretar necessitats de servei. Ara bé, si les previsions són que això es pot allargar, doncs, evidentment el que fem és, llavors, decretar necessitats de servei, i això és el que es va fer el dia 20. Estic convençut que als bombers voluntaris, aquests que ja han posat els diners per recuperar les mànegues, doncs, això se'ls podrà abonar dins del proper trimestre, entre altres coses, perquè en la darrera sessió del Consell de Govern ja es va fer un inventari de totes les coses que havien quedat malmeses per aquests focs i que pujava, doncs, una xifra de 281 milions de pessetes que s'haurà de reposar ràpidament.

Quant a cursos i hores de formació contra incendis forestals impartides per l'Escola de Bombers de Catalunya, el nombre d'hores l'any 95 van ser 11.655. I el 98, que no s'ha acabat, han estat 13.532, de moment; el 96 van ser 15.337. Hi ha hagut cursos de bombers, cursos de responsables i personal d'ADF. Em sembla que vostè n'ha citat un de 297 assistents voluntaris en un cas; n'hi ha hagut un altre d'ADF de 312 assistents –també deixi'm dir-li–; hi ha hagut voluntaris ocasionals, també cursos; hi ha hagut personal de l'Administració local i altres persones.

I, per últim, jo, quan dic que assumeixo, doncs, les responsabilitats, en cap cas estic dient que no tinc el suport del Govern, sinó que penso que, com a responsable que sóc de l'extinció, he d'assumir aquelles responsabilitats que es puguin derivar d'errors de planificació o d'errors d'actuació, però en cap cas això vol dir que em senti sense el suport del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Ribó per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pomés, quants efectius i a quina hora actuen a Cardona? Li ho torno a preguntar i li ho torno a preguntar dels que actuaven. Vostè sap que l'Hotel no actua, sinó que coordina, i a més en una zona com aquella, on hi havia l'abocador de Solsona a la cantonada, i Sant Ponç la posició de l'Hotel pot ser perfectament per a la guaita de tota una zona i no pas per a l'acció immediata d'on estem parlant. L'hi demano en precís sobre Cardona, i a més l'hi demano perquè tothom –poder local, propietaris i observadors– diuen el contrari. I poso els testimonis a la seva disposició i per això demano que seguim fil per randa en aquesta comissió d'estudi no per altre afany que per veure si és cert que no es va actuar amb celeritat, que crec que és una de les lliçons més elementals d'aquest incendi.

En segon lloc, vostè em parla del parc de Girona. Qualsevol expert li dirà que és una desproporció la taca que vostè ens mostra del mapa amb el fet de dir «tot el parc de Girona» –i una cosa que no s'ha debatut en tot el debat i és important tenir en compte és l'anacrònica estructura provincial que estem fent servir per a aquests comandaments–, «tot el parc de Girona» és desproporcionat, en aquells moments tan excepcionals que vostè ha descrit –és vostè qui ho ha descrit–, no fer-ne cap ús. I són dues conclusions que en trec: o no fa ús de tots els mitjans que té vostè o no té prou mitjans, quan ha fet una bona argumentació, parlamentàriament parlant, dialècticament parlant, de per què havia retirat aquells efectius.

Jo li demano, si us plau –i no m'ha contestat–, a les zones de massa forestal de Catalunya com les que estem discutint: quants cursos, quants simulacres, quants entrenaments, clar. I si no m'ho pot respondre avui, no s'amoïni, en parlarem el setembre, i ho seguirem fil per randa. Quants bombers especialitzats en aquest tipus de sinistres –en parlàvem el 94–, quants n'hi ha?

I per últim, senyor Pomés, pel que fa els recursos, jo diria el que hi ha gent del carrer que està dient: «Ah, vas al debat d'incendis... O pot acabar amb una dimissió» –i jo els dic que seria absolutament sorprenent, illusos de creure-s'ho, amb el tarannà que s'ha instal·lat en aquest país– «o pot acabar amb un pressupost extraordinari», que votarem més que ningú, encara que signifiqui un nou endeutament, perquè ara li explicaré coses que passen amb el pressupost del 94.

Senyor Marimon, amb molta transparència i amb molta sinceritat, vostè ha parlat amb molta transparència i amb molta sinceritat, és sincerament cofoi, és molt transparent amb el seu cofoisme. Nosaltres no hem preguntat a cap conseller què va fer aquells dies, ni hem explicat el que hem fet nosaltres. I si jo he explicat una anècdota personal del conseller Pomés és perquè crec que, torno a dir, era una dada humana.

Se n'ha adonat o algun dels seus assessors li ha fet caure que aquest matí en tota la seva intervenció no ha parlat de món rural? De què és conseller vostè, senyor Marimon? De boscos, de massa forestal, o d'Agricultura, Ramaderia i Pesca? És que el fenomen del món rural, que afecta tot el Govern, ja ho dit abans, eh? No, no... Jo sé que hi ha altres punts evitats en aquest tema, començant per una concepció de fons que encapçala el president de la Generalitat. O és que les temàtiques del món rural no han d'estar presents? No ha parlat de pèrdues ramaderes, no ha parlat de represa d'activitats. Li podria fer una llista llarguíssima. Potser l'ha traït el subconscient, en aquesta exposició. I el torna a trair ara. Vostè diu: «En què m'he equivocat? Si cal reconèixer alguna cosa o no sé què, ho reconec.» Això és trampa, qui va a un debat dient: «No, escolta, si cal reconèixer alguna cosa, ja l'acabaré reconeixent.» És vostè qui ha de fer l'anàlisi rigorosa, amb molts més mitjans que l'oposició, que els grups parlamentaris, sobre el que ha succeït. I ens toca a nosaltres, democràticament, fer el debat sobre si tenim la mateixa percepció o no. I ens basem en dades oficials.

El diputat Víctor Gimeno a vostè li ha fet una tirallonga de preguntes sobre el 94, i fa vergonya llegir les respostes. I són les seves respostes, senyor conseller. I jo no tinc temps de llegir-les en aquesta cambra, perquè seria la prova més definitiva que no han complert moltes de les coses que deien que complirien en les seves respostes. I si, a més, estan maquil·lades com les que hem trobat avui, a la millor encara descobrirem molta més tela de la que ens imaginem. Ens basem en aquestes dades. Clar que han de ser transparents; jo les suposo; no cal que m'ho reconegui en aquesta tribuna. No presumeixi d'això. Se suposa que les preguntes que fem diputats i diputades –que triguen tres mesos a contestar-nos-les, eh?, a l'època de la informàtica i l'e-mail–, doncs, que han de ser transparents i verídiques. Miri, allò del risc: el dia 18, segons els seus mapes, no eren comarques de risc les que estem parlant. Per això la seva circular, per això la seva circular. Aleshores, o és que els mecanismes enganyen, si els mecanismes no són tan precisos que enganyen i ho tradueixen en circulars, no llueixin tants mecanismes per detectar tan precisament riscos. Això és el que jo li he vingut a dir abans amb la meua disquisició.

Sobre els grups d'intervenció immediata, ara, vostè sap millor que ningú que es dediquen exclusivament a vigilància, eh? Ni serres, ni neteges, ni res de res, eh? Exclusivament a vigilància. Per tant, els han canviat ja la concepció. I ara ho notem, eh? I ara ho notem. Què passa quan hem canviat la concepció, i per això hem reduït els efectius? Ho han fet vostès, eh? Això també és una dada oficial, que l'acaba de reconèixer. L'acaba de reconèixer en un moment que estem discutint sobre aquests incendis. Jo no vaig a fer més discussió sobre el seu cofoisme a l'entorn de les valoracions. Ja ha rectificat aquí que no era el CREAM, sinó que era una altra institució. Per mi,

senyor conseller, sap què ha declarat vostè el dia 2 d'agost? «Marimon, a més, considera que, tot i els incendis, a Catalunya no hi ha perill de desforestació, sinó tot el contrari. Cada any els boscos guanyen 20.000 hectàrees de terreny de matoll o els conreus que han estat abandonats.» En definitiva, Marimon considera que el pla vigent contra el foc és bo i funciona. 2 d'agost. Si més no, els seus assessors de comunicació són un desastre, eh? Fins i tot per oportunitat. Si això no és cofoisme... Torno a dir: en els moments de major incidència d'aquests esdeveniments. Hi ha qui ha dit des de la majoria que no calia discutir això en els moments de major incidència. No, faltava més. Si no ho féssim ara, ja no ho faríem; ho he dit abans: si ho estem fent ara és per la repercussió que hi ha hagut, social, aquesta vegada, que la gent ha dit «prou», la gent ha dit «prou» d'aquest tipus d'actuacions. I no la d'aquests dies, i no exclusivament les d'extinció, principalment les de prevenció i les de concepció d'un govern.

Senyor Marimon, nosaltres li demanem si es compromet a un pressupost extraordinari real i efectiu. És veritat, senyor Marimon, que alguns dels afectats del 94 ara estan sent perseguits per les institucions financeres, les caixes d'estalvi, per respondre de la part del crèdit que no paga la Generalitat? Jo li faig aquesta pregunta molt precisa. Podria citar-li jo casos de gent que està sent perseguida com aval solidari, no per la seva part, per la part que no paga la Generalitat. Li agrairia que m'ho respongués ben nítidament en aquesta tribuna.

I per últim, vostè em diu que no vol entrar en debats sobre pressupostos. Jo li citaré l'únic, el que l'afecta més. N'hi han citat uns quants que, evidentment, ha dit que no hi entrava a debat, perquè són, vaja, irrefutables la caiguda en picat i les seves retallades. Quant han retallat la Direcció General del Medi Natural en aquests darrers anys? M'ho pot contestar? Retallat, ja no sobre l'autoritzat, parlem de l'executat. I amb quins romanents d'anys anteriors? M'ho pot respondre, senyor conseller? Jo li diré, per anar fent boca, que, per exemple, l'any 96 de l'autoritzat s'havien gastat només el 67% i els quedava un 61% de romanents. Això és una retallada o no? La Direcció General de Medi Natural, eh? I estem parlant d'incendis, i ara no hi és, el senyor conseller de Medi Ambient, però ja sé que potser ell també voldria, com nosaltres, que fos de Medi Ambient.

Senyores i senyors diputats, nosaltres demanem compromisos seriosos que no acabin en les resolucions de demà; informacions precises que no siguin aquestes mitges veritats o aquests enganys, com una bona part del que hem sentit en el primer informe aquest matí, i demanaríem al president de la Generalitat si és capaç, per primera vegada en els seus anys de mandat, de fer una crítica de les seves pròpies declaracions quan va dir que tot va anar bé i que tot estava coordinat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Algun dels consellers vol tornar a intervenir? (Pausa.) No?

Passarem al Grup Parlamentari següent, que és el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per intervenir en nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Josep Lluís Carod i Rovira, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull iniciar la meua intervenció, tal com ja vaig fer a la Diputació Permanent en representació del Grup Parlamentari d'Esquerra, amb unes paraules de condol i de sentiment per les tres persones mortes en el context dels incendis d'aquestes darreres setmanes, dos tripulants d'un helicòpter i un veí del Solsonès. També amb uns mots de solidaritat i de proximitat sinceres amb totes les famílies perjudicades per la tragèdia dels grans incendis a les comarques centrals de Catalunya, i, finalment, expressant el reconeixement públic a la tasca de tot el personal, professional i voluntari, que amb tenacitat i coratge ha combatut el foc amb tots els mitjans al seu abast, sovint posant en perill i tot la seva pròpia vida.

Tots els grups parlamentaris vam coincidir en la necessitat de celebrar aquest Ple, no tan sols per analitzar per què ha passat el que ha passat, i si hauria pogut evitar-se, sinó també per veure com podem impedir que torni a repetir-se en el futur, almenys amb la voracitat amb què ara ho hem conegut. Som aquí, doncs, al bo de l'estiu, de manera excepcional, per debatre públicament l'encert o no de les polítiques dutes a terme pel Govern en matèria de prevenció i d'extinció d'incendis. I el sol fet de reunir-nos ja dóna credibilitat a aquest Parlament, enforteix el perfil propi de la política catalana, que tants cops sembla que no existeixi, ensopida com està en un profund provincianisme, i connecta, finalment, aquesta cambra amb els problemes del dia a dia de la gent que ens ha escollit perquè la representéssim.

Però no ens hem reunit en plenes vacances exclusivament per això, sinó també de manera molt particular per adoptar acords que ajudin a resoldre els gravíssims problemes que l'acció del foc ha creat en tantes famílies catalanes i preparar-los un futur diferent. El Parlament fa la funció que li correspon reunint-se, i aquesta funció només tindrà sentit si demà, al final de tot el debat, allò que aprovem és de veritat útil a la gent perjudicada i amb les nostres decisions fem possible que vagin sortint de la situació dramàtica en què ara es troben. I el Govern adopti, de cara al futur, una política seriosa de prevenció que ara ha brillat per la seva absència. Si no és així, si el debat i les resolucions que s'aprovin pateixen l'arrogància governamental que va acabant autofelicitant-se per la seva actuació en els focs del 94, si s'installa en el cofoisme que hem vist expressat aquests dies

per qualificadíssims representants de la Generalitat, si no sent com els honorables membres del Govern de Catalunya assumeixen les seves responsabilitats, els seus errors, les seves mancances, el debat no haurà servit de gaire. I parlo d'assumir responsabilitats per allò que no ha fet el Govern i hauria hagut de fer, per allò que no ha fet prou bé i també per allò que ha fet malament a criteri dels afectats i de l'opinió pública catalana.

Aquest matí hem sentit, només en part, en boca del responsable de Governació, un reconeixement públic de possibles insuficiències i deficiències, però malgrat el seu paper de parallamps de tot el Govern, aquesta funció política no pot correspondre, en darrera instància, a un conseller, sinó que tan sols pot tenir el president del Govern com a responsable últim i màxim de l'acció de tot el seu Govern. Perquè de l'extinció d'incendis ja hem entès qui se'n feia responsable, però de la prevenció, si mai passés alguna cosa, és que hi ha algú que se'n faci càrrec? Per això vam plantejar, ens vam plantejar en el seu moment, juntament amb el Grup presidit pel senyor Ribó, la conveniència de reunir la Diputació Permanent, perquè creïem i creiem en la simultaneïtat de l'acció de Govern i la tasca legislativa, enfront d'opinions que volien fer incompatible l'extinció de l'incendi amb el legítim debat parlamentari sobre el tema. Com si algú pretengués que els aquí presents, consellers i tot, haguéssim d'agafar personalment la mànega d'aigua als llocs dels fets, on, sovint, certes excursions mediàtiques amb foto inclosa fan més nosa que servei, en comptes d'agafar la paraula en aquest debat, que és el que ens correspon. Nosaltres no som bombers, som polítics, i és el Govern, per tant, qui ha de governar i fer-ho bé i és el Parlament qui ha de debatre l'adequació de l'acció d'aquest a les necessitats reals del país en cada àmbit. I en l'àmbit que lamentablement ara ocupa la nostra atenció hi ha hagut errors claríssims en la lluita contra el foc, dèficits evidents en la dotació del personal i en l'estat del material divers emprat en l'extinció, hi ha hagut, sobretot, un model de país territorialment desequilibrat que és a la base de l'absència d'una política real de prevenció d'incendis per part de la Generalitat.

Analitzem, doncs, aquesta política. Des del 16 de juliol ja hi havia unes previsions meteorològiques que indicaven temperatures molt altes per al cap de setmana següent i un ambient extremadament sec. Malgrat aquestes dades, s'autoritza els bombers a disposar dels dies de festa de compensació per formació durant la setmana del dissabte 18 de juliol fins al divendres 24, excepte el personal –com ha estat dit– adscrit a l'Alt Empordà, Garrigues i Terra Alta, les úniques comarques considerades oficialment com d'alt risc d'incendi. Quan el mal ja és fet, els representants del Govern es permeten comentar que ja se sabia que el cap de setmana podia ser molt problemàtic per les característiques climàtiques en moltes comarques del país. Però no serà fins al dilluns,

dia 20, que les festes autoritzades prèviament fins al 24 seran denegades. Segons les dades del pla Infocat, el nombre d'auxiliars forestals a contractar aquest estiu és d'uns 1.060, quantitat semblant a la d'anys anteriors. Les contractacions d'auxiliars forestals amb destinació als parcs es mantenen, per tant, constants, sense augmentar, i només el 95, després dels grans focs d'un any abans i la indignació general que van provocar, en algunes brigades sí que hi ha un cert increment d'efectius. Però, tot seguit, passat l'impacte relatiu inicial, es produeix un relaxament que fa que no pugui parlar-se d'una ampliació real de dotacions.

El període de campanya forestal se situa entre 15 de juny i el 15 de setembre, que és també el període de contractació habitual dels auxiliars. El 95, però, alguns d'aquests ja van començar a treballar dues setmanes abans, just al contrari del que ha passat enguany amb prop del 45% dels forestals, que han iniciat la seva activitat dins el mes de juliol. En algunes regions, com la de Tarragona, els focs més importants produïts fins ara han tingut lloc, precisament, durant la primera quinzena de juny, sense la presència del reforç notable de personal contra incendis que signifiquen els auxiliars. Durant el procés de mobilitzacions massives protagonitzades per membres del Cos de Bombers, aquests van reivindicar una millora dels mitjans materials, i més concretament, una modernització del parc mòbil. En l'actualitat, la major part dels vehicles forestals –BRP, en l'argot professional– superen els deu anys d'antiguitat i, ben sovint, més de quinze o vint, i tot. Molts d'aquests es troben en un estat deplorable, anant i venint del taller fins al parc. Moltes vegades ja no poden retornar al parc perquè han sofert una avaria durant l'actuació en un sinistre o, simplement, en el mateix trajecte d'anada, just havent sortit al carrer.

Segons els acords de la primavera d'enguany, un programa d'adquisició de vehicles acordat pel Govern, autèntic programa de mínims, preveu una compra anual de cinc BRP durant quatre anys: si tenim en compte que el nombre total de BRP a les brigades voreja els dos-cents, a aquest ritme de compra establert pel nostre Govern haurem d'esperar encara prop de quaranta anys per a la renovació del parc mòbil. Confiam que el nombre d'incendis i la seva magnitud ens permetin de fer-hi front de manera adequada en les properes quatre dècades; altrament, patirem més del que hem patit fins ara.

A les acaballes del segle XX, fóra francament insòlit i lamentable que l'absència d'una acció de govern adequada, moderna, responsable, no deixés cap més sortida que el procediment més clàssic de rogatives, a cops més eficaç que certes previsions de conselleria, esperant que la pluja sigui generosa, la humitat alta, el vent suau, la sequedat imperceptible i, sobretot, que Déu hi faci més que nosaltres.

Malgrat el mandat d'aquesta cambra, adoptat el 94, la millora real de la formació dels bombers ha estat

inexistent. I, de fet, la infraestructura de l'Escola, insuficient i limitada de personal i d'equipaments, no pot donar avui resposta a les necessitats formatives dels professionals. En els últims quatre anys, les úniques activitats de formació obertes a tot el Cos, però amb caràcter d'assistència voluntària, han estat tres jornades, d'una durada d'un dia cadascuna, programades per la tardor passada sobre protecció respiratòria, instal·lacions d'aigua i metodologia de focs d'habitatge. Encara que s'havien cobert totes les places que s'oferien inicialment, les jornades en qüestió no es van arribar a celebrar mai, ja que van coincidir amb les mobilitzacions promogudes pels sindicats corresponents. L'Escola, en conseqüència, només ha atès els 210 nous membres de la promoció sortida de la convocatòria de l'any 95, les 18 places d'interí de l'Ajuntament de Tarragona i les dues convocatòries de cursos d'ascens a caporal i sergent, ara i tant l'única via formativa real de què disposen els bombers. Si el Govern no es decideix a potenciar clarament l'Escola, no podrà donar cobertura a les exigències formatives dels seus professionals i, doncs, no podrà complir el compromís signat amb els sindicats per garantir el mínim de quaranta hores anuals de formació. La situació actual és insostenible. Si pensem que, a més del cursos bàsics, l'Escola hauria de fer els d'ascens, reciclatge, voluntaris, protecció civil, ADF i bombers d'empresa, queda clar que el Govern haurà de fer un pensament, i ràpid, sobre el tema.

De fet, fins al juny d'enguany, en què s'han convocat 140 places de bombers, només hi havia hagut la convocatòria del 95, com a conseqüència del malestar general provinent dels focs d'un any abans. I potser ens haurem de demanar si un país amb les característiques del nostre, tan intensament exposat al risc d'incendi, per la gran massa forestal existent i per les condicions climàtiques, pot permetre's de fer-hi front amb una dotació professional de 1.600 efectius humans en total, una xifra que mai no hi és en la seva totalitat, per motius molt diversos.

Abans, però, de l'actuació d'aquests, dels bombers, un cop l'incendi ja s'ha desfermat, el Departament d'Agricultura disposa d'uns anomenats grups d'intervenció immediata, també coneguts com a Sierra, creats per desplaçar-se de forma immediata en declarar-se un incendi forestal i intervenir-hi començant les tasques de control del foc mentre es mobilitzen els bombers amb material més pesant. Per aconseguir aquesta efectivitat és imprescindible que comptin amb vehicles tot terreny, proveïts amb sistemes de prioritat –llum i sirenes, doncs–, i amb un equip d'aigua suficientment lleuger i alhora amb prou capacitat per fer front al conat d'incendi inicial. Tot plegat, partint del principi que tot incendi en el qual s'actua a temps no creix i no va més enllà de petit incendi. Doncs bé, dels set grups fixos que hi ha, només dos disposen de vehicles autobomba d'aigua en tot Catalunya, situats l'un al Vallès Occidental i un altre a l'Anoia. Els vehicles, amb una antiguitat de prop de set anys, han resultat ser obsolets

i peril·losos, construïts molt passats de pes des del començament. Pel que fa als vehicles de transport de personal i d'utilitatge, quan els ha calgut passar la revisió de la ITV, se'ls ha fet desmuntar llums especials, sirena i bola per al remolc, perquè no hi ha hagut en cap moment voluntat de legalitzar aquest sistema visual i acústic de prioritat. És evident la desvirtuació absoluta de l'essència funcional d'aquests grups. Perquè de què serveix un grup que en tenir coneixement d'un inici d'incendi ha de desplaçar-s'hi sense poder-ho fer amb la rapidesa que la urgència requereix? Hem dit que només hi ha dos vehicles autobomba en tot Catalunya: els grups que no pertanyen a aquesta minoria diguem-ne afortunada han de sortir amb motxilles d'extinció, aparells útils en incendis molt petits, però no pas per a la majoria dels que es produeixen. De què serveixen aleshores uns grups d'intervenció immediata, els primers d'arribar a un incendi, si no disposen dels mitjans adequats per fer-hi front?

Amb relació als vehicles per als contractats durant l'estiu, aquest estiu, anys enrere circulaven amb una motobomba de gasolina, i contravenien així la normativa que impedeix que viatgin junts persones i combustibles al mateix cotxe; enguany, quan s'intentava col·locar un *kit* d'aigua als nous vehicles d'aquesta temporada, es van adonar que no hi cabien: el resultat és que els grups Sierra d'estiu també van sense aigua als incendis. De què serveixen aleshores uns grups de professionals d'apagar foc si van amb vehicles sense aigua, ni llums especials, ni sirenes? Massa tragicòmic, si no fos que ens hi va la seguretat dels nostres boscos.

No parlem, doncs, de cap país del Tercer Món ni de cap nació subdesenvolupada: parlem d'un dels quatre motors d'Europa, de la Catalunya moderna, avançada, europea, porta oberta a la innovació i al cosmopolitisme, on la feina ben feta no té fronteres. Segurament, però, en aquest cas nosaltres les devem tenir totes tancades, les fronteres, perquè, en fi, amb caps clars així, preparant o consentint aquesta política d'actuació immediata en cas d'incendis forestals, més val que no n'hi hagi gaires i, si n'hi ha, sobretot, que ens agafin confessats.

Pel que fa a un altre sector important també en l'extinció, els bombers voluntaris, han fet sentir recentment la seva protesta per les condicions en què han de dur a terme la seva tasca voluntària, que lògicament no pot suplir, sinó que ha de complementar la dels professionals, i que no ha de ser emprada pel Govern per cobrir les mancances en les dotacions personals i materials dels professionals. Una tasca, aquesta dels voluntaris, que en altres països compta amb un reconeixement públic i oficial que fa possible deduccions de caràcter fiscal tant per als interessats com per a les empreses, que els permeten abandonar la seva feina habitual per sortir cuita-corrents a intervenir en un incendi. Però compten també, fora d'aquí, amb la cobertura social adequada, personal suficient i material en bon estat. No és el cas de molts parcs de voluntaris, que es troben en un

estat més que lamentable i amb camions que tenen vint o vint-i-cinc anys, com delaten les seves matrícules, i en d'altres han de compartir la mascareta protectora passant-se-la bruta i suada els uns als altres a l'hora de fer el relleu.

En fi, calen més places de bombers voluntaris, una estructura de comandaments realment existent i eficaç, un equip bàsic presentable per a cada bomber, una renovació del parc i la formació imprescindible per poder fer amb encert la seva missió. Pel bé dels boscos i de les persones que n'hem de fruir, cal, sobretot, que els voluntaris surtin de la precarietat i l'Administració abandoni el tracte inadequat que sovint els ha dispensat.

Així les coses, el 18 de juliol –sempre serà aquesta una data de mal record– va iniciar-se l'incendi a la serra de Castellallat, en aquell moment l'únic de dimensions importants en tot el país que l'endemà va ajuntar-se amb el de Clariana de Cardener. Malgrat que ara tot fa pensar que van ser provocats, com és que els elements que han de preveure una anticipació al desenvolupament del foc no van poder evitar-ne la propagació, la formació d'un gran incendi en cada cas i després la formació d'un incendi encara més desmesurat? I una vegada aconseguides les proporcions de la magnitud que comentem, com és que no es plantegen procediments i sistemes de treball que permetin una eficàcia més gran, tal com preveu l'operatiu d'emergències de l'Infocat, és a dir, «protocolitzar els criteris tàctics validats per les intervencions, l'ús de cartografia informatitzada, el desenvolupament de la tecnologia base remota d'atac per a les zones inaccessibles i la utilització selectiva de retardants químics»? A què va ser deguda la lentitud de resposta el primer dia de l'incendi, quan la intervenció en els primers minuts és fonamental per a l'extinció, i en canvi van arribar a passar prop de tres hores entre l'inici del foc i l'aparició del primer mitjà aeri? I el mateix diumenge, per què es va córrer tant a desactivar el nivell d'alarma i reduir el nombre de mitjans presents sense haver-hi cap altre incendi realment important en evolució? Per quins motius no va plantejar-se una mobilització general de bombers com l'any 94, per reforçar les dotacions de foc, mantenint els «retens» necessaris? Com és que no es va activar un sistema d'alarma especial a les altres brigades?

Queda ben clar que en cas d'incendi, i més encara quan aquest adquireix dimensions com aquestes, hi ha d'haver un comandament únic que tingui el control directe sobre les incidències i les decisions. Però, perquè la seva funció pugui ser més eficaç, és del tot imprescindible un coneixement gairebé apamat del terreny, un coneixement que no sempre s'ha tingut per part de comandaments en el front d'atac al foc, on sovint la desorientació ha estat notable. Un coneixement que sí que tenen, en canvi, la gent de cada poble, que ha viscut sempre al mateix lloc, que hi ha treballat, que hi ha jugat, que hi ha passejat, que hi ha dut el bestiar a pasturar, que potser fins i

tot s'hi ha perdut, però que finalment en recorda i en coneix els camins i les dreceres, els punts d'aigua tradicionals i tots i cadascun dels accidents naturals que poden ser decisius en moments clau. Aquesta gent són les autoritats locals, les ADF, els pagesos de cada contrada, gent que pot fer de guia en cas d'emergència i que no aterren per primer cop en un escenari en flames, perquè aquell és per a ells l'escenari de cada dia de la seva vida. Tot aquest potencial humà de coneixement ha estat poc tingut en compte ara, i no es pot deixar perdre de cara al futur, sinó que cal pensar en sistemes ordenats de cens o inventaris de persones expertes en el terreny que puguin ser utilitzades com a font d'informació.

La tragèdia al Solsonès ha posat de manifest, també, l'existència d'interferències absurdes, recels i descoordinació de les distintes branques de l'Administració. Desconcert en el repartiment de vehicles –per què dotze cotxes al Miracle i cap a Freixinet, per exemple, no hi compareix ningú?–; desorientació de camins i boscos que no havien vist mai abans; sensació de desprotecció, desamparança i oblit per part de molta gent; vies tallades que no tocava i d'altres amb foc obertes al trànsit de persones i vehicles; falles i retards en l'avituallament del personal actuant a primera línia durant hores; Guàrdia Civil entossudada a desallotjar masies sense que sempre fos necessari, i que gràcies a no fer-los cas en alguna ocasió hi ha pagesos que han salvat el nucli de l'exploació; mossos d'esquadra omplint el full de denúncia per emprar contrafocs, enduts per una lògica burocràtica allunyada de les necessitats del moment, o fent simulacres de detenció dels propietaris que no volen deixar la casa... Cossos de seguretat en ocasions més a prop d'obstaculitzar les accions dels pagesos per salvar béns i terres que no pas d'arromangar-se en tasques dures mentre l'entorn continuava cremant, amb una imatge més pròxima, doncs, en alguns moments, a la repressió que a la col·laboració.

He de confessar que com a partit, i com a persona, em sap greu dir-ho precisament jo, però hauran d'estudiar molt bé quina ha estat l'actuació, el posat, l'estil, les maneres, de la Policia de la Generalitat en tot aquest sinistre, perquè em temo que hem fet un pas enrere en la seva acceptació popular i en la seva sintonia espontània amb la gent. Probablement, si telefonen a la Delegació del Govern, els podran posar en contacte amb qui ha preparat la campanya d'imatge d'un altre cos uniformat, amb resultats evidents, i podran extreure'n conclusions positives per quan els Mossos hagin de desplegar-se a les comarques ara cremades. En l'etapa de substitució, ja tindria... pebrots –per dir-ho en termes agrícoles adients al cas– que fossin precisament els mossos els que fessin bo el benemèrit cos de la Guàrdia Civil. Atenció, molta atenció, si us plau, en aquest tema, que no és menor, perquè el país s'hi juga moltes coses més, de cara al futur, que el prestigi o no d'un govern concret.

Semblava que, després dels incendis del 94, el Govern havia après la lliçó elemental de la necessitat d'adoptar estratègies de prevenció, però no ha estat així. Avui no existeix a Catalunya una política governamental de prevenció d'incendis, una política forestal digna d'aquest nom, perquè no pot ser anomenada així una dotació pressupostària misèrrima en lloc del 7.500 milions anuals admesos com a necessaris. Amb una sabata i una espadenya no es pot anar enlloc, i sense una bona política preventiva tampoc. Aquesta deixadesa pressupostària del Govern en matèria de prevenció —números canten, i canten prou com per no poder colgar els boscos cremats amb il·lustracions en color— és la conseqüència d'una deixadesa institucional anterior. Una deixadesa que s'explica perquè els boscos del país no han estat ni són cap prioritat per al Govern de la Generalitat, el qual n'ha establert clarament d'altres. Bona prova n'és el fet que els perjudicats pel desastre de fa quatre anys encara arrossegueu el llast d'ajudes per rebre o de solucions que han arribat tard i malament, mentre ADF encara esperen cobrar ajudes atorgades de manera oficial fa dos anys.

El Govern ha descuidat les obligacions que li corresponen des d'una actitud de deixadesa que al final s'ha convertit en irresponsabilitat, i nosaltres, el Grup d'Esquerra, reprovem per aquest motiu la política del Govern en matèria de prevenció, com a conseqüència de la qual també hi ha la d'extinció d'incendis. No s'ha fet silvicultura preventiva i s'han incomplert resolucions adoptades per aquest Parlament, com ara les relatives a la promoció i incentivació dels plans d'emergència municipals, la revisió de les mesures de seguretat de construccions rurals, mesures preventives d'incendis en urbanitzacions, etcètera. Mentrestant, el Govern manté partida oberta amb zero pessetes la destinada a transferències de capital als ajuntaments per a prevenció i extinció d'incendis: immediatament després dels focs del 94, la partida va ser real, però un cop rentada la cara va tornar-se a la imprevisió i deixadesa de sempre. Una cosa similar va ocórrer amb el Pla únic d'obres i serveis en allò relatiu a la subvencions per paliar els efectes dels incendis, així com les transferències a les administracions locals per a manteniment dels boscos.

Ja sabem que el finançament de la Generalitat és insuficient de totes totes per fer front a les necessitats més bàsiques de la societat, i que la solució no és pas l'endeutament progressiu pel qual ha optat el Govern. La solució, l'única possible, com reclama Esquerra des del 79, no és altra que un conveni fiscal amb l'Estat, en forma de concert econòmic i amb voluntat de cooperació amb les regions espanyoles que ho necessitin. Però és fer foc d'encenalls reclamar el concert l'endemà mateix d'haver signat un altre mal sistema de finançament per a Catalunya com el que ara tenim, i de ser tan poc decisius que es permet amb els seus vots d'anar aprovant any rere any uns pressupostos de l'Estat que continuen marginant aquest país en la seva inversió pública.

D'ara endavant caldrà que l'accés al medi natural sigui fet a consciència pels usuaris regulars i els turistes, i que el conjunt de la societat modifiquem alguns dels nostres hàbits que, des de la inconsciència, poden tenir conseqüències dramàtiques. Però qui primer ha de donar exemple és el Govern, complint allò que li mana el Parlament..., per cert en algun cas amb els vots exclusius de Convergència i Unió. I un govern que no fa cas ni dels seus, ens hem de demanar de qui fa cas, qui representa i quins interessos defensa. És precisament això el que s'han preguntat una vegada i una altra tants votants de Convergència i Unió aquests darrers dies, vist l'abandonament en què els havia deixat el seu Govern, i més encara després de la visita de metge efectuada pel seu president a la zona afectada, negant-se a entrevistar-se amb les ADF del lloc.

Ho han fet malament, honorables membres del Govern, i ara han d'assumir les seves responsabilitats, i en conseqüència canviar de política. I això vol dir molta més fermesa amb les línies elèctriques a l'hora de substituir les línies de baixa no aïllades, de soterrar els trams que passen per zones de més risc i d'adoptar mesures de prevenció en el traçat de noves línies. I vol dir fomentar equipaments de lleure en zones concretes per regular la penetració al bosc. I elaborar plans especials dins el PEIN que tinguin en compte el perill d'incendi. I preparar una normativa per a la inclusió de mesures de foc forestal en els estudis d'impacte ambiental. I augmentar la vigilància a les àrees forestals en col·laboració amb els ajuntaments, així com dels abocadors. I fer que els responsables d'una tala d'arbres no n'abandonin les restes al mig del bosc. I adoptar les mesures legals que calguin per garantir la neteja regular de les vores de les carreteres. I tantes i tantes coses que els deuen sonar a música celestial perquè no les han complert fins ara. La solució contra el foc ha de produir-se precisament abans que aquest no arribi, i per això la Comissió d'aquest Parlament que va analitzar la problemàtica el 95 va concloure que la majoria de mesures a prendre ho eren en el terreny de la prevenció: les mateixes que no han pres o que han pres de forma testimonial.

Ara que el mal ja és fet, no posin, si us plau, als pagesos més entrebancs i maldecaps dels que ja tenen: els pagesos ja estan carregats de crèdits fins al capdamunt i no els servirà de res contreure'n de nous; no els ho facin justificar tot amb factures, perquè hi ha molta gent que es fa ella mateixa les pròpies reparacions; simplifiquin, no compliquin.

Invertir en recerca per millorar la resposta pública en aquest camp és absolutament urgent: investigar mètodes secs, línies de defensa, noves tecnologies, i revisar els procediments emprats fins ara. També n'és que la Generalitat signi un conveni amb l'exèrcit —que per això el paguem— per adaptar als seus helicòpters dipòsits autònoms d'aigua: hi ha empreses catalanes que en fabriquen i no hauria de ser di-

fícil arribar-hi a acords. Ja deu estar bé —com ha dit el conseller Pomés aquest matí— que Catalunya tingui una força aèria d'atac com no havia tingut mai, ni que sigui atacant amb aigua, però no mantinguin falsos purismes a acceptar aquesta funció civil de les forces armades, perquè és de sentit comú i d'una utilitat pública no qüestionable en uns moments on cap enemic exterior no justifica mesures pressupostàries desorbitades en armament sofisticat.

En fi, es tracta simplement que no es recordin de santa Bàrbara només quan trona, que facin política de prevenció tot l'any, perquè puguem estalviar-nos de fer-ne d'extinció —amb cost de persones i béns— uns dies d'estiu. Sobretot es tracta que tinguin i defensin un model de país en funció del qual adoptar estratègies de prevenció i, quan el moment arribi, mesures d'extinció veritablement eficaces. I aquest model de país no pot continuar essent el que hem tingut fins ara: el 80% de la població de Catalunya viu instal·lada a les zones litorals, amb la qual cosa es deixa un rerepaís en un procés de desertització accelerat; aquest desequilibri territorial tan evident, amb una descompensació clara entre unes poques comarques on viu la majoria de gent i una majoria de comarques on n'hi viu molt poca, ha anat concentrant un nombre tan elevat d'habitants a Barcelona i a la seva àrea metropolitana que totes les decisions en tots els àmbits parteixen d'aquesta realitat i hi estan condicionades.

Existeix una concepció barceloninocèntrica del país que acaba essent a la pràctica molt poc nacional: ha arribat potser l'hora de demanar-nos en veu alta quin model de país volem, i si aquest que va configurant-se és en realitat el que ens convé. Perquè el despolament progressiu de la Catalunya interior, aquella Catalunya on no hi ha cobertura per a telèfons mòbils, ni una xarxa viària ben trenada cap a tot arreu i en condicions, ni una escola per als fills al poble de sempre, ha dut com a conseqüència l'abandonament d'unes terres de conreu o de pasturatge que abans trencaven la continuïtat de la massa forestal i que ara, sense cura de ningú, han vist cremada la vegetació descontrolada que se n'ha anat apropiant i que s'ha encès amb els boscos de l'entorn, amb els quals ha acabat formant un autèntic univers forestal inabable. Desapareguda l'activitat econòmica i la vida activa en bona part de la Catalunya rural, la vegetació creix sense control, ningú no se'n fa càrrec i els camins tradicionals queden esborrats.

Per aquest motiu cal afavorir el manteniment i la recuperació de les activitats agrícoles, ramaderes i forestals, que a més de disminuir la combustibilitat del territori faciliten el manteniment dels ecosistemes i en preserven la biodiversitat. A la pràctica, la població del medi rural du a terme una tasca de vigilància sobre el terreny, de prevenció i d'extinció, que hauria de ser tinguda en compte en la fiscalitat i en les subvencions.

L'onada de foc devastador que ha malmès boscos, terres, conreus, masies, coberts, pallers i caps de bestiar s'ha endut també per a moltes persones els paisatges de sempre, que ja mai més no tornaran a veure com ara els recorden. Eren els paisatges amb els quals s'havien anat fent grans, els horitzons més familiars, les rodalies de la infantesa, els topants més immediats, a prop dels quals han quedat calcinats ara tants records i tants projectes, ennegrits pel fum i les cendres. La pèrdua d'aquest paisatge no constitueix, però, només un perjudici per als seus propietaris, per als pagesos o ramaders que en treuen profit amb el seu treball, sinó que és tot el país qui ha de veure i patir aquesta pèrdua com a pròpia. Per tot el que representen: pulmó de regeneració d'aire contaminat, zones d'atractiu turístic, àrees d'esplai natural per a urbanites angoixats i, sobretot, equilibri territorial en un país descompensat cap a les zones litorals.

Acabo. S'equivocaria qui cregués que donar facilitats als pagesos perquè continuïn uns conreus o els ramaders unes pastures a la muntanya mitjana, així com contribuir que els propietaris dels boscos els netegin o en mantinguin útils els camins, beneficia només pagesos i propietaris; en realitat, tots hi sortirem guanyant, amb una bona gestió agrícola, ramadera i forestal, amb un ús intel·ligent i adequat d'uns diners públics que són de tots, si no volem veure'ns condemnats a viure en un país sense paisatges, envoltats d'horitzons erms. Els incendis rurals, doncs, tenen conseqüències directes sobre la Catalunya urbana, i per aquest motiu són imprescindibles estratègies d'anticipació. Malgrat l'acció malaltissa dels piròmans, que quan es desferma la voluntat de la natura, per una conjunció adversa de fenòmens, esdevé inaturable, la millor lluita contra el foc ha de produir-se abans del foc, en estratègies de prevenció. I això significa sobretot pressupostos adequats per a la prevenció, a favor d'un país vertebrat, humanitzat i sostenible.

El president

Senyor diputat, acabi.

El Sr. Carod-Rovira

I aquesta opció per una concepció equilibrada nacional del territori és una opció inequívocament política. Un canvi radical, per tant, en l'orientació oficial duta a terme fins ara, que ha descuidat l'equilibri i la planificació del territori. Prevenir sempre és millor que apagar. I si l'extinció ha de ser una activitat immediata, la prevenció necessita temps: la lluita contra els possibles incendis de l'any vinent comença ja ara mateix, adoptant polítiques de prevenció i dotant-les de pressupostos. Posem-nos-hi. Posin-s'hi, doncs, vostès que governen. I felicitem-nos en tots plegats només si ho aconseguim.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon el torn d'intervenció als honorables consellers, i en primer lloc al conseller d'Agricultura, senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Carod, seguint la seva intervenció respecte als temes de prevenció, vostè ha demanat moltes coses, les quals en bona part m'atreveixo a dir que ja s'estan fent. Quan vostè mencionava el tema de les línies elèctriques, jo no he fet servir aquest dossier al llarg del debat perquè potser no hi havia preguntes tan puntuals, però en tot cas sí que en aquest moment dir-li que hi ha tota una, diguéssim, legislació, a través de decrets que s'han produït des de l'any 94. Primer, el Decret de prevenció d'incendis, global, del 7 de març de l'any 95, i a la vegada un decret específic, de 23 de juliol de l'any 96, que ha propiciat tot un seguit d'actuacions, bàsicament a través d'uns plans triennals que les companyies elèctriques han hagut de presentar i que posteriorment, doncs, aquest Pla està desglossat per comarca, cada any conté el tipus línia cartografiada, les dades de models i totes les dades inherents. Els plans que s'han presentat fins avui signifiquen el 98% del territori, i les inversions previstes que ja s'estan realitzant aquest any –jo no donaré el detall ara a la cambra, però en tot cas sí que poso a la seva disposició la fitxa– significa, fins a l'any 2000 –però ja amb una inversió força important realitzada l'any passat i la inversió realitzada aquest any–, significa 15.770 milions de pessetes, i li asseguro que els consellers competents en aquest cas vetllem perquè això es porti a terme.

Quan vostè mencionava el tema d'impacte ambiental, bé, vostè sap que a través precisament d'aquest Decret qualsevol construcció de noves carreteres o de camins, quan estan en espais protegits, ha de venir el corresponent impacte ambiental respecte a la prevenció de risc de foc.

Quan mencionava la tala d'arbres, està perfectament regulat, eh? No sempre s'han de treure les capçades del bosc; en alguns casos, treure aquestes capçades del bosc faria impossible l'aprofitament forestal, i seria privar el propi terreny d'una matèria orgànica moltes vegades necessària per a la regeneració d'aquest mateix bosc. Però sí que en tot cas està perfectament regulat en quins llocs s'ha de treure, com s'ha de treure, i li asseguro que ho fem complir.

Aquestes són les línies que vostè m'ha mencionat, majoritàriament. També ha fet una referència al món rural –abans també s'hi referia el senyor Ribó, però en tot cas en aquest moment el contesto a vostè. Bé, a les intervencions d'aquest matí jo crec que se n'ha parlat, i se n'ha parlat força, de món rural. Segurament hi ha alguna llacuna en telèfons mòbils, com vostè ha citat, però amb tota certesa n'hi ha molta menys, molta menys, que la que hi havia l'any 94, perquè, com els he explicat aquest matí, amb el su-

port de les diputacions, però amb participació no solament del Departament d'Agricultura, sinó del Departament de Presidència, del Departament de Governació, del de Política Territorial i del d'Indústria, es va fer un pla que ha permès posar catorze mil telèfons. Una gran part d'aquests telèfons han estat posats precisament amb mòbils, tenint en compte una cosa: que les tarifes que paguen els usuaris són tarifes normals, no computen a efectes de rebut de Telefònica, no computen com a trucades, diguéssim, de mòbil, sinó com a trucades convencionals. I és possible que en algun punt de Catalunya, és possible que en alguna vall, doncs, hi pugui haver algun buit, però el cert és que hem fet un pas força, força important.

I el fet d'assumir totes les despeses que significa refer totes aquestes explotacions, escolti, amb tota sinceritat, és parlar de món rural; assumir el cost que ha significat aquest esforç –permeti'm que ho digui– és parlar de món rural. I quan parlem d'altres polítiques, com pot ser temes de recs, etcètera, és parlar de món rural. Jo no n'he parlat avui, de recs, però no tinc cap mena de dubte que aquesta també és una política força important per a la prevenció d'incendis. I quan un –i suposo que vostè també ho fan amb una certa freqüència– vola i ve de Madrid, doncs, si passa per sobre les Garrigues, veuen les basses que s'han ubicat en el territori, o quan passaran per sobre l'Algerri-Balaguer veuran les basses, o quan passen per sobre Benissanet, etcètera. Jo crec que des del Govern de la Generalitat de Catalunya, en el nostre àmbit d'actuació, doncs, treballem a enfortir o mantenir aquest món rural.

Hi ha un concepte, que és tot sovint citat, i que correspon a unes imatges que en el passat eren certes, però que avui no s'ajusten actualment.

Jo abans ho he explicat. El món rural té una certa recuperació; hi ha una recuperació, fins i tot d'habitants, en algunes zones. Fer abans menció –fer abans menció– del tema de la millora de les rendes; però, en tot cas, sí que li haig de reconèixer que aquest és un camp en què hem de treballar-hi, i hem de treballar-hi molt.

He guardat per al final el tema dels grups Sierra. Primer, dir-li que nosaltres hem canviat la filosofia dels grups Sierra; ho he dit abans de la intervenció de vostè. El grups Sierra són uns grups de persones que actuen..., o sigui, a veure, hi ha uns petits grups que es conserven tot l'any –es conserven tot l'any–; aquests grups fan tasques de neteja en determinades zones que considerem d'especial risc, i després aprofitem l'oferta que ens fa l'Inem per, a l'estiu, tenir més grups d'aquests. S'ha vist que la major eficàcia que ens poden donar aquestes persones és, precisament, ajudant en la vigilància del foc. Jo li reconec que els mitjans de què disposen per apagar foc són limitats, però també s'ha de dir que aquest cos és un cos..., jo no recordo ara quantes persones són, no sé si són 120 o 138 o 141, no li ho

sé citar en aquest moment, però que el Departament, i li ho reconec, ha canviat la filosofia d'aquests grups d'intervenció. En el moment que no hi ha risc de foc es dediquen a fer mesures preventives, de treballs, bàsicament, o bé en forests de titularitat pública o en forests de titularitat municipal amb acord previ amb l'ajuntament, però que en el moment que hi ha foc, bàsicament, es dediquen al tema de vigilància de foc i posteriorment en tasques de suport. No estrictament a apagar foc. Desconec el que ha citat vostè de vehicles, però, en tot cas, ho comprovaré i, si és cert, doncs, cal reconèixer que cal posar-hi solució.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. El conseller de Governació ha demanat la paraula i la té.

El conseller de Governació

Senyor president, senyores, senyors diputats, senyor Carod-Rovira, si vol comencem per xifres, perquè al començament de la seva intervenció vostè ha sigut molt, molt estricte, també, i, per tant, jo intentaré seguir el seu ordre, malgrat que em penso que m'he perdut alguna cosa i, en tot cas, a la rèplica, doncs, si m'ho recorda amb molt de gust li contestaré.

Tornem al tema de mitjans, d'efectius. Jo ara li donaré unes xifres, argumentaré això, però jo li diria una mica la mateixa idea que abans deia al senyor Curto. Ens equivoquem si pensem que tenint molts més mitjans es poden evitar situacions com les que estem debatent. Jo penso que això és un tema que l'hem de tenir present. Per la situació que estem debatent d'un incendi de 27.000 hectàrees, a part d'efectius, que els tenim, que potser s'han de complementar en alguna cosa, es necessiten, potser, també, estratègies que, fins ara, no han quedat provades quines són les més idònies. I que, com jo li deia aquest matí, doncs, espero poder estudiar, sobretot, què ha fet el Govern francès.

Campanya 94. Bombers de la campanya d'estiu, auxiliars forestals: 682. Vostè diu: «Després, això ha anat minvant.» Al 96 van ser 990, i al 98 són 1.076. En total, per tant, de 3.923 al 94, passem a 4.777. Això significa, doncs, un increment percentual d'un 21,77%. Places de bombers professionals. Com vostè diu molt bé, després dels acords sindicals signats el mes de maig d'enguany, per a aquest any 98 s'ha fet una convocatòria de 140 places, l'any 99 hi han 120 places més, i l'any 2000, 126 places. Per tant, un total de 386 places.

Nombre total de vehicles. L'any 94 hi havien 722 vehicles, ara n'hi han 770. Parcs de bombers voluntaris. L'any 94 n'hi havien 71, ara n'hi han 80. Parcs d'estiu. Al 94 n'hi havien 15, ara n'hi han 34. Aquest any s'estan construint els parcs de Cardona, que és de professionals; ha sortit ja a concurs el parc de

Rubí - Sant Cugat, i s'ha inaugurat, de voluntaris, el parc de Puigcerdà. Per tant, quant a constitució de parcs, estariem en uns increments del 17,72%.

Bombers voluntaris. Cobertures socials. Els bombers, en cas de mort o d'invalidesa, tenen la mateixa pòlissa que els bombers funcionaris o professionals. La mateixa pòlissa d'indemnització, exactament la mateixa. I això, a més, ve dit a través del Reglament de bombers i una ordre publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat*, que li puc facilitar quan vostè desitgi. Quant a mascaretes i material personal, abans responent a un altre illustre diputat d'aquesta cambra, ja els he dit que això estava en vies de solució, atès que s'havia fet un concurs per això. Dir que en el tema de bombers voluntaris, després de la Llei del 94, de bombers, doncs, s'han fet coses; s'ha fet el Reglament de bombers voluntaris i s'ha fet el Consell de Bombers Voluntaris, que és el si on s'han de debatre totes aquestes problemàtiques i, evidentment, anar una mica amb aquesta línia que deia vostè, suposo que en referència a Alemanya, respecte a qüestions de desgravació d'empreses, etcètera. I per tant, aniríem per aquí.

Deixi'm ara parlar d'un altre tema que és el de l'Escola de Bombers. Miri, a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca del 21 de maig d'enguany, jo vaig fer una intervenció, que després va passar desapercebuda, però que m'agradaria tornar-li a llegir. Sens dubte, i amb això enllaço una mica amb el d'abans, també el que dèiem, el tema de negociacions de bombers, en les negociacions amb bombers hi havia una part, doncs, laboral, salarial, etcètera, però hi ha, sens dubte, una altra part també de concepte. I quan nosaltres diem que els bombers els volem transformar en el braç operatiu de la protecció civil estem dient i ens estem compromentent amb moltes coses. Una de les coses que, sens dubte, haurà de tenir també en els propers anys, no d'una manera immediata, ni el proper mes ni el proper trimestre, però sí en els propers anys, haurà de tenir no sols una remodelació estructural, sinó també sobretot conceptual, que és l'Escola de Bombers de Catalunya.

És a dir, Catalunya, si es munta un dispositiu, si es va cap a un dispositiu, diguem, modern del que és la protecció civil, entesa com protecció global, com pugui passar, doncs, en d'altres països més avançats, com pugui ser Holanda, com pugui ser Suècia, requereix també que hi hagi, doncs, el pilar fonamental. Jo deia aquell dia: «Si en el tema d'un desplegament d'una policia de la Generalitat és fonamental l'Escola de Policia de Catalunya, crec que és fonamental, no l'Escola de Bombers de Catalunya, sinó l'escola de protecció civil, l'escola de seguretat de Catalunya, en què allà intervinguin, especialment, bombers, però també policies, sanitaris, responsables d'ajuntaments, etcètera.» Això és un projecte ambiciós, evidentment, no en un termini immediat, perquè som conscients que s'ha d'anar per aquesta línia. Això pel que fa a l'Escola de Bombers.

I, per últim, una altra cosa que li volia dir respecte al que vostè ha dit de la necessitat o no de contractar un gabinet d'imatge per al tema dels Mossos d'Esquadra. Miri, els Mossos d'Esquadra, durant els dies 19, 20 i 21, van fer les següents actuacions: van fer 20 actuacions de control de petits focs, van fer recolzament en extincions de bombers de 43, van fer intervencions conjuntes amb la Guàrdia Civil, de 10, van fer trasllat a bombers en línia de foc i recolzament, també, en 89 ocasions; col·laboració per retirada de vehicles en carretera, 6; assistència a masies que després no van ser desallotjades, 28; masies desallotjades, 35; cases desallotjades properes a nucli urbà, 9; nucli de cases desallotjades, 3; efectius participants, la suma dels tres dies, 474, amb 245 relleus de suport als bombers, a tots els bombers, voluntaris o professionals, i recollida d'efectius a 43 parcs de bombers. I, si vol, amb molt de gust i per no cansar aquí la cambra, també li puc explicar «anècdotes», entre cometes, però positives, d'actuacions dels bombers en determinades masies de segons quines zones no ja amb risc o perill per a la seva vida, sinó que realment demostren el grau de preparació i d'implicació en el territori.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Pel Grup d'Esquerra Republicana i per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Comencem pels Mossos: que alguna cosa no ha funcionat prou bé en el tema dels Mossos crec que és evident; no prengui les meves paraules com a referència fonamental, prengui-les simplement als seus alcaldes de la comarca del Solsonès, comenti-les amb militants destacats i militants de base de la seva coalició i veuran que alguna cosa no ha acabat de rutllar. Deixem-ho així perquè algú com jo, que en nom del meu Grup durant tants anys he fet interpellacions aquí demanant una concepció diferent de la seguretat pública a Catalunya, justament perquè s'ho creu, prefereix deixar-ho aquí. Em sembla bé aquest concepte global de la seguretat que vostè deia; justament quan es va fer la Llei de policia de la Generalitat el nostre Grup va defensar que havíem d'avançar cap a una llei de la seguretat pública a Catalunya que englobés precisament les distintes branques de la seguretat pública en aquest país.

El tema de la formació és evident que s'ha de plan-tejar de manera diferent. Segons comenten els mateixos bombers, arran de l'última promoció, havien d'anar fent els cursos de setanta-cinc en setanta-cinc i quan acabaven la tongada, doncs, s'esperaven a casa, els telefonaven i aleshores els uns substituïen els altres, amb la qual cosa, allò, una promoció cohesionada a partir d'un seguit de conceptes i consideracions no va ser possible.

En el cas dels bombers professionals, s'ha de millorar, renovar, canviar la seva xarxa de comunicació: tenen avui emissores sense codificació, a les quals no és ni fàcil, ni habitual, però s'hi pot entrar sense pertànyer al Cos de Bombers; tenen pocs equips i, com crec que vostè reconeixia al matí, amb algunes zones clares d'ombra. No entrarem ara en una discussió dels anys o no que porten determinats vehicles del parc mòbil dels bombers, però sí que algun dels bombers ens comentava aquest matí com de vegades anant a apagar focs veuen com els passen per la carretera persones que circulen amb ciclomotors, allò que la cultura popular en diu directament «vespinos»; potser alguna cosa d'hauria de fer en aquest àmbit. Els bombers auxiliars és un personal que té..., els auxiliars forestals –perdó–, que té relació laboral amb la Generalitat i alguns han anat aquest estiu a parcs de voluntaris on aquesta relació laboral no es dona amb la Generalitat, amb la qual cosa d'entrada no es garanteix la presència del personal les vint-i-quatre hores, és a dir, una disponibilitat del cent per cent, ni sempre la formació adequada. En el cas dels voluntaris ha fet una certa pena llegir l'entrevista precisament en un diari del país d'un antic director general d'Extinció d'Incendis de la Generalitat quan es refereix al material que sovint utilitzen aquests bombers voluntaris, que, si em permeten el barbarisme, en alguns casos és tirant a «cutre»; manca en aquest cos de bombers voluntaris una estructura de comandament; només hi ha caporals, com vostè sap.

Pel que fa referència a algunes de les mesures de què parlava abans el conseller d'Agricultura, el cert és que, després de tres anys i mig de sol·licitar-ho, ara s'han produït aprovacions de plans de gestió a propietaris forestals, els quals han rebut la bona nova que se'ls havia aprovat aquest pla de gestió precisament –coincidències de la vida– aquest cap de setmana passat, amb cartes certificades.

Els grups d'intervenció immediata, vostè ja s'ha referit en distintes ocasions que han canviat una mica la seva estructura i funcionament. La veritat, senyor conseller, és que no fan feina d'intervenció immediata perquè no poden, el material que tenen no té res a veure amb les funcions per a les quals van ser creats, però és que tampoc fan feina de prevenció; en alguns casos alguns d'ells s'han dedicat a pintar portes i baranes, a tragar mobles d'algunes dependències o a clavar rètols a terra a moltes desenes de quilòmetres de distància dels llocs on estan destinats. I si vol acabar de tenir un coneixement més precís del que li dic, jo crec que vostès no volen acabar de reconèixer la funció d'aquests grups; en aquesta revista apareixen alguns d'ells vestits amb una indumentària i amb un material que no són d'ells, que són d'ADF, però així sembla que qui sap què. No només això, sinó que amb molt de gust li facilitaré, senyor conseller d'Agricultura, un informe sobre els grups d'intervenció immediata del Departament d'Agricultura elaborat per una part d'aquests membres dels grups d'intervenció immediata.

Vostè s'ha referit al matí en distintes ocasions a un centre tecnològic forestal. Nosaltres voldríem simplement demanar-li quina és l'aportació, quina és la inversió que hi ha fet la Generalitat, a aquest centre tecnològic, i que ens poguéssim comparar aquesta inversió amb la que han fet altres institucions.

Ha dit vostè..., ha fet una referència a un seguit de decrets que havien desenvolupat les resolucions del debat del 94. De vegades no n'hi ha prou, amb els decrets, si no van també acompanyats de dotacions pressupostàries per dur-los a terme, o si l'Administració no vetlla pel seu compliment, els decrets no serveixen per a res.

Vostè ha parlat de línies elèctriques. Doncs, bé, aquest Parlament, el Parlament de Catalunya, va aprovar en el seu moment, a proposta d'Esquerra Republicana, una resolució segons la qual s'acordava que una determinada companyia elèctrica havia de construir unes torres de reforç en unes línies elèctriques a l'Alt Penedès. La resposta, no per part ni del conseller de Governació ni del conseller d'Agricultura, sinó del conseller d'Indústria, ha estat que no cal, que no cal construir les torres de reforç, perquè l'empresa –privada– ja els ha dit que no hi ha cap perill. Sembla absolutament improcedent i impresentable que una administració pública pugui fer més cas dels interessos econòmics d'una determinada empresa privada que no pas dels acords que sobiranament pren de manera democràtica el Parlament de Catalunya. I encara més quan tenim en compte que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha condemnat aquesta companyia en qüestió per un accident exactament en el lloc on es va acordar de construir-hi torres de reforç.

Ens agradaria –i amb això acabo– que d'aquest debat d'avui, i sobretot de les resolucions de demà, es pogués deduir que el Govern de Catalunya ha començat un canvi en profunditat en la seva política; que el Govern de Catalunya no reacciona només en el primer moment i després inicia una dinàmica de deixadesa, sinó que assumeix els problemes de tot Catalunya, de la Catalunya litoral i de Catalunya rural, com a problemes propis. I això es fa, sobretot, en el moment de confeccionar els pressupostos de la Generalitat; si no, tornarem a tenir d'aquí a uns quants mesos una altra tragèdia com la que ara hem viscut, i probablement ens arriscarem en alguns moments a sentir com a melodia de fons aquella frase de La Trinca: «Tot va molt bé, senyora baronessa».

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No hi ha intervenció per part de cap dels dos consellers... Passem a la intervenció del Grup Mixt; el Grup Mixt que ha dividit el seu temps en dues intervencions: la primera serà la del diputat senyor Benet Tugues, per un temps de vint-i-dos minuts, i la segona del diputat

senyor Fidel Lora, per un temps de vuit minuts. Té la paraula el diputat senyor Benet Tugues, vint-i-dos minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pertoca en primer lloc, com han fet la resta de portaveus, expressar el condol als familiars de les víctimes que els incendis han ocasionat aquest estiu; pertoca també manifestar la solidaritat amb totes les persones afectades, i expressar l'agraïment a tothom, sigui professional, sigui voluntari, que ha contribuït a l'extinció del foc.

És la primera vegada que el Ple d'aquest Parlament es reuneix en sessió extraordinària durant el mes d'agost, i ho fa per a debatre les circumstàncies que envoltaren l'incendi que va afectar la Catalunya central els dies 18 a 21 de juliol. I aquesta excepcionalitat està justificada bàsicament per dues circumstàncies. D'una banda, la gravetat dels fets: després del que va afectar les comarques del Bages i el Berguedà l'any 94, aquest incendi és el segon més important del segle. D'altra banda, l'alarma social que aquest incendi ha provocat: pel nombre d'hectàrees cremades; per les cases i les granges afectades; per les imatges de desolació que tots els mitjans de comunicació han duts als ulls dels ciutadans d'aquest país; per la sensació d'impotència que traslladaven aquests mateixos mitjans, no només dels afectats, sinó dels mateixos professionals que lluitaven contra el foc; per la sensació de descoordinació que, un cop apagat el foc, molta gent ha coincidit a destacar negativament, i, en definitiva, per l'allau de crítiques que de tots els sectors, els afectats, bombers, ADF, sindicats pagesos, Consorci Forestal, a banda de partits polítics i fins i tot de professionals relacionats amb el sector forestal, han coincidit a valorar negativament la política de prevenció i extinció d'incendis del Govern de la Generalitat.

Per tant, el ciutadà que ha anat recollint totes aquestes reaccions pot estar preocupat, i preguntar-se si el Govern té controlat el sistema de prevenció i extinció d'incendis o, al contrari, aquest sistema falla a la mínima que puja la temperatura i baixa la humitat. Per tant, la gravetat dels fets i aquesta alarma social justificava sobradament que amb caràcter extraordinari aquest Parlament es reunís per celebrar aquest Ple monogràfic. El Parlament, certament, ha de donar resposta, i resposta ràpida, a les inquietuds socials. De tota manera, deixin-me dir que la resposta implica, ha d'implicar, si no volem fer d'aquest Ple una simple exhibició de parlamentarisme estèril, una concessió a la galeria, la resposta ha de comportar solucions.

Tres objectius, hauria de tenir aquesta convocatòria: en primer lloc, analitzar amb la màxima fredor possible què ha anat malament, què és el que ha fallat perquè es produís un incendi de les magnituds com el que va tenir lloc; en segon lloc, arbitrar les mesu-

res palliatives, els ajuts als perjudicats, de manera que amb la màxima rapidesa puguin refer amb normalitat la seva activitat, i en tercer lloc fixar les bases perquè el que ha passat no torni a passar.

Li vull dir sincerament, encara que no sigui políticament correcte: tinc els meus dubtes que avui es donin les condicions per fer una feina seriosa, rigorosa, per aconseguir aquests objectius. Així, quan tots els esforços de tothom estaven encara en l'extinció de l'incendi, ja hi va haver alguns grups que, de manera precipitada, des del nostre punt de vista, semblaven voler instrumentalitzar la desgràcia per fer-ne notícia partidista. I avui jo crec que s'han confirmat les expectatives, i aquí s'han combinat les desqualificacions globals amb un cert enrocament per part del Govern. La temporada d'incendis encara no s'ha acabat, i tinc la sensació que a la tardor, amb un balanç global que pot ser encara més greu –i esperem que no–, hauríem pogut fer una anàlisi més precisa i encertar més en les respostes de futur. Perquè això és l'important. Per a aquest estiu ja no podrem fer cap política preventiva, ni tampoc podrem variar l'operatiu que està dissenyat des de fa mesos, pel que fa a l'extinció. Per tant, és obvi que cal pensar en el futur i, com sigui que el ple no es fa a la tardor, sinó que es fa ara, intentarem, a partir d'una voluntat constructiva i serena, fer l'anàlisi del que ha passat, de les seves causes, i aportar les propostes que puguin ajudar a superar l'actual situació.

En primer lloc, doncs, hem de saber què ha passat, què ha fallat. Anualment, a finals de la primavera, els consellers d'Agricultura i de Governació compareixen davant del Parlament per informar sobre el disseny de la campanya de prevenció i extinció d'incendis i, a banda de les explicacions pertinents, ens lliuren als diputats de la Comissió un dossier molt complert, amb moltes dades, on s'explica el que s'ha fet preventivament i el que es preveu fer per a l'extinció del focs. La veritat és que el paper ho aguanta tot i, escoltades les explicacions i llegit el dossier, un juraria que no hi ha d'haver incendi que se'n resisteixi, i que estem preparats per superar qualsevol contingència. I tanmateix aquest incendi del Solsonès ens ha triturat les previsions que havíem fet. S'especula que l'incendi va ser motivat per un error tècnic: concretament, el fet d'aixecar el dispositiu de seguretat quan l'incendi semblava controlat, tot i que les condicions meteorològiques anunciades eren molt negatives. I nosaltres desitjaríem que hagués estat un error tècnic: no perquè així ja tindríem algú a qui assenyalar amb el dit, sinó perquè voldria dir que estructuralment estem preparats per a qualsevol contingència, que hi ha hagut un error humà greu, però res més. Tenim la sensació, però, que no es tracta d'un error tècnic, o que no es tracta només d'un error tècnic.

I ara tenim el perill d'entrar en un ball de números per demostrar que la política forestal i la de prevenció i extinció d'incendis funciona o no funciona. És a dir, amb els mateixos números, fer lectures abso-

lutament diferents. Per exemple, la Diputació de Barcelona ha fet un estudi que arriba a la conclusió que la mitjana anual d'hectàrees cremades durant el període 70-79 va ser d'11.153, i que la mitjana anual durant el període 80-98 –que casualment coincideix amb el Govern de Convergència i Unió– va ser de 14.973. I els números són certs, i a partir d'aquesta anàlisi un pot arribar a la conclusió que durant el franquisme s'aturaven millor els focs que no pas amb el Govern de Convergència i Unió, i per ser justos jo crec que s'hauria de distingir el període 80-85, on hi ha cinc anys en els quals es va passar cada any de més de 20.000 hectàrees cremades, i el període 87 al 97, on només el fatídic 94 es va passar de les 10.000 i en molts anys no s'arribava ni a les 5.000. Per tant, es podria dir que, després d'una primera etapa molt negativa, els darrers deu anys s'ha millorat molt l'estadística.

De tota manera, aquesta estadística queda destrossada l'any 94, i enguany estem en una situació similar. Certament, hi ha el condicionant del temps: una meteorologia benigna com la dels dos darrers estius ajuda, i molt, a una bona campanya contraincendis. També és cert que situacions de molta calor, baixa humitat, sequera i vent ajuden a la propagació i dificulten extraordinàriament l'extinció dels incendis. La pregunta és si ens hi hem de resignar, si hem d'acceptar com una fatalitat que davant una climatologia adversa no ens toca altre remei que encaixar estoicament la força del destí –si tinc temps, després faré referència a unes paraules del conseller de Governació que marquen l'esperit del sistema d'extinció. Però jo crec que, situacions imprevisibles a banda, crec que hem d'estar preparats per afrontar situacions climàtiques que són habituals al nostre país. I deixin-me dir que les condicions de calor, humitat, sequera i vent dels dies de l'incendi es poden qualificar d'adverses, però no pas d'excepcionals, i tanmateix l'incendi se'n va escapar i, per tant, hem d'analitzar si les mesures preventives i les d'extinció són les que necessita aquest país.

Anem per les preventives. Són moltes i variades, les que es diuen fer i les que realment es fan –i després ja veurem en quin grau. Podríem parlar –i de fet se n'ha parlat, n'ha parlat al matí el conseller d'Agricultura– de campanyes de sensibilització i educació ambiental i forestal; de les previsions i els plans que han de fer les urbanitzacions i com està el grau de compliment de les prescripcions previstes; de l'estat de les línies elèctriques –causants encara de massa incendis en zones de difícil accés i que, per tant, ens hauríem de plantejar una altra vegada el soterrament d'algunes línies de baixa i mitja tensió–; de l'estat dels abocadors –aspecte en què cal reconèixer que d'uns anys ençà s'ha avançat força–; de l'estat dels marges de les carreteres i dels ferrocarrils, on encara la situació no és la desitjable; de la instal·lació d'àrees recreatives en zones properes al bosc; l'emmagatzematge d'aigua; les cremes controlades; el foment del mosaic agroforestal; els plans tècnics de gestió del bosc; el foment de les ADF..., etcètera. En

tots aquests aspectes s'han fet coses. També és cert que s'han fet de manera insuficient. I aquesta és una crítica que sempre serà possible fer davant del govern que millor gestioni aquesta qüestió: sempre es pot fer més. Però el fet que la crítica sigui fàcil no la desqualifica, perquè fer una mica de tot però res de manera suficient tampoc és governar adequadament.

Perquè, vostè, senyor Marimon, fa una mica de tot, però de manera suficient no. I, si no, repassem, si vol, cadascuna d'aquelles polítiques preventives que jo li deia: quantes hectàrees s'han cremat controladament, per exemple; quin esforç a reconvertir zona forestal en cultiu s'ha fet; què s'ha fet en àrees recreatives; quin seguiment es fa a les empreses elèctriques perquè compleixin allò que està legislat... Perquè el que està clar és que totes aquestes mesures no es fan exclusivament amb voluntat política, amb declaracions de bones intencions o amb disposicions legals: aquestes mesures reclamen esforç pressupostari i, per tant, obligatòriament hem d'anar a parar als pressupostos per veure si allò que vostè diu que es fa porta gaires zeros al darrere. I vostè avui ha defugit el debat pressupostari, i jo crec que no hi ha altre remei que anar al debat pressupostari.

Ja li he dit abans que uns mateixos números es poden presentar de moltes maneres, i jo miraré de no fer trampa. Però, miri, el capítol sisè, d'inversions reals, de la Direcció General de Medi Natural, que és qui té la gestió del patrimoni forestal, analitzant l'evolució dels darrers quatre anys –a partir del 95, any següent al dels grans incendis–, ens trobem que l'any 95 disposa de 1.639 milions; el 96, 803; el 97, 602, i enguany 1.526 milions, però amb una trampa de 1.074 milions, que és aquella finca que es va comprar en compliment d'una sentència judicial, però que naturalment no té res a veure ni amb política forestal ni amb política de prevenció i, per tant, la quantitat real és de 452 milions de pessetes, 150 milions menys que l'any passat, més de 1.100 milions menys que l'any 95. I si es vol fer l'anàlisi partida per partida, s'observa clarament com, en infraestructures de prevenció d'incendis, de 175 milions el 95 s'ha passat a 101 el 98; en tractaments preventius de lluites contra incendis, de 75 a 0; en programes de repoblació forestal, de 200 a 0; en programes de tractament cultural dels boscos, de 200 a 106; en xarxa viària forestal, de 50 milions a 6; en àrees forestals recreatives, de 50 milions a 6, i així podríem continuar partida per partida.

I si analitzem el capítol 7, les transferències de capital de la mateixa Direcció General, és cert que hi ha un petit repunt en el pressupost d'enguany respecte als anys 97 i 96. Concretament, l'any 98 hi ha un total pressupostat de 453 milions, davant dels 415 de l'any 97 o els 411 del 96, però molt lluny –a menys de la meitat– de l'any 95, que tenia 1.065 milions. En aquest apartat, cal destacar que la partida destinada al foment de les ADF ha passat de 188 milions el 95 a 80 el 98, quantitat clarament insuficient si es té en compte que el número d'ADF del conjunt del

país ha augmentat i la utilitat que representen davant dels incendis, amb mitjans adequats, coneixedors com són del territori. Per tant, quan es diu «fem coses» és cert, però també és cert que són –i els números canten– clarament insuficients.

Arribats a aquest punt, també ens podríem fer una pregunta, i és si hem d'ajudar el bosc. Més concretament: hem d'ajudar els propietaris dels boscos, donat que un 80%, aproximadament, de la massa forestal de Catalunya és de titularitat privada? És lícit ajudar els propietaris d'un negoci quan la majoria d'homes i dones de negocis d'aquest país no reben cap mena d'ajut? Doncs jo crec que sí, que és lícit, i, a més a més, és necessari. Ho és per al canvi de funció del bosc, on l'explotació de la fusta i la seva rendibilitat ha deixat de ser la principal raó de ser de la seva existència en benefici d'allò que s'ha denominat les externalitats del bosc: manteniment de l'equilibri ecològic, incidència en l'àmbit atmosfèric en la fixació del CO₂, factor essencial per tal d'impedir l'erosió del sòl, a banda de la seva funció paisatgística, de lleure, etcètera.

Per tant, a poc a poc, el bosc ha passat de ser un negoci, l'explotació de la fusta, a ser una necessitat social, un àmbit d'ús social i, per tant, sent d'ús social, per tant, d'ús de la collectivitat, és lògic que el conjunt de la collectivitat l'ajudi. Això ho té, en principi, assumit el Govern. De fet, el Pla general de política forestal és ben clar al respecte. Diu en un dels seus paràgrafs: «La Llei forestal de Catalunya pretén fixar els criteris adequats per a una millor ordenació dels terrenys forestals, atenent la seva problemàtica actual, no solament en els aspectes econòmics i productius, sinó també en els conservadors i socials. La Llei forestal de Catalunya proporciona les eines normatives bàsiques que permetran consolidar la població rural, evitar el despoblament i contribuir al reequilibri del nostre país.» El propòsit és encomiable, però els mitjans no donen resposta a aquest desitjos i el debat de fons, el gran debat sobre el reequilibri territorial, que és la millor política de prevenció, l'haurem de deixar per a un altre moment.

Per tant, podríem concloure que en política de prevenció s'ha abaixat clarament la guàrdia respecte a anys anteriors. I aquí em permetrà, senyor conseller, que li digui que no valen algunes excuses que avui no ha expressat però sí que ha expressat aquests dies en determinats mitjans de comunicació. En certa manera, ha vingut a dir: «jo gestiono el pressupost que m'assigna el Parlament i el gestiono bé». Per tant, qui és el responsable de tot plegat? El conseller d'Agricultura és coresponsable del pressupost que prepara i presenta el Govern? O és un funcionari que ha arribat a ser conseller via oposicions? La responsabilitat política de la prevenció és seva o no és seva? Té prou mitjans, senyor Marimon, per fer aquesta política? Quan vostè defensa el pressupost cal entendre que sí i, per tant, jo crec que ara no val excusar-se en el Parlament dient que és el Parlament

el que fa la dotació del pressupost, quan aquest pressupost és el que ha defensat la seva Conselleria.

I també vull dir una altra cosa, els diners que té la Generalitat són els que són i, evidentment, no donen per fer més coses de tot: més escoles, més hospitals, més infraestructures, millor atenció social, millor política de prevenció d'incendis i, a més a més, reduir el dèficit i el deute públic. Aquí hi ha un problema crònic que és el del finançament general, i per tant no es poden posar traves a la reclamació d'un sistema més just i no es pot qualificar de mercadeig la reclamació de més diners per a Catalunya quan es va a negociar a Madrid, i, ahora, demanar més de tot i també més prevenció d'incendis. I, per tant, nosaltres reclamariem a tothom que fossin conseqüents.

I anem, en el temps que em queda, a parlar de si ha funcionat l'operatiu d'extinció d'incendis. Per començar cal dir que enguany l'ambient no ha estat el més propici. Durant molts mesos hem vist els bombers professionals manifestant-se i reclamant millores, més mitjans humans i materials per fer la seva feina. Finalment es va signar l'acord i vam felicitar sincerament el senyor conseller quan va fer la compareixença aquest mes de maig. Aquest acord no s'ha pogut estendre al voluntaris que reclamen coses prou acceptables com ara la cobertura mèdica integral, l'equipament adequat per al personal, vehicles operatius, instal·lacions adequades... Reclamen, per tant, millora del servei. I em permetrà que li digui, senyor conseller, que les negociacions no es resolen a cop d'expedient, enrarint més el clima i tensionant l'ambient. I en aquest sentit l'expulsió del cap de bombers voluntaris de Torà, notificada –ja sé que casualment, però– justament després de lluitar contra el foc que motiva la reunió d'aquesta cambra, creiem que és inoportuna. És cert que en declaracions a alguns mitjans el mateix sancionat ha admès que hi podia haver una culpa en la seva actitud, ell mateix ho ha admès, i segurament deu ser cert, però si comencem a repassar i repartir culpes i a assenyalar amb el dit segurament trobarem alts responsables que tenen més responsabilitat en el descontrol dels incendis que el cap de bombers de Torà. I nosaltres, que *a priori* no tenim intenció d'assenyalar ningú amb el dit, demanem un gest de bona voluntat i que revoqui aquella sanció que, d'altra banda, jo crec que serviria per encarar positivament una solució al conflicte amb els bombers voluntaris, els quals jo crec que van adoptar una posició, una actitud responsable i positiva amb el manifest acordat el dia 26 de juliol a Montserrat.

Pel que fa a les crítiques que s'han fet des de diversos sectors de l'activitat desplegada per extingir l'incendi que ens ocupa, cal dir que aquestes han estat moltes, variades i greus. Una de les més repetides –i no hi insistiré– és la desactivació, el diumenge, del pla d'emergència, considerant que l'incendi estava controlat. Hi ha hagut també excessiva descoordinació. És evident que els grans incendis que

mouen molta gent provoquen un cert caos, però és justament en els grans incendis on s'ha de demostrar, perquè és més necessària que mai, la capacitat d'organització i optimització de tots els recursos humans i materials.

I això entenem que no s'ha fet prou bé, i, per tant, cal corregir-ho. La coordinació entre el CÍCOC de Bellaterra, el comandament avançat i cadascun dels vehicles ha de ser immillorable, i no es poden permetre els problemes de desfasament temporal que van existir en l'incendi del Solsonès. Fóra també molt important que en el comandament avançat hi hagués gent amb coneixements de la zona, i establir criteris d'estudi de la geografia de l'entorn per part de la gent que ha de prendre part en la presa de decisions. Molts responsables d'ADF, molts alcaldes, coneixedors del terreny com ningú, s'han queixat del seu paper secundari i s'han sentit molt poc aprofitats. Això, de fet, és un sentiment tan general que la mateixa Diputació de Lleida va aprovar una resolució en aquest sentit ara fa uns dies.

D'altra banda, organitzacions dels mateixos bombers han reconegut la seva insuficient formació, falta de cursets, a l'hora d'apagar incendis forestals. Potser perquè hi ha el convenciment que en aquesta mena d'incendis els mitjans aeris són la base de lluita essencial. De fet, en la compareixença d'enguany al Parlament per explicar els plans de prevenció i extinció, quan jo mateix li manifestava al conseller Marimon la preocupació per l'estat dels boscos i dels seus camins em deia: «evidentment, la lluita que es fa en aquest moment, a través dels mitjans aeris, jo crec que ens pot permetre preservar determinats espais d'excessiva freqüentació i, a la vegada, doncs, que es pugui lluitar amb eficàcia contra el foc a través no dels mitjans convencionals terrestres, sinó dels mitjans aeris». Doncs, vist el resultat, cal lluitar contra el foc, a més a més dels mitjans aeris, amb els mitjans terrestres: amb motoserres, amb maquinària que desbrossi el bosc i amb aquelles tècniques tradicionals, com el tallafoc i el contrafoc, que poden ser més o tan efectives, si més no, en ocasions, que els mateixos mitjans aeris.

Tot plegat ha provocat que molts ciutadans, habitants dels pobles o masies afectats se sentissin desprotegits, desassistits, deixats a la seva sort. Alguns van encarar-se sols contra el foc i van salvar la casa, altres no van rebre l'auxili dels bombers però van rebre –com ja s'ha dit– la visita de la Guàrdia Civil o dels Mossos d'Esquadra, que els van obligar a desallotjar les cases, segurament amb bon criteri, pel perill que hi havia, però provocant –i això també és comprensible– la ràbia i la impotència dels qui, amb tot el dret del món, esperaven un camió de bombers en lloc de les forces de seguretat.

I, finalment, la manca de mitjans. Jo ja reconec que aquest és un debat complicat. Aquest és un país on fa un temps variable, on no hi ha dos estius iguals. Venim de dos estius, d'altra banda, perfectes des

dels interessos dels nostres boscos, però els estius calorosos, secs i amb dies de baixa humitat no són tampoc excepcionals. I, per tant, creiem que cal preveure les circumstàncies que no són excepcionals, i les d'aquest estiu no ho han estat. No podem lluitar contra els fenòmens climàtics, tampoc podem lluitar contra els fenòmens meteorològics, però sí que podem, a partir dels mapes de risc i els coneixements de l'evolució meteorològica, preveure les situacions en les quals la propagació dels incendis pot ser més virulenta. I cal estar preparats per a això. Una de les característiques que defineix un incendi entre gran i petit és el temps de reacció dels cossos d'extinció, i sense uns mitjans adequats i ràpids és quasi impossible aturar un foc en condicions extremes i que no esdevingui aleshores un gran incendi.

Finalment, perquè se m'acaba el temps, haurem de dir que cal, amb la màxima rapidesa, amb la màxima diligència, amb la màxima agilitat, compensar de les seves pèrdues els afectats.

I una última petició que hauria de fer no al senyor Marimon, sinó al conjunt del Govern: que aquests diners extraordinaris que ara surten de vés a saber on per cobrir aquestes despeses, per cobrir aquests danys, no es carreguin només en el pressupost d'Agricultura, que ja està prou amagrit, i, per tant, que sigui el Govern el que assumeixi en la seva globalitat aquesta despesa extraordinària.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per completar la intervenció del Grup Mixt, té ara la paraula, per un temps màxim de vuit minuts, el diputat senyor Fidel Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. M'agradaria assenyalar quatre idees bàsiques, quatre idees bàsiques que són fruit de la reflexió del Partit dels Comunistes, però també la reflexió, ja, de la nostra mediació política, la reflexió d'Esquerra Unida i Alternativa.

Quatre reflexions, quatre idees. La primera: hem viscut el juliol, durant els incendis a les comarques centrals de Catalunya, un desastre que té magnituds econòmiques, socials i ambientals. Amb claredat afirmem que hi ha responsabilitats polítiques, que hi ha responsabilitats polítiques que és necessari que el Govern les assumeixi. I és necessari perquè, d'aquesta manera, assumint errors i deficiències podem crear un major ambient per resoldre els problemes.

És evident, també –segona idea–, que hi ha un rerefons en el debat que ens ocupa avui: es tracta de quin model territorial i quin model de país per a Catalunya; de com s'articulen mesures per frenar les

condicions que ajuden causes objectives per a la proliferació de catàstrofes d'aquesta magnitud: frenar el despoblament, frenar l'abandonament de la gestió de la massa forestal, articular una política de reequilibri territorial. Parlem de la necessitat de polítiques de reactivació, de reequilibri, de desenvolupament sostenible. Parlem de medi ambient, no tan sols de rendibilitat econòmica. I des del nostre punt de vista serà necessari un estudi de l'impacte ambiental d'aquest desastre ocorregut el mes de juliol.

Una altra idea. Els recursos, les prioritats pressupostàries marquen el caràcter polític d'un govern. Denunciem que no hi ha hagut les inversions suficients per cobrir les necessitats de prevenció i extinció d'incendis. I felicitem des d'aquí les mobilitzacions dels bombers d'aquest anys, que ja ens anunciaven que aquest Govern tenia deficiències en les polítiques d'extinció i de prevenció.

Una altra idea. Aquest debat no es pot tancar en aquest Parlament. Estem convençuts que cal obrir un gran debat nacional sobre la prevenció i extinció, un debat sobre la política forestal, un debat que no pot quedar limitat a aquest Parlament.

Dèiem: el Govern ha d'assumir responsabilitats. Per nosaltres el problema no és si el conseller, tal dia o tal hora, va retirar efectius. Aquest és un problema conjuntural, operatiu, i no es pot convertir en el nucli del problema. L'autèntic problema i les responsabilitats van més enllà. La centralitat està situada en el model territorial, en la política agrícola i forestal, i s'expressa en la prevenció i extinció d'incendis. És aquí on són les responsabilitats polítiques.

Senyors del Govern, el mes de maig, en la compareixença dels consellers a la Comissió d'Agricultura, l'ambient que hi havia en aquesta Comissió era de satisfacció; de satisfacció en funció de la valoració de les campanyes d'estiu del 95, del 96 i del 97. I ara s'ha encès la llumeta vermella –ara–; però en aquell moment tothom parlava de satisfacció sobre les condicions de la política de prevenció. Tothom. Ara s'ha encès la llumeta.

Tot això, l'ambient que es produïa en aquesta compareixença, es podria resumir amb la frase «que la sort climatològica ens acompanyi també aquest estiu». Però no, això, des del nostre punt de vista, no és una qüestió de sort: ara, amb els focs, de nou hem vist les deficiències. Per què no s'han complert els acords de la Resolució del Parlament de 23 de setembre del 94? Per què l'execució del Decret de 7 de març del 95 és insuficient? Com és possible que no s'asseguri la formació específica per a extincions d'incendis forestals a professionals i voluntaris? Com és possible que l'Escola de Bombers no estigui en unes condicions òptimes per a la seva funció?

Durant l'extinció, és cert, el conseller reconeixia que hi podien haver elements d'aquestes característiques. Hi havia una certa..., hi havia descoordinació

dels efectius; hi havia un desconeixement del paper que cadascun dels col·lectius que intervenien havien de desenvolupar, degut a la manca de protocols d'actuació que concretin de manera precisa l'execució del pla Infocat. Des del nostre punt de vista, cal definir de forma precisa el pla Infocat en formació i el protocol d'actuació conjunta dels diferents col·lectius que intervenen en l'extinció. Hem escoltat aquest matí i aquesta tarda el debat; ha sortit ja la reflexió sobre la falta de rigorositat per part de la Conselleria d'Agricultura, per part del conseller d'Agricultura, de fer una primera valoració de pèrdues deu vegades inferior, i qualificades de poc valor econòmic. 27.000 hectàrees de medi natural sempre és una enorme pèrdua, sigui quin sigui el seu valor econòmic. I no es poden fer, no hi ha valoracions tècniques o/i polítiques. El conseller d'Agricultura fa valoracions polítiques perquè té una responsabilitat política, no poden ser valoracions de caràcter tècnic. La pregunta és: hi ha responsabilitats polítiques? Nosaltres creiem que sí, que s'han situat elements que ho demostren. I no tan sols en el procés d'extinció, sinó també en la política de prevenció, política que és interdepartamental i, per tant, la responsabilitat és del conjunt del Govern de la Generalitat.

La segona idea: model territorial. Cada cop més, als propietaris forestals els costa més treure rendibilitat dels seus boscos; hi ha més pressió urbana sobre aquestes zones, augmenta el valor ambiental i social del bosc. I en aquest context hi ha d'haver una adequació al nou rol del bosc. Des del nostre punt de vista, cal formular un encaix de la propietat privada dels boscos amb una major gestió pública. El bosc té un valor social i ecològic, és d'interès col·lectiu, cal buscar fórmules per reduir biomassa forestal amb la recuperació de zones per al conreu, que trenquin la continuïtat de la massa forestal, i és necessari reorientar inversions. No es pot reproduir un model territorial centre/perifèria.

La tercera idea que volíem situar és que els pressupostos de la Generalitat expressen les insuficiències també de la política de prevenció i extinció d'incendis. Algunes dades concretes: a la campanya d'estiu hi ha una despesa de 2.000 milions, 1.000 milions en efectius aeris, i, al mateix temps, segons dades de la Conselleria d'Agricultura, en política forestal des del 94 hi ha una despesa de 4.300 milions, que significa prop de 1.000 milions de pessetes anuals. El Govern de la Generalitat gasta el mateix en operatius de força, en operatius aeris que en política forestal cada any, això és un desequilibri. Cal invertir en prevenció per a reduir després, estalviar...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Lora i Lillo

Perdó, senyor president, m'agradaria que, si vostè em permet, poder continuar un minut...

El president

Mig minut.

El Sr. Lora i Lillo

Mig minut; gràcies, senyor president.

La quarta idea: el debat no es pot tancar en aquest Parlament. El debat és important i complex, es connecten diferents interessos. Per nosaltres és un debat central, és un debat caracteritzador i una política que defineix el projecte nacional. Parlar de «nació» no és parlar, únicament, de política lingüística i de la llengua, que tanta polèmica superficial genera, amb objectius electoralistes a banda i banda; parlar de «nació» és parlar dels nostres boscos, de la nostra vegetació, dels treballadors del camp, del model territorial i de resoldre els problemes dels ciutadans de Catalunya. Això és parlar de «nació» per nosaltres.

Creiem que seria oportú, que seria un exercici de caràcter democràtic engegar un procés de debat per arribar a un acord nacional, a cinquanta anys vista, que estigués per damunt de conjuntures, un acord per a la defensa de la política forestal del sector agrari i de l'equilibri territorial. Segurament, així, amb la participació de tothom, podríem trobar les solucions a la política de prevenció i extinció d'incendis.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per contestar, té la paraula el conseller senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president. Contestant una darrera cosa al senyor Lora: en la presentació del programa el que fèiem era una presentació formal dels resultats dels anys anteriors, i sí que, probablement, planava una certa satisfacció per aquests bons resultats, però no entenc que anés més enllà de la constatació del que havia succeït, perquè tant jo mateix, però d'una manera molt més explícita el conseller Pomés, que va mencionar que si les condicions esdevenien crítiques podríem retornar –i em sembla que a la transcripció del *Diari de Sessions* ho trobaran– a un altre dia fatídic com va ser el 4 de juliol del 94. Jo voldria que aquest concepte quedés una mica en la ment de tothom. De fet, jo abans mencionava diferents informes europeus. Si els vas rellegint, veus que s'ha obtingut un alt grau d'eficàcia, que és el que crec que s'ha arribat a aconseguir aquí, en la majoria d'incendis, i, com deia al final de la meua valoració d'aquest matí, n'hi ha uns quants que s'escapen, i són aquests contra els que hem de lluitar.

Jo crec que des del Govern hem plantejat unes opcions de treball en aquest sentit, en el meu cas, a través d'un programa Foc Verd 2, i en el cas del conseller Pomés, amb un programa de lluita contra aquests grans incendis. Però no m'hi estendré més.

Sí, contestant al senyor Benet Tugues, ha manifestat la seva preocupació, potser més important, en el tema dels ajuts. Jo els ho he mencionat aquest matí: només el dimarts, quan el foc encara pràcticament era viu, el Govern va aprovar el decret d'ajuts, amb posterioritat va ser publicat amb molta «premura», amb molta «premura», i al passat Govern es va, doncs, designar la dotació pressupostària adequada, que, en aquest cas, prové dels fons de l'Institut Català de Crèdit Agrari. Dir-li que des del primer moment nosaltres vam destinar un conjunt de persones a les dues demarcacions perquè visitessin els afectats, que es van valorar els danys i que, en aquest moment, algun dels expedients ja està en marxa.

Hi ha una altra cosa que vam fer i que no s'ha citat, i que a l'altre debat potser va sortir, al debat dissortat de l'any 94, dic «dissortat» pels efectes que va tenir, va ser més important l'ajut en aquest sentit, que va ser subministrar alfals, aigua i palla a totes les explotacions ramaderes. Dir-li que en aquest aspecte que no ha sortit s'evidencia, probablement, que es va fer, doncs, amb la «premura» necessària perquè ningú tingués problemes al respecte.

Els ajuts s'han articulat d'una forma similar a la de l'any 94, modificant una mica les condicions, donat que els interessos bancaris, en aquest moment, són més baixos, i consisteixen en un préstec al cent per cent del valor de reposició, i voldria que els quedés clar als senyors diputats, no del valor de l'afectació, sinó del valor de reposició, que serà sensiblement superior al valor de l'afectació. El que sí que es tindrà en compte a l'hora de fixar les subvencions a fons perdut, que, com vostès saben, va d'un 30 a un 75%, en funció de l'afectació soferta, el tant per cent perdut, aquest sí que es donarà en funció del valor real de l'afectació.

Jo crec que aquestes mesures, que són molt similars a les de l'any 94, ens podran permetre el mateix, i és que tots els afectats, doncs, puguin continuar amb les seves explotacions, amb viabilitat.

També, he dit una lleugera millora de l'interès de l'any 94 del 2%, i en aquest cas, és l'1%. Però sí garantir, davant de tots vostès, doncs, que aquesta línia d'ajuts està funcionant, que jo crec que, fins i tot, abans que finalitzi el mes d'agost podem tenir resolts la majoria d'expedients, i que el fet que s'hagin vehiculat a través de l'Institut Català de Crèdit Agrari facilita una major agilitat. També dir que en la passada Taula de Concertació hi van haver unes propostes presentades per diferents membres, que ens van semblar raonables i que hi seran incorporades, però que no modifiquen, doncs, aquestes condicions.

Quan vostè, per finalitzar la meua intervenció, parlava dels pressupostos, a mi..., és clar, quan et fan una entrevista, tu respons a una determinada pregunta i, normalment, la respons amb molta extensió. Jo he de reconèixer, probablement, que aquest és un defecte que m'afecta especialment. Quan em pre-

gunten una cosa dono moltes explicacions, no em limito a un text en concret, i amb posterioritat, doncs, es recull el que es recull. A mi em preguntaven si creia que havia efectuat correctament la meua tasca i jo vaig dir: «miri, el que vaig presentar en la Comissió de política agrària de prevenció, doncs, ho hem complert i l'execució dels pressupostos, al meu entendre, és correcta». I, mirin, jo he executat els pressupostos que en el seu moment, doncs, el Parlament va proposar, el Govern va proposar, i el Parlament va aprovar, i me'n faig tan responsable com qualsevol altre membre del Govern, en el que em pertocava, però no hi vegin cap mena d'excusa de fugir d'estudi. Senzillament, era una resposta concreta a la pregunta que en aquell moment em feia el periodista. (*Remor de veus.*)

Finalment, jo abans d'acabar la intervenció i, probablement, serà l'última, quan vam preparar aquest debat, conjuntament amb el conseller Pomés, òbviament, vam decidir una mica el que dèiem a tothom. Jo he mencionat paraules de suport i de condol aquest matí a les famílies afligides per aquest foc, però no he mencionat un agraïment explícit a tota la gent que hi va participar. No per defecte ni voluntat de la persona que els parla, sinó perquè entenia que les paraules del conseller de Governació obeïen a la voluntat explícita de tot el Govern de manifestar-les, però, en tot cas, no voldria deixar passar aquesta oportunitat per agrair a tothom, a tothom, des del primer a l'últim, sense necessitat de mencionar ni, doncs, els uns ni els altres, a tothom que ha posat un esforç molt gran a aconseguir que aquests focs, doncs, a pesar dels estralls que ens han causat, fossin els mínims possibles; moltes gràcies a aquestes persones, i manifestar la voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya de restablir, amb la major eficàcia i promptitud, els béns que permetin mantenir aquestes explotacions en perfecta viabilitat en el futur.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies...

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. El conseller senyor Pomés té la paraula.

El conseller de Governació

Sí, gràcies, senyor president. Molt breument, perquè algunes de les coses ja els ho he dit en anteriors intervencions, però crec que és de cortesia parlamentària, entre altres coses, adreçar-me també als dos il·lustres diputats que han pres la paraula.

En primer lloc, al senyor Benet Tugues. Es feia una pregunta, que em sembla que aquest dematí jo també l'he contestat, en la mateixa línia que deia ell. Diu: «ens hi hem de resignar, quan passen aquests grans desastres?» Jo apuntava que, malgrat que era un percentatge petit, no ens hi havíem de resignar, i per tant, s'havia d'anar avançant en quin era l'estudi i quines eren les qüestions que havíem de posar sobre la taula per mirar de garantir al màxim aquesta situació.

Pel que fa al tema de bombers voluntaris, li reconec que no tinc cap, en absolut, cap ànim específic en contra d'ells, ni molt menys. És a dir, el que sí és cert, ho deia abans, també, en el cos de bombers voluntaris s'ha creat un reglament, s'ha creat un consell de bombers voluntaris..., jo crec que hi han un seguit de temes que s'han posat sobre la taula i en alguns s'ha avançat bastant, i per tant, les meves esperances és que això es pugui, doncs, arreglar. Vull deixar molt clar que durant aquests dies ni els bombers voluntaris, ni, evidentment, els bombers professionals, res a veure la seva actitud amb les possibles reivindicacions que hi poguessin haver abans, sinó que la seva actitud professional en ambdós casos ha sigut absolutament exquisida, i, per tant, malgrat que hi haguessin pogut haver ambients, mesos endarrerir, de certes friccions, aquests ambients no han existit en absolut durant els focs.

En el tema de la capacitat d'organització als centres de comandament avançat, jo crec que nosaltres hem fet una reflexió aquí. Jo aquest dematí he admès, i també ho dic ara per les paraules del senyor Fidel Lora, he admès que algunes coses no havien funcionat prou bé, però creguin-me que si hi hagués hagut, potser, la descoordinació que vostè deia en les seves paraules, això, no hauria sigut possible que llavors haguéssim aturat el foc sobre les nou del vespre del dia 20. És a dir, si hi hagués hagut una descoordinació tan grossa com la que vostè posava sobre la taula, això no hauria sigut possible.

Per tant, jo, reafirmar-me una mica en el que dèiem aquest dematí. Anem a un pla per veure que aquestes situacions greus i molt limitades no ens afectin d'aquesta manera, puguem posar-hi límits, mirem quins mitjans i quines tècniques s'hi han de posar. En el tema de formació, vull insistir novament que s'han fet cursos de formació contra incendis forestals i que el nombre d'hores impartides per l'Escola de Bombers ha sigut de 15.000 el 96, i aquest any 98 és de 13.500, la qual cosa no em causa una gran satisfacció, però sí que crec que estem en la línia del que deia abans, d'anar a buscar també una escola de protecció civil i, per tant, espero, espero i desitjo, doncs, que això també sigui un tema que el puguem anar resolent. Crec que, en principi, no m'han plantejat vostès cap altra qüestió que hagi de contestar jo en aquests moments.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica i per un temps màxim de set minuts, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo resumiria l'actuació del Govern en el debat d'avui dient que el senyor Pomés, al matí, ha fet un discurs molt intel·ligent i, a la tarda, el senyor Marimon ha fet un debat molt hàbil (*veus de fons*),

perquè el que ha fet el senyor Marimon és agafar alguna frase amb la qual ell se sentia fort i segur, i a partir d'allí –de cadascun dels grups intervinents– l'ha anat desenvolupant i ha cobert el seu temps de rèpliques, però jo crec que no hem entrat al fons del problema.

Miri, ara li faré una trampa, senyor Marimon: jo tinc un fill petit que es passa el dia menjant, i ara vostè arribarà a la conclusió que el meu fill menja molt i no és veritat, el meu fill menja molt poc, però li costa...!, i, per tant, es passa molta estona menjant, i vostè una mica ens ha fet la mateixa trampa, perquè anava –ho repeteixo– agafant coses d'uns, dels altres i deia: «hem fet això, hem fet allò, hem fet això, hem fet allò...», i és veritat, és veritat, tot això ho han fet, però ho fan tan a poc a poc que poden dir que fan moltes coses però no és veritat, perquè aquí el debat de fons és el debat dels números. Vostè m'ha dit: «li contesto al senyor Tugues» –parlant dels ajuts– «perquè ha insistit molt en els ajuts». He parlat dels ajuts, però he insistit en el tema pressupostari, i he parlat de com han baixat les xifres pel que fa a la política forestal des del 95 cap aquí. I aquest és el debat, aquest és el gran debat que no hem fet avui en aquest Parlament, perquè totes les mesures que puguem aprovar demà, totes les propostes de resolució que puguem aprovar demà, totes les modificacions legals que puguem fer, si no van acompanyades d'un suport econòmic, pressupostari suficient, serviran de ben poca cosa, i a hores d'ara el Departament d'Agricultura, en general, però, d'una manera particular, la Direcció General del Medi Natural, que és la que gestiona aquestes qüestions, estan infradotats, i, per tant, és un debat que se'ns ha escapat. Jo no crec que haguem aprofitat suficientment aquest Ple extraordinari d'avui per passar de puntetes sobre els números, i esperaria que, si més no en el debat que continuarà demà, amb les propostes de resolució hi puguem incidir una mica més.

I al senyor Pomés –abans no he tingut temps de comentar-li–: jo, repassant papers, he vist la compareixença que el senyor Marimon va fer per presentar les propostes de prevenció i d'extinció, no d'enguany, sinó de l'any passat, i jo li demanava: «Escolti, senyor Pomés, si vostè tingués carta blanca, eh?, si no estigués subjecte, limitat per les condicions pressupostàries, si tingués tots els diners del món, de tot això que ens ha explicat, què hi posaria de més?» I vostè ens deia: «Aquest és un tema que jo m'he fet moltes vegades aquesta pregunta, i jo li diria que en aquests moments estem arribant a aquests límits racionals; és a dir, tota organització ha de tenir uns dispositius de funcionament per al que podríem considerar les franges acceptables o normals d'actuació. És evident que, si això surt per la part de dalt, pot haver-hi una situació llavors de tensió, però jo diria que estem arribant a aquesta situació de racionalitat.» És clar, aquesta situació de racionalitat suposo que estava prevista per a situacions, diguem-ne, climatològiques no greus, la franja del mig, d'acord, la franja del mig, però el que és evident és que pe-

riòdicament ens trobem amb franges o amb situacions climatològiques que no estan en la franja del mig, que se'n van a la franja de dalt, i jo crec, continuo pensant que les condicions d'aquest estiu no eren excepcionals. Em sembla que era el dilluns al migdia, que va sortir l'home del temps, justament en el lloc dels focs, i ens va mostrar un aparell on marcava la temperatura, 34 graus, i on marcava el grau d'humitat, 40: no són circumstàncies excepcionals, no ho són. I, per tant, com que aquestes circumstàncies es donen molts anys, bastants dies cada any, cada estiu, jo crec que hem d'estar preparats. I, d'aquest debat, jo crec que en traiem una bona notícia, si més no una bona notícia, que espero que es pugui concretar de manera efectiva demà a l'hora d'aprovar les resolucions, que és l'anunci que vostè ha fet d'aquest Pla per a combatre els grans focs. Si la franja del mig la tenim més o menys solucionada, que jo crec que sí..., jo crec que l'anàlisi de la situació, de l'evolució dels incendis durant aquests anys, de l'any 1970, em sembla que era, fins al..., sí, comparativament amb el que feia la Diputació, jo crec que és cert que en els últims deu anys, excepte el 94 i excepte el que resultarà enguany, doncs es veu clarament que el nombre d'hectàrees cremades s'ha reduït considerablement, i, per tant, jo crec que la franja del mig la tenim resolta. Però és que quan això se'ns desborda, la gràfica es dispara d'una manera espectacular, i, per tant, s'ha de resoldre; hem d'evitar que aquestes gràfiques es disparin de manera tan espectacular, i, per tant, aquest Pla és absolutament necessari. Jo espero que aquest Pla pugui ser redactat amb el consens, no només de les forces polítiques del Parlament, sinó de tots els sectors de la societat implicats; que es compti amb els tècnics, que es compti amb els bombers, que es compti amb les ADF, que es compti amb tothom perquè pugui ser un pla acceptat, i sobretot –i li dic el mateix que li deia al senyor Marimon– que darrere els grans textos, que darrere els grans principis, que darrere els plans –el paper ho aguanta tot, eh?–, darrere aquests plans, hi hagi les dotacions pressupostàries suficients per durlos a la pràctica, perquè, si no, ens trobarem d'aquí a uns anys en un debat com el present, en el qual, doncs, haurem de tornar a parlar d'infradotacions, de problemes i de grans incendis, cosa que esperem no haver de fer, i menys el mes d'agost.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la part final de la seva intervenció, del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Fidel Lora, per un temps màxim de tres minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Tal com deia el senyor Benet Tugues, estem també nosaltres convençuts que cal aprofundir més en el debat, que cal aprofun-

dir més en el debat entre tots els sectors, a tota la societat, amb els professionals, amb els propietaris forestals, amb els sindicats, des de les formacions polítiques..., creiem que entre tots hem de fer un debat de caràcter nacional, perquè el debat que estem tenint avui és un debat central en la política nacional, i que aquest debat no es pot quedar tancat al Parlament, i, per altra part, tampoc pot acabar aquest debat tal com va acabar el debat del 94, amb el primer punt de la Resolució: «El Parlament de Catalunya acorda valorar positivament la labor realitzada, un cop analitzada a fons la tasca portada a terme pel Govern en la campanya de prevenció i extinció d'incendis d'aquest estiu.» Així va acabar el debat del 94. No ha sigut positiu, el Govern ha d'assumir responsabilitats.

Per altra part, no és que ho diguem nosaltres, comentaris de l'Agrupació de Bombers de Comissions Obreres i d'Agents Forestals de Comissions Obreres: «Els bombers no han rebut cap tipus de formació específica sobre incendis forestals, a excepció dels instructors del programa Life. Dels gairebé vuit mil socis o col·laboradors de les agrupacions de defensa forestal de Tarragona, Lleida i Girona, només seixanta-vuit han rebut cursos de formació aquest any, és a dir, menys d'un 1%. (*Remor de veus.*) Els parcs de bombers no coneixen de forma oficial ni els agents rurals, ni les agrupacions de defensa forestal, ni els grups d'intervenció immediata. Des de l'aprovació del Pla Infocat, any 94, només s'han homologat cent vint-i-cinc plans d'autoprotecció municipal: urbanitzacions, etcètera.» Són valoracions del sindicat, són valoracions de la societat civil: cal aprofundir en el debat. Però aprofundir en el debat no és negar..., no és contradictori amb fer polítiques concretes, i en parlarem en els pressupostos: cal ampliar les partides pressupostàries, cal invertir en les necessitats socials, i això, encara que nosaltres no compartim els objectius macroeconòmics, no ha de ser contradictori amb aquests objectius, encara que nosaltres no compartim els objectius macroeconòmics; però és una qüestió fins i tot de gestionar amb altres prioritats; nosaltres preferim una inversió...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps...

El Sr. Lora i Lillo

Perdó, senyor president. Nosaltres preferim invertir en política forestal, en política d'agricultura, que no invertir al quart cinturó o a l'ampliació de l'A-16. (*Remor de veus.*) És una qüestió de prioritat política, és una qüestió de necessitats socials, és una qüestió d'un debat de política nacional. Per tant, és necessari ampliar aquest debat, que tota la societat civil hi participi, perquè aquesta serà, és una opció de caràcter democràtic. (*Veus de fons.*)

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. No intervenen cap dels dos consellers. Correspon fer l'última intervenció del llarg debat del dia d'avui al Grup de Convergència i Unió: per intervenir, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp. (*Remor de veus.*) Ja sap el temps que té per a la intervenció.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom dels seixanta grups (*rialles i remor de veus*)..., seixanta diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, fer aquesta intervenció, que espero que sigui la que clogui el debat d'aquesta tarda, d'aquesta jornada llarga, espero que clogui, que no origini cap rèplica per part del Govern. (*Remor de veus.*)

Dir, d'entrada, que el nostre Grup Parlamentari vol reconèixer l'esforç fet per tota la gent que ha intervingut en aquest incendi, tant els professionals com els voluntaris, i sobretot fer arribar el condol a les famílies de les víctimes que es produïren aquells dies, i aquest matí ho deia el conseller de Governació, però en nom del Grup també volia fer constar expressament el nostre homenatge al senyor Josep Duocastella, president de l'ADF Amics del Bosc, al qual desitgem una recuperació plena, i volem també fer extensiu aquest homenatge a totes les agrupacions de defensa forestal i a tot el personal voluntari municipal que va intervenir en aquests incendis. (*Remor de veus.*)

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió vol reconèixer, per tant, la situació greu a què aquests incendis van sotmetre els homes i dones de comarques molt estimades, i vagi, per tant, per endavant la nostra solidaritat amb ells, que sàpiguen tots ells que hem patit amb ells i que tinguin la seguretat que lluitarem colze a colze amb ells perquè es puguin refer d'aquest ensurt. S'ha dit avui i ho refermem, encara que sigui a darrera hora d'aquesta tarda, d'aquesta jornada, que un bosc cremat és angoixa, és tristesia, és desolació; difícilment trobarem imatges més colpidores que aquestes. I això al Solsonès, al Berguedà, a la Segarra, a l'Anoia, a qualsevol punt de Catalunya que, per desgràcia, ha tingut incendis, o de l'Estat o de la conca mediterrània, o passi on passi del planeta. I per a desgràcia de tots, i principalment en èpoques estiuenques, s'originen diàriament desenes i a voltes centenars de focs, molts provocats voluntàriament o involuntàriament per l'home, i pocs a causa de la mateixa natura.

Tot indica que el foc que va cremar a les comarques de la Catalunya central els dies 18 i 22 de juliol va ser un acte criminal, un acte amb presumptes culpables, que han reconegut la seva autoria. El 18 de ju-

liol es produïren cent setanta-cinc focs; el 19, cent seixanta-nou focs; el dia 20, cent cinquanta-un focs i el dia 21, seixanta-dos focs; tots varen ser controlats de forma ràpida i un es va descontrolar. És que aquest foc que es va descontrolar era diferent dels altres? Avui sabem que sí, que era diferent dels altres, que hi va haver un acte criminal continuat, que no es va aturar fins aconseguir encendre un front de vint-i-cinc quilòmetres de foc. I aquest és un fet que no es pot ignorar. Que consti, ni el conseller de Governació, ni el conseller d'Agricultura n'han fet esment amb el to amb què ho estic fent jo en aquests moments, i crec que això els honora. Algú hauria pogut dir que amb això volien excusar possibles responsabilitats, i, per tant, el debat s'ha fet tenint en compte aquest factor, però jo crec, i en nom del nostre Grup, que no el podríem deixar passar. Aquest és un fet important perquè és una causa determinada del foc que hem patit, i amb totes les polítiques de prevenció que, lògicament, s'han de posar en marxa, que s'apliquen i que existeixen, si hi ha algú que finalment vol fer mal, aconsegueix fer mal. I, si dels milers de focs que s'han produït des de l'any 94 fins ara, la majoria, la immensa majoria –i avui ha quedat aquí demostrat– s'han aturat amb rapidesa, amb eficàcia, i un no s'ha aturat i resulta que hi ha un fet conegut que ha causat l'origen d'aquest foc, doncs aquest no és un fet irrellevant, aquest és un fet, per tant, que s'ha de mencionar i que ens ha de fer també, a tots, reflexionar, i sobretot també ha de fer reflexionar a tots aquells que de forma molt urgent, molt immediata van demanar responsabilitats portats més per les urgències polítiques que possiblement per la sinceritat de les seves preocupacions.

El nostre Grup ha demanat aquest debat des del primer dia i ha volgut i vol, i demà també voldrà que sigui un debat útil, i les resolucions que presentarem aniran en aquesta línia, en la línia d'encetar estratègies de futur, en la línia de potenciar actuacions ja endegades, però, en darrer terme, un debat útil, perquè davant de situacions molt agudes com les que ara estem analitzant, molt singulars, com les d'aquests tres dies, hi ha tres possibles actituds: la del fatalisme, que ni plantejem ni volem; la de l'oportunisme, que denunciem, i la de la superació, que és la nostra, la que ens inspira en aquests moments. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió, tot reconeixent que s'ha fet molt, tant en prevenció com en extinció, creu amb tota humilitat que no n'hi ha prou, que ens cal continuar millorant, que cal fer més, que cal ser al màxim d'eficaços per evitar que es produeixin desgràcies personals, patrimonials i ecològiques. Això, de fet, és el que es mereixen els afectats i també és el que ens reclama el país. De totes maneres, aquesta superació que plantejem nosaltres també plantejem de fer-la amb la màxima sinceritat i que sigui assumida per tots amb la màxima sinceritat. I avui i els dies que ens han precedit hem vist com s'ha intentat qüestionar globalment com a esmena a la totalitat tota la política de prevenció i extinció d'incendis. És clar, evidentment, ni nosaltres ens hem de felicitar cada dia,

ni tampoc els que han de fer el paper de l'oposició han de trobar-ho tot malament, totalment, cada dia; però s'ha intentat, s'ha intentat qüestionar tota la política de prevenció i extinció d'incendis com si el Govern no hagués après la lliçó dels incendis del 94. I no és cert, el Govern va canviar de llibre l'any 94, va canviar de llibre i va prendre unes línies d'actuació realment importants. S'ha arribat a sentenciar que el Govern no havia complert pràcticament res de les resolucions del 94; avui aquí s'ha tornat a dir. Jo aquí les tinc, les resolucions del 94, i me les he llegit, espero que tothom ho hagi fet, me les he llegit totes –totes–, segur que tothom ho ha fet; però aquestes resolucions del debat del 94 s'han complert, s'han complert. I les recomanacions de l'informe efectuat per la Comissió d'estudi sobre els incendis forestals a Catalunya han estat recollides i aplicades pel Govern. I algú em dirà: «escolti, no n'hi ha prou»; ja ho he dit jo, això, també, ho hem dit nosaltres; no n'hi ha prou, però les línies d'actuació s'han posat en marxa, i, evidentment, aquestes línies d'actuació han demostrat que quan hi ha una causa, en aquest cas una causa, diguéssim, una mà –com dèiem abans– criminal, que ha volgut fer saltar tots els dispositius ho ha fet, i també a vegades pot passar que un fet d'aquests sigui, per condicions –com hem dit abans– realment climàtiques, d'impossible control. I en aquest sentit les explicacions que el conseller Marimon i que el conseller Pomés han estat, durant tota la tarda i aquest matí, donant a la cambra crec que són prou clarificadores, per nosaltres crec que són prou clarificadores.

I, és clar, el concepte –fa un moment el senyor Tugues ho estava repetint–, el concepte bàsic d'aquest debat: nosaltres tenim un dispositiu que ha anat assolint l'eficàcia requerida per a l'extinció ràpida de la pràctica totalitat dels incendis, però es pot donar el fet, com en aquesta situació, en aquest cas la bogeria d'uns lligada amb les condicions climàtiques existents, molt especials, que provoqui un foc de grans dimensions i que provoqui un veritable trasbals.

El 0,41% de les situacions: bé, això és el que diuen les estadístiques, però és que, a més a més, és el que diu la realitat, perquè si no –si no– amb aquest volum d'incendis –que jo he llegit que en aquests quatre dies arriben a més de cinc-cents focus d'incendis, molts d'ells simplement, doncs, d'inici de focus molt petits, de matolls, però que si no són aturats esdevenen incendis forestals–, doncs amb aquest volum d'incendis, que vol dir que són milers d'incendis en una sola temporada, doncs, nosaltres veiem que realment se'n produeixen, de descontrols, molt pocs. Però, a veure, països més rics que el nostre, amb climes similars, de clima mediterrani, han fracassat una vegada i una altra, i aquesta mateixa setmana. Ja no dic el cas de Grècia, dic aquests mateixos mesos, aquest mateix mes de juliol vèiem a Califòrnia o vèiem a Florida una situació dantesca: 200.000 hectàrees cremades a Florida durant el mes de juliol. Bé, són temes per reflexionar; no vull dir

que, això..., diguis: «home, allà passa, doncs ja està...» No, no, a nosaltres no ens ha de passar, per entendre'ns, a nosaltres no ens ha de passar; però, evidentment, són dades que és bo que es tinguin presents. Ens cal, per tant, reflexionar sobre les estratègies a impulsar per estar en les millors condicions per controlar el foc i preservar els boscos de Catalunya que, com a bosc mediterrani, és un bosc fràgil i subjecte a risc de grans incendis.

Per això celebrem que el Pla integral de lluita per a grans incendis forestals que ens deia el conseller Pomés realment pugui ser un instrument que ens ajudi a trobar una nova estratègia; ens cal aquesta nova estratègia. De la mateixa manera que s'ha dit aquí, i nosaltres reconeixem –i ha reconegut el Govern– que s'han produït falles de coordinació. A veure, amb un front de 25 quilòmetres actiu i amb 1.800 persones actuant-hi, evidentment que es poden produir situacions de descoordinació, i abans es deia que s'havien produït situacions concretes molt singulars; que els objectius no havien estat descoordinats, però sí que s'havia produït situació de descoordinació. Bé, cal revisar l'Infocat? A això el Govern s'hi compromet, ens sembla encertat, cal que revisem l'Infocat. Cal que revisem els plans d'emergència municipal? Cal revisar-los i, en tot cas, també cal acabar-los; aquí no és una competència exclusiva del Govern de la Generalitat; el Govern de la Generalitat homologa els plans, són els ajuntaments també que han de fer els plans. I aquí s'han escoltat avui afirmacions com si fos una responsabilitat exclusiva del Govern de la Generalitat; és, evidentment, una competència dels governs locals.

No hi ha una única línia d'actuació com a remei màgic per prevenir els incendis, i sobretot aquests grans incendis. Això crec que queda clar, tothom ho té molt present. La integració de diferents mecanismes estratègics i línies d'actuació és la millor garantia d'èxit, i, per tant, crec que un exemple clar és el que hem anat fent durant aquests anys amb la integració dels serveis professionals i voluntaris. Han sortit repetides vegades les agrupacions de defensa forestal; realment són un exemple que, originàries a Catalunya, doncs, han estat aplicades en altres llocs. I cal continuar reforçant les ADF, és un mecanisme que realment ha donat un bon èxit, i analitzar a fons el material de què disposen i també veure com poden ser més eficaces en el propi territori, el que els és propi.

Estem d'acord amb el que deia el conseller Pomés aquest matí de les comunicacions, de la millora de les comunicacions per aconseguir una única xarxa jerarquitzada i centralitzada que relligui bombers, Policia Autònoma, agrupacions de defensa forestal, guardes forestals i voluntaris forestals; evidentment, si no hi ha una bona comunicació, difícilment es pot produir coordinació.

I abans de parlar de recursos de prevenció, una dada que ha sortit avui aquí: dos o tres oradors hi han fet

referència, però vull posar-la en relació amb comparacions amb altres països. A Catalunya hi ha la creença, hi és, que tenim pocs boscos; sempre es diu: «tenim poc bosc i se'ns han cremat aquestes hectàrees, ja no ens quedarà res...» Bé, s'ha dit que el 61% de la superfície de Catalunya està coberta de terrenys forestals, i, d'aquest 61%, el 43% és de superfície arbrada, del total. Si ho analitzem a nivell de l'Estat espanyol, resulta que de superfície arbrada hi ha el 25% de la seva superfície, que a França és el 27%, que a la Unió Europea la mitjana és el 25% de superfície arbrada, que als Estats Units és el 35%, i repeteixo que a Catalunya, el 43%. És una dada a tenir en compte; no vol dir res, això, vol dir que hem de tenir una política realment molt orientada en el tema dels boscos, però és una dada a tenir en compte per moltes de les creences que hi ha en aquests moments.

De la mateixa manera que si analitzéssim els volums de massa forestal com han evolucionat en els darrers vint anys –i això analitzant l'inventari forestal de l'any 70 respecte al 90, del 90 respecte a l'any 70–, veuríem que hi ha hagut un increment d'un 20% de massa forestal; per tant, 230.000 hectàrees s'han generat durant aquests vint anys. Les causes? Han sortit aquí: l'abandonament en alguns casos de zones de conreu; en altres, la gestió pròpiament dita dels boscos, tant de propietat privada com d'utilitat pública, i també la política de substitució de terres de conreu que ha subvencionat la Unió Europea.

Segons el nostre criteri, creiem que hem de posar en marxa un programa, més que posar-lo en marxa, hem de plantejar a la Unió Europea –i això segurament que ha de ser a través del Govern de l'Estat– la conveniència de la creació d'un programa d'ajuts per a la prevenció i extinció d'incendis forestals a tota l'àrea mediterrània. Aquí hi ha una sèrie de països –en aquest cas l'Estat espanyol, França, Itàlia, Grècia– que tenen una problemàtica comuna, i ara, precisament, veiem com també, en fi, hi ha molts ciutadans comunitaris que estan en els nostres països gaudint d'unes merescudes vacances. És d'interès de la Unió Europea preservar també les zones forestals; cal, per tant, que en aquests programes d'ajuts hi hagi una intervenció de la Unió Europea per als programes de prevenció i extinció d'incendis a tota la conca mediterrània.

I aquí podríem continuar amb tota la sèrie de mesures preventives que han anat apareixent; nosaltres demà presentarem resolucions en la línia de potenciar les cremes controlades de pastura; les ruptures per trencar masses contínues de bosc mitjançant la creació i manteniment de conreus; la construcció d'àrees perimetrals, que seran conseqüència d'aquestes ruptures, en les zones de major risc i en els plans de protecció prioritària; la introducció de cultius alternatius que siguin resistents al foc i de baixa càrrega combustible; la potenciació del pasturatge... És a dir, tota una sèrie de mesures de caràcter preventiu que ara ja es fan, però que cal potenciar-

les. I ens cal també un sistema d'explotació racional i sostenible del bosc, és a dir, millorant la silvicultura preventiva, perquè d'aquesta manera millorem la gestió del bosc i també, per tant, rebaixem la càrrega combustible sense posar en perill la pròpia regeneració del bosc.

Cal recordar –i s'ha dit ara fa un moment– que el 80% de la propietat del bosc és privada, i també s'ha de demanar una cosa: que es produeixi la voluntat per part del propietari de l'explotació del bosc; aquesta és una altra dada també a tenir en compte. S'ha de continuar impulsant la realització de plans tècnics de gestió i millora forestal i que en aquestes superfícies que estiguin determinades per aquests plans tècnics s'hi pugui aplicar una assegurança d'Agroseguro en condicions similars a les que s'apliquen en altres cultius agraris. Hem de continuar treballant per la millora de la fiscalitat –aquest és un altre tema que per al nostre Grup no és nou, fa temps que hi treballa– i, per tant, realment no li serà difícil continuar, des del punt de vista de voluntat, aquesta mateixa línia.

El Projecte de llei de creació de l'Agència Catalana de Boscos Privats ens sembla que a mitjans de setembre s'hauria de presentar; va ser una resolució del debat de política agrària. A hores d'ara –abans el conseller ho ha dit– jo crec que hi hauríem de posar data, i el 15 de setembre seria una bona data.

Ha sortit per part de diversos intervinents –i m'hi aturaré un moment i amb això ja acabaria– el tema de l'equilibri territorial. Diversos oradors han fet la referència que el Govern de Convergència i Unió no tenia política territorial –deien–, que ha provocat un buidat territorial, que la conseqüència de la seva política ha estat el despoblament progressiu de la Catalunya interior. És a dir, aquí val tot, per entendre'ns, aquí val tot; és a dir, ningú ha fet la reflexió que això, aquesta situació passa des de fa un centenar d'anys en el nostre país. A finals del segle passat es van produir unes emigracions cap a les conques fluvials i després es van produir unes emigracions cap a les grans ciutats i en l'època franquista es van produir unes grans concentracions humanes, no? I efectivament això es silencia, com si aquest 80% de ciutadans catalans que viuen en la línia de costa fos ara una novetat. No és aquesta la situació real, com vostès saben, sinó ben al contrari: durant aquests anys, durant tots aquests anys s'ha produït una situació de correcció d'aquesta situació de desigualtat territorial; hi ha hagut un veritable reequilibri territorial, si per reequilibri territorial entenem que és reduir les diferències socioeconòmiques entre els diversos àmbits d'un país. I això com ho podem veure? Si analitzem la renda familiar disponible *per capita* i si analitzem l'evolució de la població i veiem amb els dos paràmetres que les diferències entre les zones del país han disminuït, és a dir que s'ha produït una situació de major igualtat en l'interior del país. Si mirem la distribució demogràfica de la renda *per capita*, veurem que les co-

marques –i agafem la mitjana de 100–, veurem que de comarques inferiors a 90, d'aquesta mitjana, l'any 89 n'hi havien 16 situades per sota del 90; ara, l'any 95, que és de quan tinc les dades més recents, en serien 6; entre 90 i 100 n'hi havien 10 l'any 89; ara serien 21; entre 100 i 110 n'hi havien 11, ara 12, i superior a 110 n'hi havia 4 i ara 2. És a dir, s'ha produït una situació de reducció de diferències. I si ho mirem des del punt de vista poblacional, veurem com també s'ha produït una situació d'evolució de la població de l'entorn de Barcelona i l'àrea metropolitana cap a l'interior del país, i aquesta ha estat una conseqüència, doncs, d'una política que el Govern de Convergència i Unió ha portat sempre, i que Convergència i Unió ha portat sempre, que és la de la Catalunya-ciutat. Hi han altres polítiques i models territorials. Jo no els recordaré altres models que han estat debatuts aquí fa anys, però segur que si fan una mica de memòria hi han altres models de grans ciutats, ciutats més d'estil sud-americà, d'aquestes que xuclen el rerepaís.

Nosaltres hem intentat sempre produir una situació d'equilibri territorial i, en aquest sentit, millorar la qualitat de vida en l'àmbit rural, en l'àmbit de pagès, de tal manera que la gent tingués serveis i tingués possibilitats de treballar, i les activitats productives s'han, realment, potenciat amb una real dinamització de l'economia, en qualsevol dels àmbits que vostès volguessin analitzar. I no li parlo dels serveis perquè això és una realitat des del punt de vista d'infraestructures i d'equipaments.

Per tant, quan es parla d'equilibri territorial no es pot parlar, crec, amb la lleugeresa amb què s'ha parlat aquí, perquè aquest ha estat un dels objectius fonamentals de la política del nostre Govern.

L'any 94 va haver-hi més destrosses que ara. Per desgràcia, l'any 94 –i amb això acabo, senyores i senyors diputats– va haver-hi més destrosses que ara. L'any 94, fins al dia d'avui, va haver-hi més destrosses que ara, i en aquell moment el Govern va actuar amb rapidesa i ara també ha actuat amb rapidesa. I ara podem analitzar el comportament de la gent del Bages i del Berguedà, com a comarques

més afectades per aquells incendis, i podem veure que aquella gent no va perdre la illusió. Avui aquí ha sortit dient que s'havia perdut la illusió; aquella gent no va perdre la illusió, i avui estan allà. La immensa majoria avui estan allà, se n'han refet, i se n'han refet, entre altres coses, primera perquè no van perdre la illusió, i segona també perquè se'ls va ajudar, i ara també s'ajudarà la gent del Solsonès, la gent de l'Anoia, la gent del Bages, la gent de la Segarra afectada.

Els afectats i el país ens demanen que aquest debat acabi amb resolucions concloents, positives; nosaltres estem disposats a fer-ho, i desitjo que el conjunt de grups parlamentaris tingui aquest esperit també positiu en el moment de presentar les seves resolucions, perquè realment necessitem avançar, entre altres coses perquè a l'estiu, en qualsevol època de l'any, però sobretot a l'estiu, el foc no fa vacances.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per part d'algun dels dos consellers hi ha voluntat d'intervenir? No? (*Pausa.*)

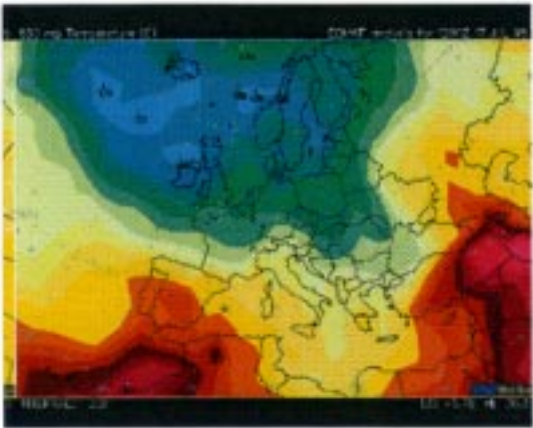
Permetin-me, un moment d'atenció, senyores diputades i senyors diputats, per recordar als grups i als seus portaveus que el calendari de treball per a demà al matí és el següent: el termini per presentar propostes de resolució acaba a les onze del matí; la Mesa les qualificarà a dos quarts de dotze i ho comunicarà als grups parlamentaris a les dotze; el termini per presentar propostes transaccionals acabarà a dos quarts de dues; la Mesa qualificarà les propostes transaccionals a les dues de la tarda, i els grups han de comunicar al president les propostes que els grups volen que siguin votades separatament.

Per tant, suspenem la sessió, que reprendrem demà a dos quarts de cinc de la tarda.

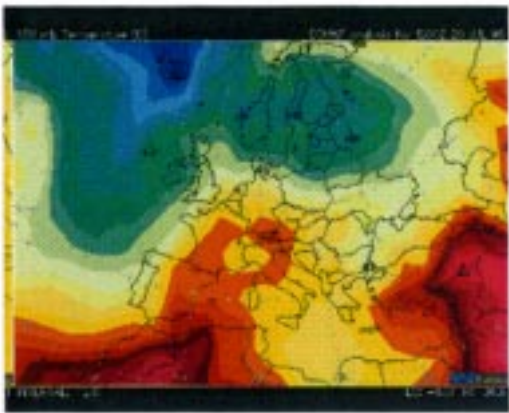
La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i sis minuts.

ANNEX

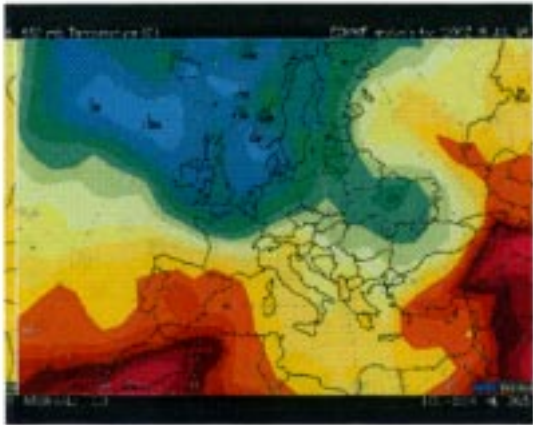
Núm. 1

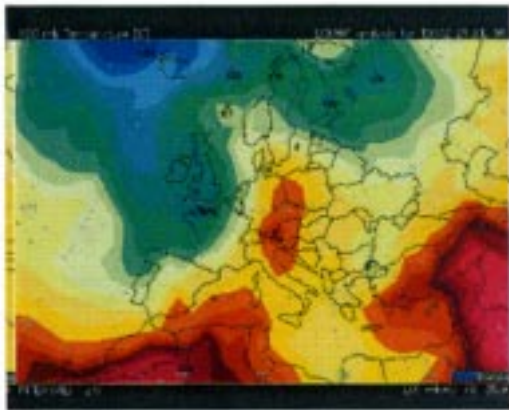
divendres 17 de juliol de 1998

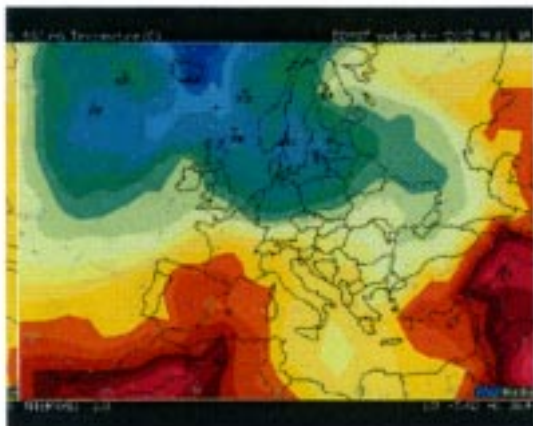
dilluns 20 de juliol de 1998

dissabte 18 de juliol de 1998

dimarts 21 de juliol de 1998

diumenge 19 de juliol de 1998

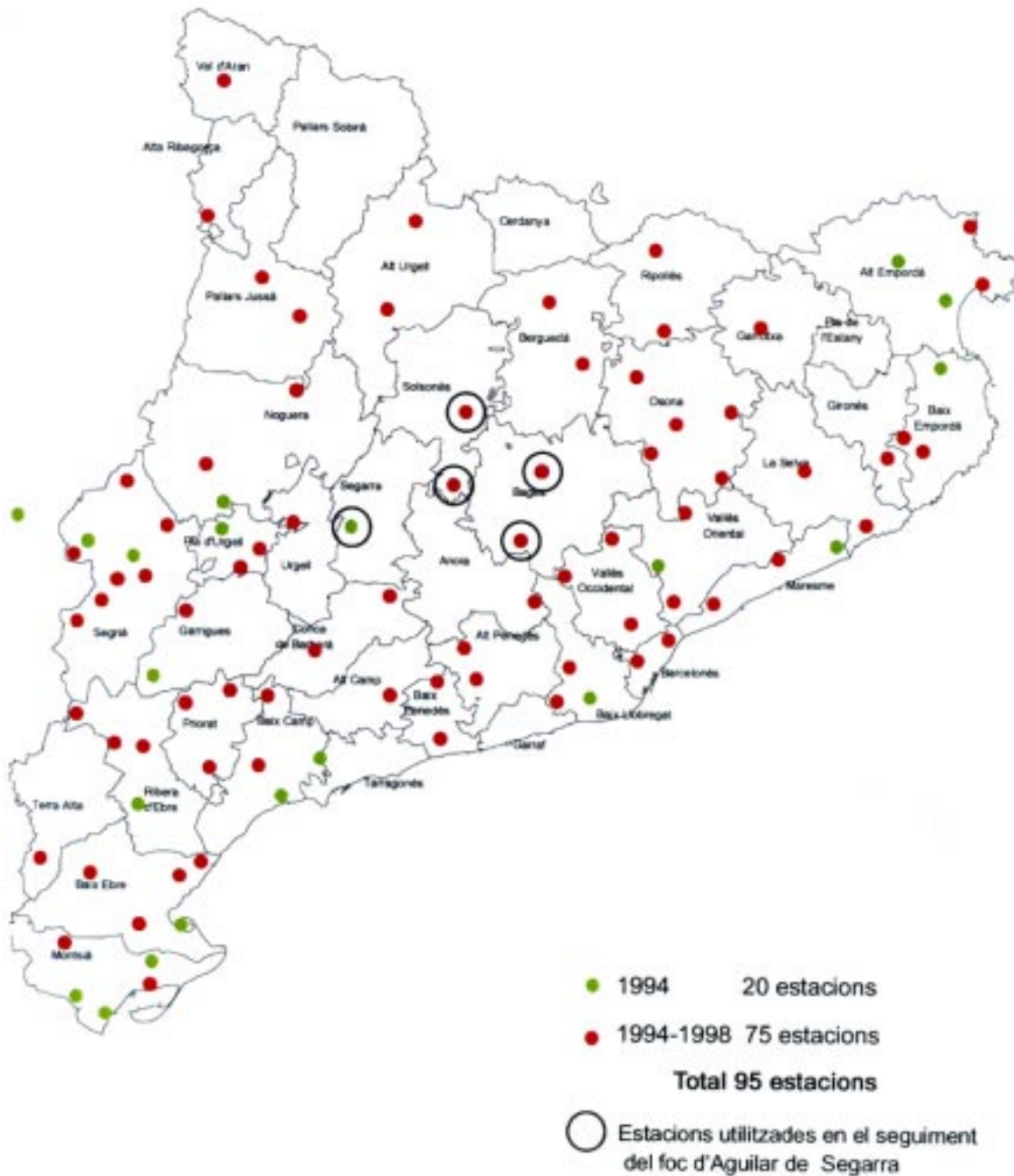
EINES UTILITZADES EN LES PREVISIONS

TIPUS DE MAPES	FONT	ACCÉS
PREVISIONS	INSTITUTO NACIONAL METEOROLOGIA	INM
PREVISIONS I ANÁLISIS	UNIVER. BARCELONA - SERVEI METEOROLÓGIC DE CATALUNYA (MODEL INM50)	INFORMET (*)
PREVISIONS I ANÁLISIS	CENTRE EUROPEU DE PREVISION DEL TEMPS	INFORMET (*)
PREVISIONS I ANÁLISIS	METEOROLOGICAL OFFICE	INFORMET (*)
PREVISIONS I ANÁLISIS	UNIVER. PURDUE	PURDUE (**)

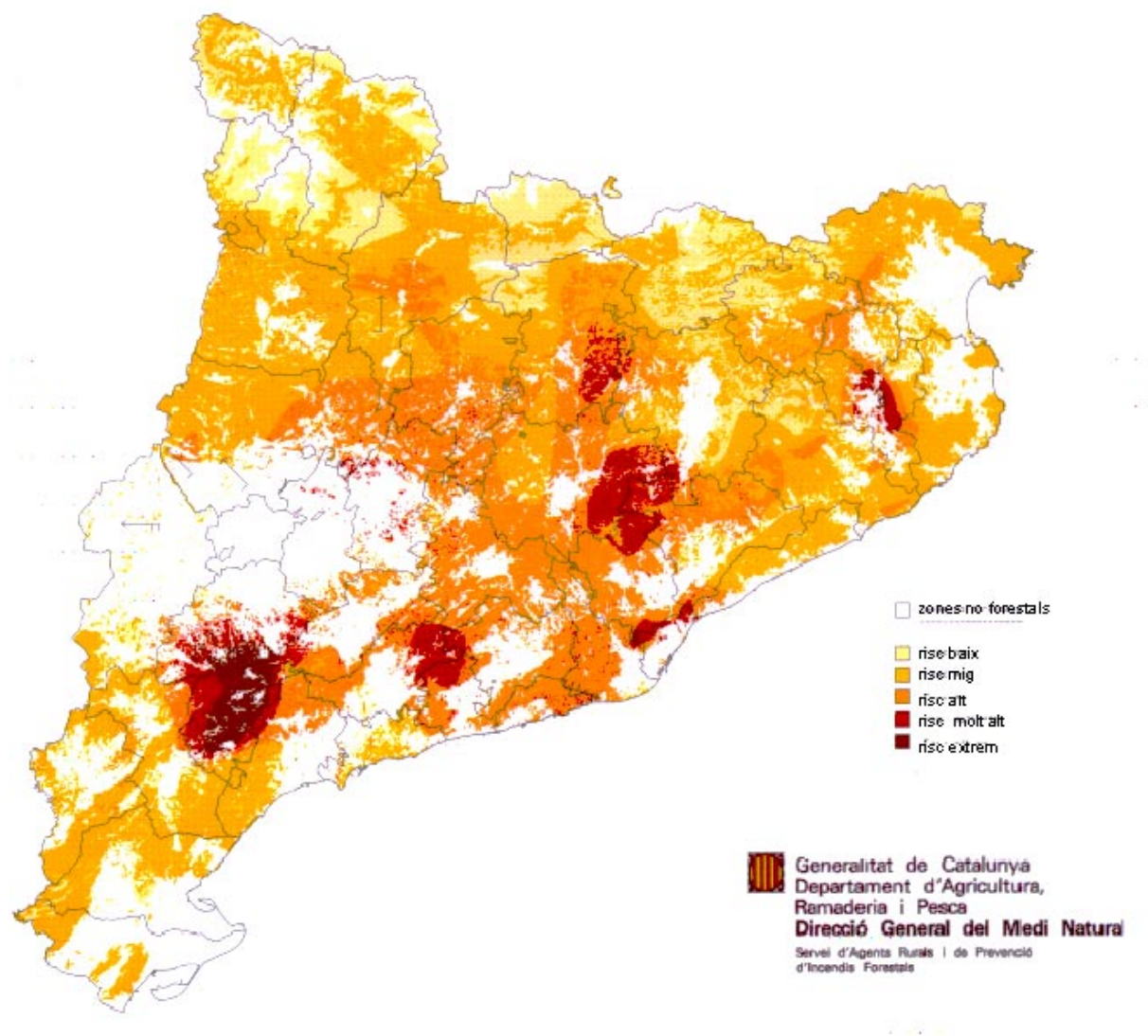
ADRESES D'INTERNET
(*) <http://www.informet.fr.es> (**) <http://sepp.ess.purdue.edu>

Núm. 2

ESTACIONS METEOROLÒGIQUES AUTOMÀTIQUES

Núm. 3

Núm. 4

 *** REPORTE MULTITRASM. ***

4482

[* 49]877688413	OC BAIX PENEDES	[* 21]833053921	OC ANDIA
[* 55]873221103	OC SEGRIA	[* 22]930304033	OC B. LLOBREGAT
[* 57]877704783	CONTROL ANPOSTA	[* 23]938220980	OC BERGUEDA
[* 58]935887999	CECAT	[* 24]872140479	OC Cerdanya
[* 59]933002116	DG Mossos	[* 25]938143447	OC GARRAF
[* 60]934850123	MOSSOS M. AMBIENT	[* 26]837501879	OC MARESME
[* 61]934022493	DIPUTACIO	[* 27]937278951	OC V. OCCIDENTAL
[* 62]934052091	SSIT BARCELONA	[* 28]938793709	OC V. ORIENTAL
[* 63]872218312	SSIT GIRONA	[* 29]872872819	OC ALT EMPORDA
[* 64]973248929	SSIT LLEIDA	[* 30]872843251	OC BAJI EMPORDA
[* 65]877250440	SSIT TARRAGONA	[* 31]872270273	OC GARROTXA
[* 66]934840421	DG BOMBERS	[* 32]972881179	OC PLA ESTANY
[* 67]933179037	GOVERN MILITAR	[* 33]972700724	OC RIPOLLÉS
[* 68]934425083	HRE RED ELECTRIC	[* 34]872842738	OC LA SELVA
[* 69]934068253	COCA LTCC	[* 35]973363832	OC ALT URGELL
[* 70]935820336	PRENSA BOMBERS	[* 36]977878344	VIMBODI.17
[* 71]934731393	TV3 METEOROLOGIA	[* 37]877661179	VENDRELL.13
[* 72]932002108	CATALUNYA RADIO	[* 38]877822376	XIPELLA.17
[* 73]832806074	PATRONAT COLLSE	[* 39]877490137	CABRA FEBRE.20
[* 74]834210685	EUROPA PRESS	[* 40]977500324	ROQUETES.20
[* 75]938724751	CONSELL BAGES	[* 41]877713587	SENIA.21
[* 76]934820413	DEL GOVERN CAT.	[* 42]973480629	MIG SEGRE.31
[* 77]934041093	FECSA	[* 43]977813605	VILA-MUSSARA.16
[* 78]934157572	ENFER	[* 44]938590877	ST. CUGAT VAL.4
[* 79]834570420	G.CIVIL BARCELO.		
[* 80]836750742	G.CIVIL MANRESA		
[* 81]873249004	G.CIVIL LLEIDA		
[* 82]838458036	AUTOPISSES		
[* 83]933823858	IVE ST. CUGAT		
[* 84]934125077	ICENA		
[* 85]833174637	AGENCIA EFE		
[* 86]933048270	RNE CATALUNYA		
[* 87]933475385	QIP. FONTMARTINA		
[* 88]933722773	VIA DIGITAL METE		
[* 89]837117273	PILOTS SABADELL		
[* 90]937594242	CONFERIA SELLECS		
[* 91]834092366	SOTS.BCN.D21.		
[* 92]835220339	BOMBERS BELLATE.		
[* 93]833046760	DG MEDI NATURAL		
[* 94]933046708	GABINET DARP		
[* 95]934092355	CONTROL BARNA		
[* 96]836733212	CONTROL MANRESA		
[* 97]972416660	CONTROL GIRONA		
[* 98]83835945	CONTROL VIC		
[* 99]873269985	CONTROL LLEIDA		
[* 100]971621023	CONTROL SORT		
[* 101]838171486	OC ALT PENEDES		

Punt 1

 *** REPORTE MULTITRANS. ***

ADF

3003

[* 11]938170186	ALT PENEDÈS. 12	[* 71]972703818	CATLLAR MONGH. 25
[* 20]938452058	ST. PERE VILA. 5	[* 73]973315125	BARIDA. 23
[* 24]935559888	TEIÀ. 3	[* 74]913986421	TELE 5
[* 34]938475104	MONS. MITJORN. 5	[* 75]973880575	ALTA RIBAGORÇ. 39
[* 58]972831319	MASSIS CADIRET. 9	[* 76]973620187	PIC DE L'ORRI. 37
[* 67]		[* 78]977576057	RIBA. 11
[* 68]		[* 80]977420204	SERRA CAVALLS. 72
[* 69]		[* 81]977868333	ROCACORBA. 18
[* 70]		[* 82]977868197	SERRA PRADES. 16
[* 78]977827112	ECRERA MONTSA. 18	[* 84]977815005	ALEIXAR. 16
[* 87]977871100	ESFLUGA FRANCO. 17	[* 85]977678688	ST. JAUME DOME. 13
[* 12]938050611	FED. ANOIA. 26	[* 86]977805704	FIGUEROLA CAMP. 11
[* 13]937144093	CASTELLAR VAL. 4	[* 88]977860419	MONTEBLANC. 17
[* 14]937435475	VILADECABALLS. 4	[* 89]977880041	SARRAL ROCAF. 17
[* 15]977853108	CATLLAR RENAU. 15	[* 16]973690080	OC ALTA RIBAGORÇ
[* 17]936868268	ELS CINGLES. 5	[* 37]973142857	OC LES GARRIGUES
[* 18]938550387	L'ALZINA. 5	[* 38]973450923	OC LA NOGUERA
[* 19]936870038	FORESTEC. 5	[* 39]973632844	OC PAL. JUSSÀ
[* 21]936968042	NATURA GARRAF. 14	[* 40]973621354	OC PAL. SOBIRÀ
[* 22]937572112	SERRA MARINA. 5	[* 41]973711028	OC PLA D'URGELL
[* 23]937840598	TORDERA. 3	[* 42]973632201	OC LA SEGARRA
[* 25]937523300	PREMIÀ DE DALT. 3	[* 43]973483252	OC SOLSONÈS
[* 26]937630219	ST. ISCLE. 3	[* 44]973500660	OC L'URGELL
[* 29]936831640	PALLEJÀ. 1	[* 45]973640026	OC VALL D'ARAN
[* 30]937721307	CASTELLBISBAL. 4	[* 46]977613472	OC ALT CAMP
[* 31]937676750	ALT MARESME. 3	[* 47]977330850	OC BAILL CAMP
[* 32]938660282	EL PINYÓ. 5	[* 48]977442290	OC BAILL EBRE
[* 33]938497070	GUALBA. 5	[* 50]977862871	OC CONCA BARBERÀ
[* 38]938890510	PUIG VICENC. 1	[* 51]977831073	OC PRIGRAT
[* 37]973482704	SOLSONÈS OM. 28	[* 52]977402315	OC RIBERA D'EBRE
[* 38]973481555	ALT SOLSONÈS. 29	[* 53]977420635	OC TERRA ALTA
[* 39]937687185	ROURE. 4	[* 54]972209413	OC GIRONÈS
[* 41]936880076	NATURA VIVA. 29	[* 55]977217878	CONTROL TARRACÓ
[* 45]938409229	ARTÈS CALDERS. 27		
[* 48]938726057	DEFENSOR BOSQ. 27		
[* 47]938200422	TRES BRANQUES. 27		
[* 48]938723145	PLA DE BAGES. 27		
[* 49]938317218	BAGES ORI. 27		
[* 51]938236403	POBLA CASTEL. 18		
[* 52]938244502	ALT BERGUEDÀ. 28		
[* 56]972868876	MONSINY GUILLER. 10		
[* 57]972371692	LLORET DE MAR. 10		
[* 59]972488171	QUART. 9		
[* 60]972387413	CAP DE CREUS. 8		
[* 62]972328460	RISSEC. 7		
[* 64]972288859	LLIBERCA TORTE. 8		
[* 65]972428079	LLIBENA. 9		
[* 66]938359407	VACAR. RELLIN. 4		

Núm. 5

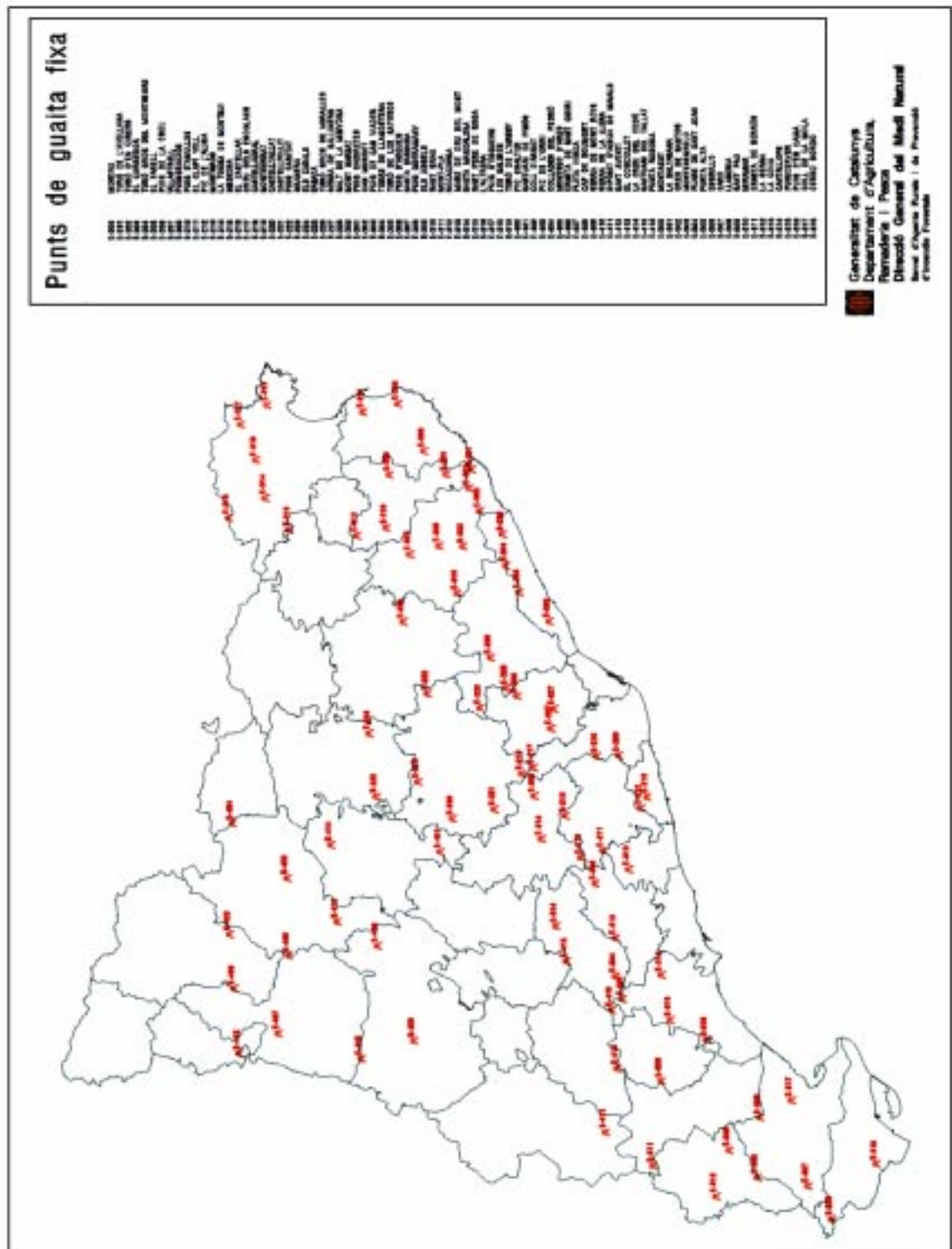
DARP (GÈNERA: ESTAT CATALUNYA)
 PROBABILITAT D'IGNICIÓ D'INCENDI PER PER

HORA	T	HR	RG	VV	DV	PI	Pa	FCC	HC	PI	INDEX
	°C	% W/m2	m/s	gr.	mm	mbar				%	PERIL
16/07/98											
0-1	17,7	97	0	1,7	98	0,0		100	25	10	Prealerta
1-2	17,7	97	0	1,5	94	0,0		100	25	10	Prealerta
2-3	16,5	99	0	1,4	91	0,0		100	25	10	Prealerta
3-4	16,5	100	0	1,3	92	0,0		100	25	10	Prealerta
4-5	16,3	100	6	1,3	87	0,0		100	25	10	Prealerta
5-6	17,6	97	93	1,5	91	0,0		1	25	10	Prealerta
6-7	20,9	86	248	2,0	92	0,0		7	20	10	Prealerta
7-8	23,6	73	435	2,1	87	0,0		5	19	20	Prealerta
8-9	25,8	54	603	1,4	91	0,0		4	11	30	Alerta
9-10	28,8	38	690	2,3	224	0,0		11	8	40	Alerta
10-11	28,1	33	355	1,5	213	0,0		59	8	40	Alerta
11-12	27,8	35	774	1,5	233	0,0		17	6	60	Alerta I
12-13	30,9	20	644	2,1	220	0,0		9	3	90	Alerta II
13-14	31,9	20	668	3,2	235	0,0		1	3	90	Alerta Extrema
14-15	31,3	24	654	2,5	230	0,0		15	3	90	Alerta II
15-16	30,0	25	502	3,2	231	0,0		20	4	80	Alerta Extrema
16-17	28,6	28	379	2,8	229	0,0		17	5	70	Alerta II
17-18	28,2	28	216	2,6	243	0,0		19	5	70	Alerta I
18-19	26,7	25	34	1,3	265	0,0		62	9	40	Alerta
19-20	23,6	33	2	0,7	221	0,0		100	10	30	Alerta
20-21	23,0	37	0	1,0	240	0,0		100	7	40	Alerta
21-22	22,0	38	0	0,9	128	0,0		100	7	40	Alerta
22-23	20,4	47	0	0,6	89	0,0		100	9	30	Alerta
23-24	19,6	57	0	0,6	116	0,0		100	11	20	Prealerta

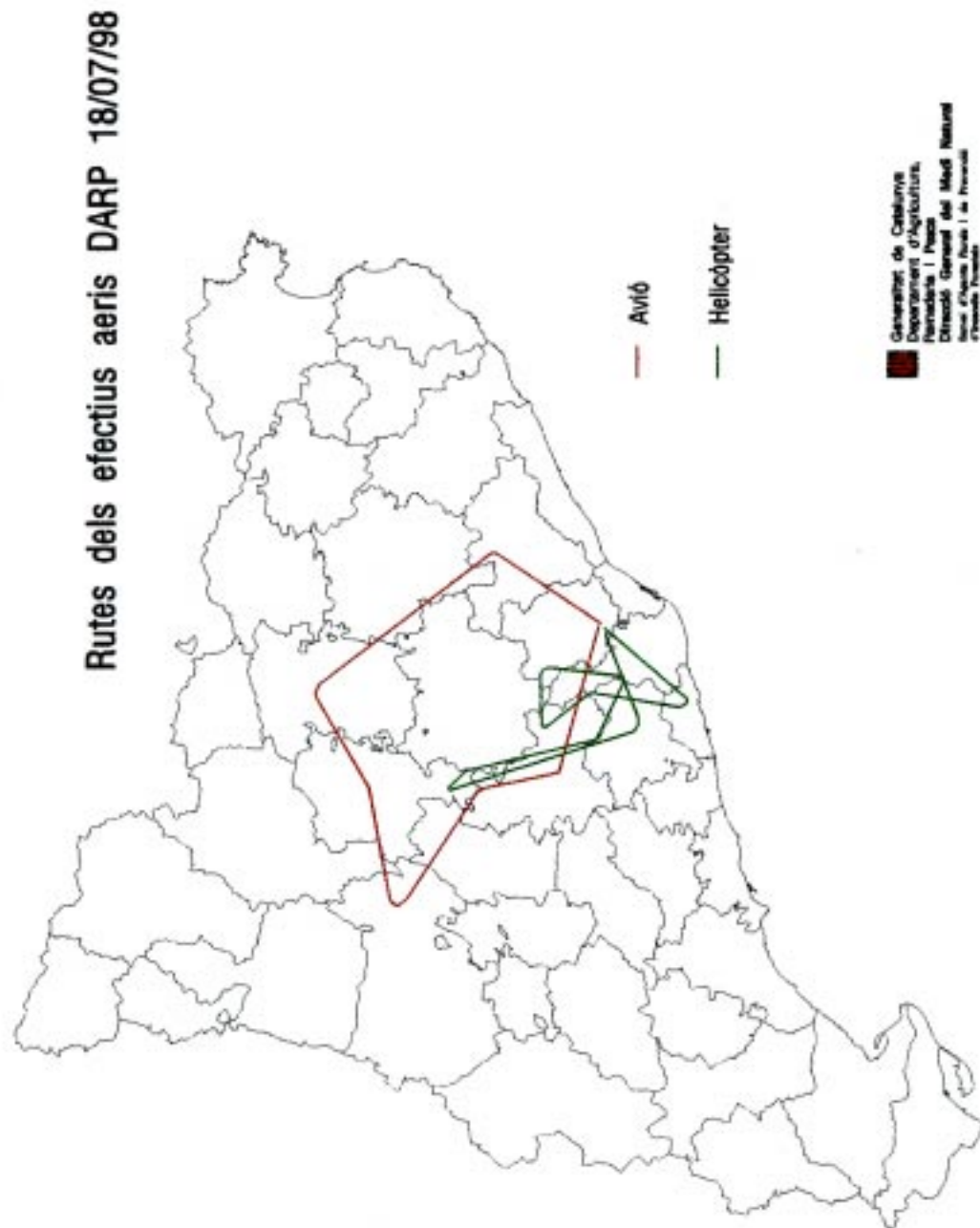
T - Temperatura
 HR - Humitat Relativa
 RG - Radiació global
 VV - Velocitat del vent
 DV - Direcció del vent
 PI - Pluviometria
 Pa - Pressió
 FCC - Fracció de cel cobert
 HC - Humitat del combustible si mori
 PI - Probabilitat d'ignició

6118

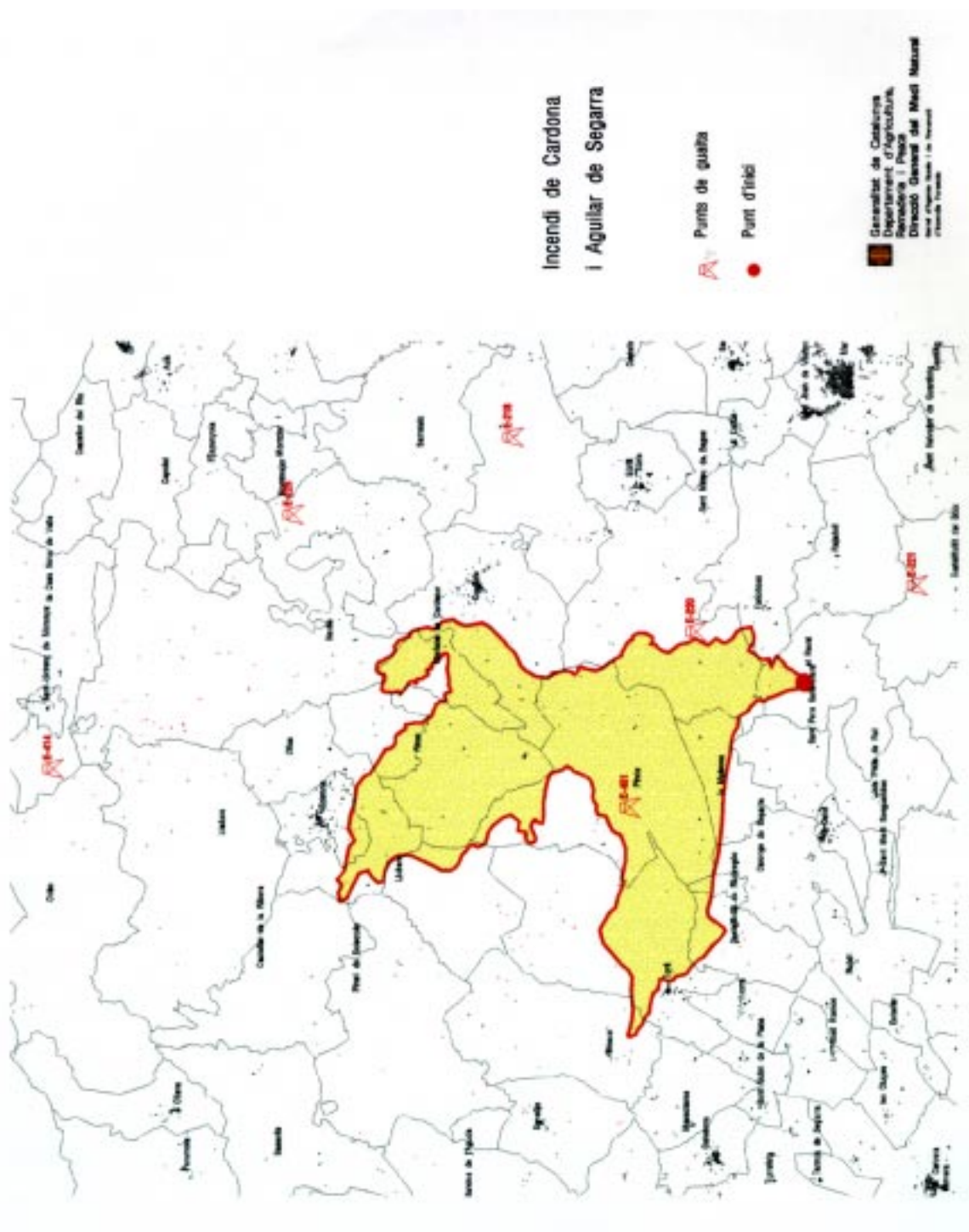
Núm. 6

Núm. 8

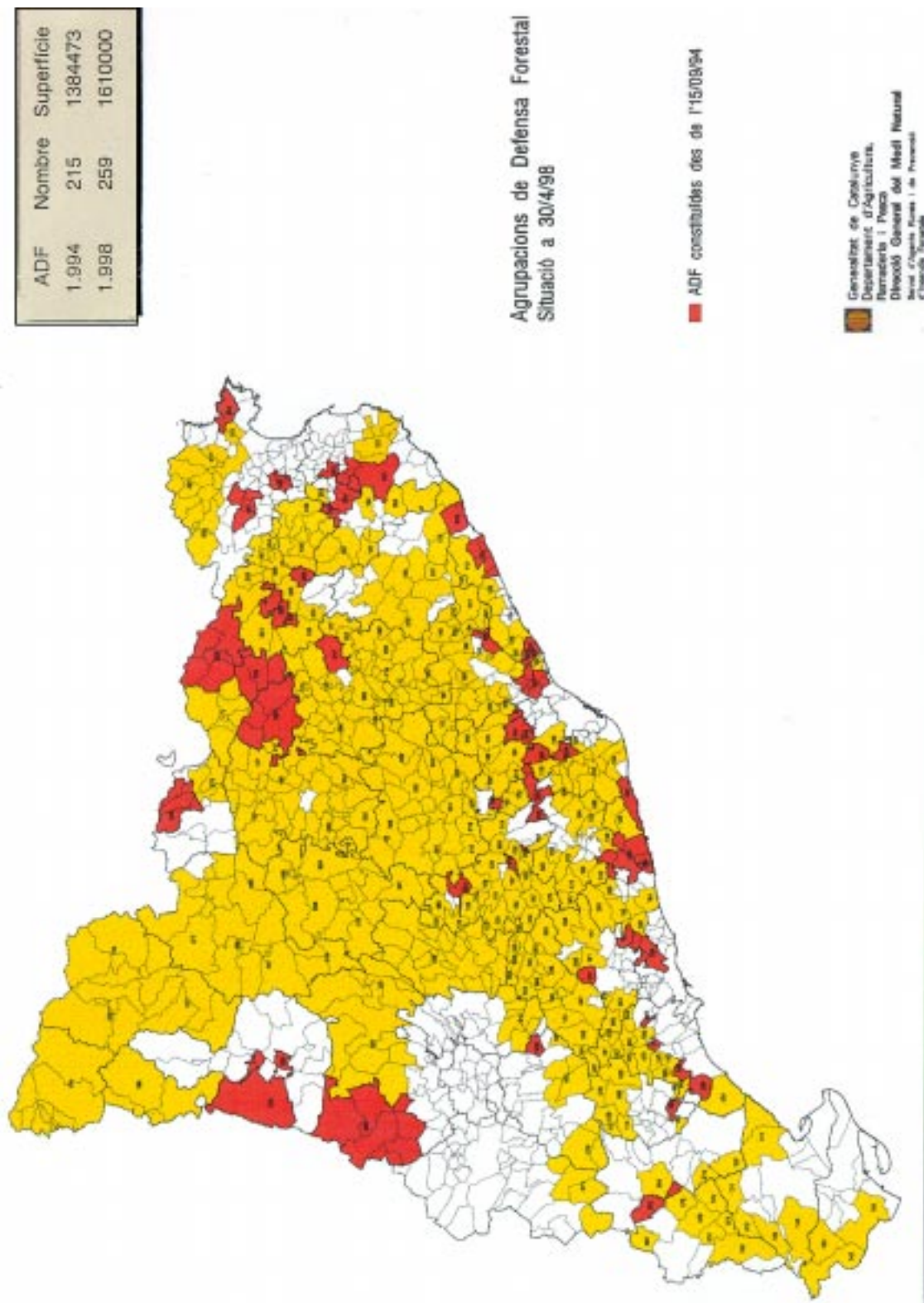
Núm. 9

Punt 1

6122

Núm. 10

Punt 1

PLE DEL PARLAMENT

SESSIÓ NÚM. 60.1

Núm. 11

Generalitat de Catalunya
Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca
Direcció General del Medi Natural

AGRUPACIONS DE DEFENSA FORESTAL

Maig de 1998

Núm. 16

INVENTARI DE MATERIAL DE LES AGRUPACIONS DE DEFENSA FORESTAL MAIG 1998- EDICIÓ ESPECIAL IX TROBADA ADF

Introducció i objectius

Durant el primer trimestre de l'any 1998, els agents rurals del DARP han efectuat un inventari de tot el material propietat de les agrupacions de defensa forestal. En aquest butlletí es presenten les dades resumides dels efectius de les ADF comarcalitzats.

En el antecedents d'aquest primer inventari de material de les ADF caldria situar-hi les enquestes que els foren fetes durant els anys 1994 i 1998. De tota manera, en no haver contestat totes, eren únicament indicatives de les que sí que ho havien fet, ja que atesa la variabilitat de la dotació de material entre ADF, resultava molt difícil extrapolar les dades de forma precisa.

Malgrat que aquí únicament donarem els resultats totals de Catalunya i dels efectius per comarca d'una manera resumida, cal palesar que la informació recollida és molt més exhaustiva i que s'ha elaborat per cadascuna de les ADF una fitxa, que incorporada a les bases de dades del SARPFI ha de permetre, en cas de necessitat, una ràpida mobilització d'aquest.

Tanmateix l'objectiu d'aquest inventari, no ha de ser únicament la localització dels efectius sinó que ens ha de servir tant a les ADF com als tècnics del DARP com a referència per esmenar aquelles deficiències en infraestructura i material que seria convenient corregir en un futur.

Aspectes metodològics

Per cada una de les ADF de les 220 més antigues del registre (en la taula 1 es resumeixen les dades de registre en data maig de 1998) els agents rurals del DARP han completat una fitxa que recollia els següents camps, sempre referit a material propietat de les ADF.

1. Material d'intervenció immediata

1.1 Kits per vehicle tot terreny. Nombre segons litres de capacitat: de 0 fins a 200 litres, de 201 a 400, de 401 a 800 i més de 800 litres.

1.2 Dipòsits amb bomba per a tractor. Nombre segons litres de capacitat: de 0 fins a 400 litres, de 401 a 800, de 801 a 1200 litres, de 1201 fins a 1600 i més de 1600 litres.

Medi Natural

Punt 1

AGRUPACIONS DE DEFENSA FORESTAL

1.3 Remolcs autònoms. Nombre segons litres de capacitat, de 0 fins a 200 litres, de 201 a 400 litres, de 401 a 600 litres, de 601 a 1000 litres i més de 1000 litres.

1.4 Cubes. Nombre segons litres de capacitat, de 0 fins a 1500 litres, de 1501 a 3000 litres, de 3001 a 6000 litres i més de 6000 litres.

1.5 Altres vehicles d'extinció (camions, tanques, ...). Nombre, tipus de vehicle i capacitat.

2. Vehicles ADF, cubes i cisternes per a transport d'aigua

2.1 Vehicles tot terreny. Nombre

2.2 Tractors. Nombre

2.3 Cubes sense capacitat d'impulsió d'aigua. Nombre segons litres de capacitat, de 0 fins a 1500 litres, de 1500 a 3000, de 3000 a 5000 i més de 5000 litres.

2.4 Camions cisterna. Nombre segons litres de capacitat, de 0 a 3000 litres, de 3000 a 5000 litres, de 5000 a 7500 litres i més de 7500 litres.

3. Maquinària agrícola i forestal

Nombre de desbrossadores de serps circular, desbrossadores de cadenes per a tractor, desbrossadores de marçall, magalots, trituradores i picadores de palla i restes vegetals.

4. Eines i material auxiliar

Nombre de desbrossadores portàtils, serps mecàniques, motobombes portàtils, màquines d'aigua, assemblaments per a cubes de punts, hidrants, diòdons d'aigua portàtils, equips d'aigua remocats, equipament personal (granoles), catifes, desolats, peles magals, rastres a xaca, màrques lineals de maneig (segons diàmetres: 25, 45, ...).

5. Nombre de socs i col·laboradors

6. Material de transmissions

6.1 Emissores: pes, nombre, marca, model, tipus d'antena, freqüència de transmissió, freqüència de recepció.

6.2 Emissores mòduls: nombre, marca, model, freqüència de transmissió, freqüència de recepció.

6.3 Emissores portàtils: nombre, marca, model, freqüència de transmissió, freqüència de recepció.

6.4 Repetidors: nombre de repetidors, freqüència de transmissió i freqüència de recepció.

En el cas de material de socs i col·laboradors de l'ADF es recollia en un altre apartat: els vehicles d'extinció i la maquinària pesant (nombre i tipus de vehicle), ara bé, malgrat que aquests vehicles han estat incorporats a les bases de dades del SARPIF no s'han comptabilitzat en els resultats que es presenten en aquest butlletí perquè únicament fan referència al material propi de les ADF.

Les dades presentades són la majoria de vegades, la suma directa dels camps específicats anteriorment. Altres, en canvi, com la capacitat de transport d'aigua, són el resultat de la suma del producte de la mitjana de l'intervall per la seva freqüència. L'única dada estimada dels resultats presentats és el nombre de socs i col·laboradors de les ADF, ja que es disposava de dades reals de 179 ADF. En aquest cas s'ha calculat la mitjana per municipi inventariat i s'ha extrapolat a la resta de los 220 ADF.

El límit territorial de les ADF no sempre coincideix amb els límits comercials, per aquesta raó cal considerar que en l'assignació de materials per comarques s'ha inclòs tot el material a la comarca en què l'ADF té la seva seu a efectes de registre.

TERMINI	NOMBRE D'ADF	NOMBRE DE MUNICIPIS	SUPERFÍCIE FORESTAL
BARCELONA	116	370	675.712
SARROGA	40	117	262.328
LEIDA	26	171	483.889
TARRAGONA	17	85	120.921
TOTAL	299	643	1.542.850

Tabla 1: Dades de registre d'ADF per territori en data març 1998

	BARCELONA	SARROGA	LEIDA	TARRAGONA	TOTAL
ADF	63	9	1	12	85
EMISSORS TRACTOR	40	3	30	2	75
REPELIDORS AUTÒNOMS	87	13	8	17	125
CUBES AMB IMPULSIÓ	158	11	10	37	216
MAQUINÀRIA AUXILIAR	1.072	217	277	257	1.823
MAQUINÀRIA DE MANEIG	11.483	8.875	21.073	30.548	72.979
ASSEMBLANTS CUBES	84	39	57	1	181

Tabla 2: Unitats de maquinària i material d'extinció i maneig segons territoris

	BARCELONA	SARROGA	LEIDA	TARRAGONA	TOTAL
ADF COL·LABORADORS	5.515	7.067	7.245	7.796	27.623
EMISSORS	1.042	368	798	796	2.904

Tabla 3: Per cada comarca territorial, els diferents tipus de les ADF: emissores i col·laboradors. Material de transmissions, nombre dels emissores i dels col·laboradors de les ADF portàtils i mòduls.

	BARCELONA	SARROGA	LEIDA	TARRAGONA	TOTAL
ADF	63.000	900	1.000	12.000	76.900
EMISSORS TRACTOR	15.000	3.000	40.000	1.800	60.800
REPELIDORS AUTÒNOMS	15.000	1.800	8.000	17.000	41.800
CUBES AMB IMPULSIÓ	214.500	56.000	70.000	81.000	421.500
CUBES SENSE IMPULSIÓ	51.250	21.000	10.000	18.000	100.250
MAQUINÀRIA AUXILIAR	10.720	217	277	257	11.471
TOTAL	314.550	63.607	131.000	121.057	630.214

Tabla 4: Per a les comarques territorials, capacitat de transport d'aigua de les ADF en litres.

Medi Natural

AGRUPACIONS DE DEFENSA FORESTAL

Resultats i discussió

Taula 5: Per les diferents funcions, nombre de vehicles maquinària i material per a tasques de prevenció d'incendis forestals

	AGRUPACIONS	CONTINGUT	VEHICULS	AGRUPACIONS	TOTAL
TRACTORS	6	3	5	20	34
VEHICLES I OIS "PROMPT"	20	14	5	39	78
MÀQUINES I OIS	15	38	17	70	100
MATERIALS DE RESTES	7	3	3	13	23
MATERIALS	25	2	2	29	59
PALES MECANIS	14	15	7	36	66
TRAMVAYS	7	12	5	24	44
GRUAS I OIS	21	1	1	23	43

GRUP	MATERIALS I EQUIPAMENT				VEHICLES												TOTAL
	TRACTORS	VEHICLES I OIS "PROMPT"	MÀQUINES I OIS	MATERIALS	TRACTORS	VEHICLES I OIS "PROMPT"	MÀQUINES I OIS	MATERIALS	TRACTORS	VEHICLES I OIS "PROMPT"	MÀQUINES I OIS	MATERIALS	TRACTORS	VEHICLES I OIS "PROMPT"	MÀQUINES I OIS	MATERIALS	
GRUP 1	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 2	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 3	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 4	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 5	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 6	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 7	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 8	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 9	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 10	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 11	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 12	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 13	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 14	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 15	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 16	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 17	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 18	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 19	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 20	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 21	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 22	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 23	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 24	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 25	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 26	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 27	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 28	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 29	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 30	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 31	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 32	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 33	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 34	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 35	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 36	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 37	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 38	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 39	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 40	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 41	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 42	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 43	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 44	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 45	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 46	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 47	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 48	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 49	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 50	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 51	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 52	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 53	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 54	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 55	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 56	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 57	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 58	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 59	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 60	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 61	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 62	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 63	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 64	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 65	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 66	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 67	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 68	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 69	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 70	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 71	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 72	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 73	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 74	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 75	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 76	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 77	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 78	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 79	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 80	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 81	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 82	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 83	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 84	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 85	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 86	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 87	10.000	5.000	1.000	1.000	10	5	1	1	10	5	1	1	10	5	1	1	18
GRUP 88	10.000	5.000	1.000	1.000													

AGRUPACIONS DE DEFENSA FORESTAL

S'observen diferències en la dotació de material de les ADF de les diverses zones, ja que els recursos de què disposen aquestes ADF són la resposta que elles mateixes han donat a la problemàtica dels incendis forestals del seu entorn; també la tradició en l'explotació forestal, l'estructura de la propietat i el risc d'incendis són factors que determinen aquests resultats. Així, són evidents de la interpretació d'aquestes dades els punts que exposem a continuació per exemplaritzar-ho:

- A la Catalunya central, on la propietat forestal és majoritàriament privada, el risc d'incendi és alt i a més hi ha una tradició en l'explotació forestal és on les ADF estan millor dotades. Si ens fixem en la capacitat de transport d'aigua pels vehicles propis de les ADF aquesta és màxima a la comarques del Bages, Osona, l'Anoia, el Solsonès i el Berguedà, també en totes aquestes comarques el nombre d'associats a les ADF supera les 500 persones.

- En general, en les zones més urbanes les agrupacions de defensa forestal han optat per realitzar tasques de vigilància com una de les seves funcions principals. Per això, si ens fixem en els resultats de la taula 6, s'observa que les ADF millor dotades amb vehicles tot terreny es centren a les comarques del Vallès Occidental, l'Alt Penedès i el Baix Llobregat.

- En les comarques gironines les ADF han centrat els seus treballs en l'arranjament de la infraestructura de camins i l'adequació de punts d'aigua. La Garrotxa, l'Alt Empordà, el Gironès i la Selva són les comarques que disposen de més desbrossadores. També són comarques amb una forta tradició forestal, per això el nombre d'associats a les ADF és també molt alt.

- En canvi, en les comarques d'alta muntanya l'estructura de la propietat forestal és completament diferent; les forest són de propietat pública en la seva majoria, el risc d'incendi és baix i la densitat de població també és molt baixa. Aquestes ADF, però, estan relativament ben dotades de material de transmissions en resposta als problemes d'aïllament en comunicacions que han patit tradicionalment.

En qualsevol dels casos les dades que sorgeixen d'aquest inventari són estimadors de l'eficàcia de les ADF. Tant el nombre total dels associats, com la capacitat total de transport d'aigua indiquen el potencial d'aquestes entitats, i més si es considera que s'ha analitzat aquí únicament els recursos propis de les ADF. Caldria sumar-hi tot aquell material dels socis i col·laboradors que posen a disposició de les ADF en cas d'emergència - per exemple cada cuba és arrossegada per un tractor, tractor que quasi sempre es propietat particular dels socis de les ADF, el qual posen al servei de la societat -. Per altra banda, les agrupacions de defensa forestal realitzen altres activitats que no es reflecteixen, com són l'arranjament de les xarxes de camins, construcció i adequació de punts d'aigua, sensibilització, etc. Tasques que fan de les ADF un dels moviments associatius més importants de Catalunya, cosa que sovint és subestimada, ja que en molts casos la seva activitat és anònima perquè defugen el protagonisme.

Marc Binefa i Mas, Antoni Tudela i Pinyol
Servei d'Agents Rurals - Prevenció d'Incendis Forestals

<http://www.gencat.es/da-p>

Medi Natural

Núm. 12

MATERIAL ADF AFECTADES PER L'INCENDI D'AGUILAR CARDONA: SOCIS I MATERIAL AUXILIAR I I

RESUM EFECTIUS

NOM ADF	SOCIS I MUNICIPIIS MUNICIPIIS	SOCIS	MATERIAL MOTXILLES D'AIGUA	TOTAL MÀNEGA	EMISSORES BASE	EMISSORES MÒBILS	EM POI
CALONGE DE SEGARRA	1	25	0	125	0	0	2
CASTELLFOLLIT RIUBREGÓS	1	10	0	200	1	1	0
AMICS DEL BOSC	6	162	14	13.740	9	9	29
LA SEGARRA	21	400	0	5.400	1	1	371
NATURA VIVA	4	173	90	6.360	10	10	10
SÒL VERD	5	120	30	4.900	0	0	23
SOLSONÈS ORIENTAL	2	118	33	2.262	0	0	19
TOTAL	-	1.008	167	32.987	21	21	454

Nota: Totes les dades es donen en nombre d'unitats excepte la mànega que s'expressa amb metres lineals

Núm. 13

MATERIAL ADF AFECTADES PER L'INCENDI D'AGUILAR CARDONA
RESUM EFECTIUS

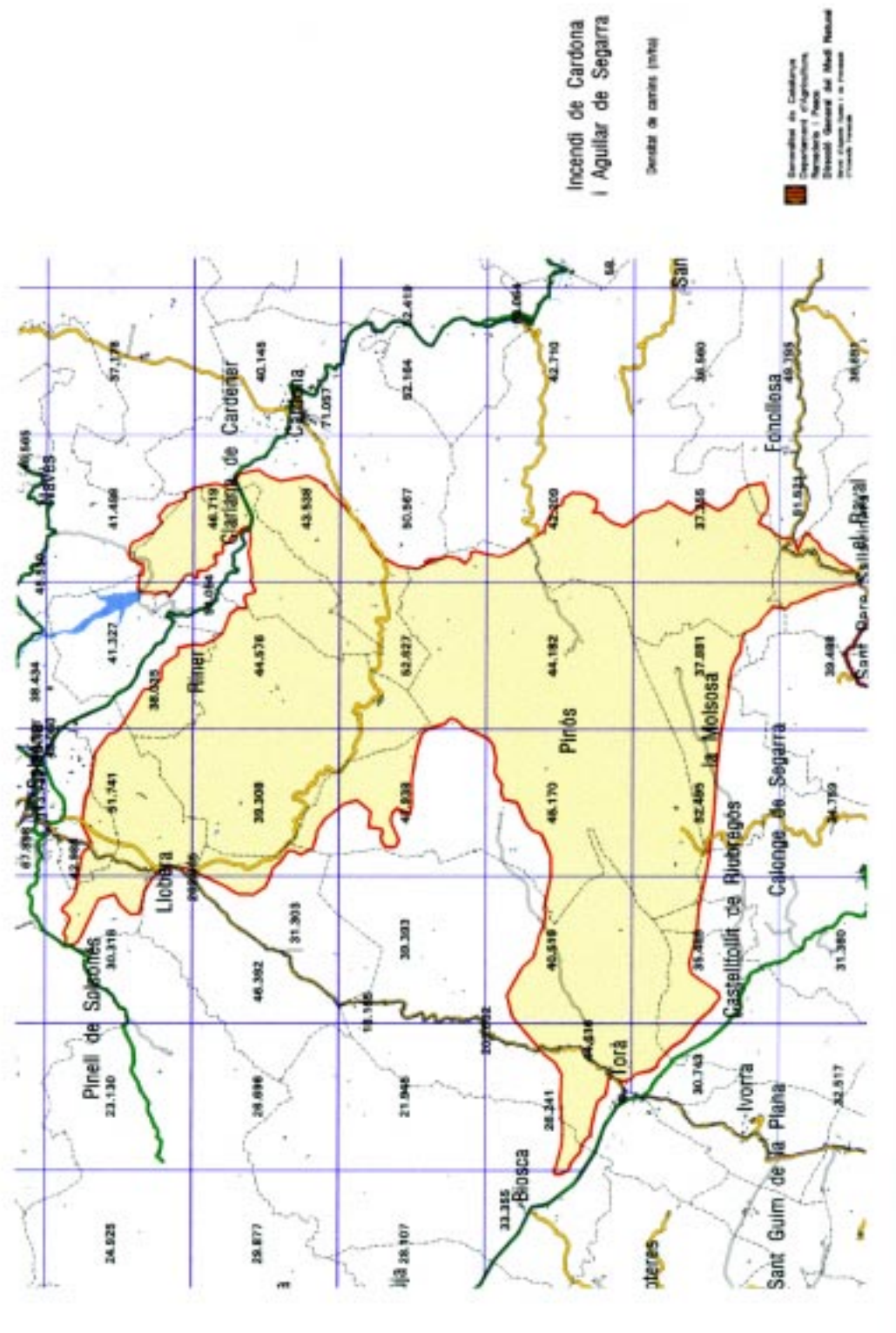
NOM ADF	VEHICLES TOT TERRENY	KITS	DIPÒSITS TRACTOR	REMOLCS AUTÒNOMS	CUBES AMB IMPULSIÓ	CAMIONS	A
CALONGE DE SEGARRA	0	0	0	0	4	0	
CASTELLFOLLIT RIUBREGÓS	0	0	1	0	1	0	
AMICS DEL BOSC	1	2	8	3	23	0	
LA SEGARRA	0	0	21	0	11	2	
NATURA VIVA	1	0	0	0	8	0	
SÒL VERD	0	0	0	0	9	1	
SOLSONÈS ORIENTAL	0	0	0	0	4	0	
TOTAL	2	2	30	3	60	3	

NOTA: Totes les dades es donen en unitats excepte la capacitat de transport d'aigua que s'expressa en litres

Els acoblaments de cubes s'instal·len a les cubes de pagesos, 68 acoblaments a un promig c
suposa 204.000 litres d'aigua més que s'han de sumar als 254.200 litres. Per tant la cap
d'aigua de les ADF de la zona afectada superava els 458.200 litres.

6130

Núm. 15

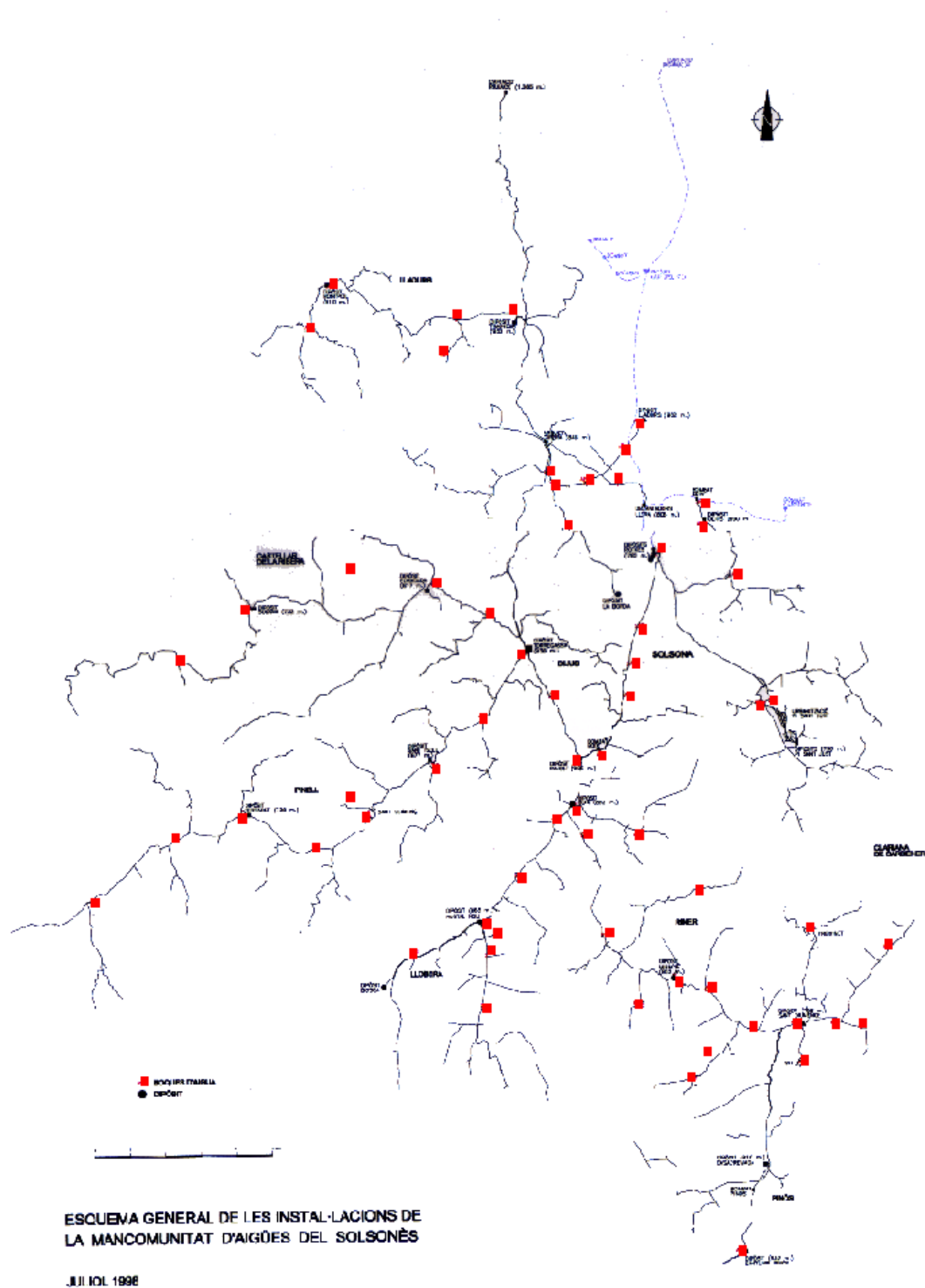
Punt 1

PLE DEL PARLAMENT

SESSIÓ NÚM. 60.1

6132

Núm. 17

Núm. 18

Punt 1

6134

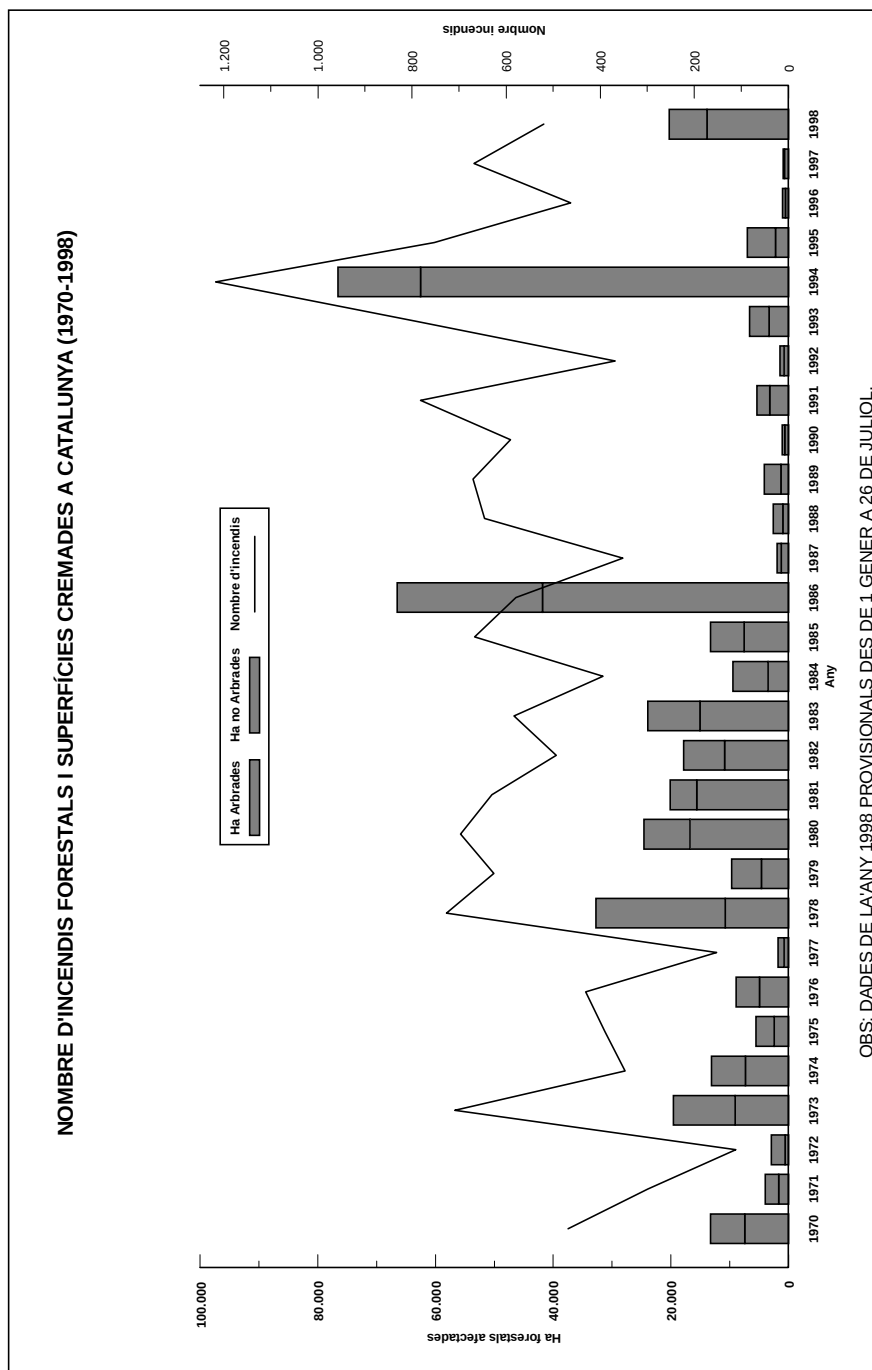
Núm. 19

INCENDI FORESTAL D'AGUILAR DE SEGARRA 18/07/98: RELACIÓ MUNICIPIS

CODI MUNICIPI	MUNICIPI	PERÍMETRE	HA ARBRADES	HA NO ARBRADES	HA FORESTAL	HA NO FORESTAL
8002	AGUILAR DE SEGARRA	422	112	154	266	158
25055	BUSCA	38	41	31	12	10
8006	CALONGE DE SEGARRA	35	11	13	23	11
8047	CARDONA	1.769	749	237	986	763
25064	CASTELLAR DE LA RIBERA	1	1	0	1	0
8060	CASTELLFOLLIT DE RUBREGÓS	483	284	98	380	83
25078	CLARIANA DE CARDENY	2.313	1.706	521	1.826	657
8084	FONOLLOSA	86	11	50	61	4
25138	LA MOLLEDA	1.357	519	339	658	484
25128	LLOBERA	334	81	19	100	234
25146	NAVÈS	46	27	4	37	15
25151	OLUS	1.514	420	188	588	925
25187	PINÓS	8.308	3.883	1.808	5.691	2.618
25188	RIER	4.387	1.725	694	2.419	1.988
8228	SANT MATEU DE BAGES	2.691	1.637	535	2.372	510
8189	SANT PERE SALLAVINERA	1	1	0	1	0
25207	SOLSONA	259	48	18	84	195
25223	TORÀ	3.024	1.657	751	2.436	588
TOTAL:		27.273	12.540	5.439	17.979	9.294

NOTA: Perímetre n'afegit amb programa CORINE (usos del 64).

Núm. 20

Núm. 21

Núm. 22

Núm. 23

Núm. 24

Núm. 25

Núm. 26

Núm. 27

Núm. 28

Núm. 29

Núm. 30

Núm. 31

Núm. 32

Núm. 33

Núm. 34

Núm. 35

